

TỰ DO NGÔN LUẬN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Củng cố bạo lực hành chánh !!!

Bạo lực là một trong hai phương pháp hành xử xưa nay của chế độ cộng sản (phương pháp kia là lừa gạt). Điều này chẳng ai không thấy. Để mặc cho nó một ý nghĩa, người cộng sản gọi nó là “bạo lực cách mạng” với hai khía cạnh: bạo lực hành chánh và bạo lực vũ khí. Bạo lực vũ khí chủ yếu dùng phương tiện công an, bạo lực hành chánh chủ yếu dùng phương tiện pháp luật. Công an để đàn áp cuộc sống xã hội và pháp luật để bức bách tâm trí con người.

Đứng trước nguy cơ bị nhân dân lật đổ, một nguy cơ ngày càng lớn lao do bao sai lầm, tội ác và thất bại tích tụ từ hơn 70 năm qua và ngày càng nhiều, đảng càng lúc càng khiến lực lượng công an mạnh tay với nhân dân bằng đủ mọi kiểu hành xử bạo tàn và càng lúc càng khiến lực lượng lập pháp mạnh tay với nhân dân bằng đủ mọi thứ luật lệ ngang ngược.

Ngày 18 tháng 11 năm 2016, Đảng hội dưới cái tên Quốc hội nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam khóa XIV, kỳ họp thứ 02, đã thông qua *Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo*, và Luật này sẽ có hiệu lực thi hành kể từ 01 tháng 01 năm 2018. Nó đã bị nhiều công dân lẫn tổ chức xã hội phê phán hay từ khước (quyết liệt nhất là Hội đồng Liên tôn qua Kháng thư ngày 20-10-2016). Mới đây, hôm 01-06-2017, Hội đồng Giám mục, một định chế quan trọng của Giáo hội Công giáo Việt Nam, qua Nhận định về Luật Tín ngưỡng Tôn giáo gửi cho Quốc hội, một lần nữa cho thấy bạo lực hành chánh của Cộng sản đã được vận dụng như thế nào đối với lực lượng tín đồ đồng đạo.

Sau khi điếm qua vài chi tiết, Nhận định của Hội đồng Giám mục đã cho thấy Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo thực chất là nỗ lực hợp pháp hóa và củng cố hóa cơ chế xin-cho hết sức bất công, phi lý và ngang ngược của một nhà cầm quyền luôn tuyên bố là “của dân, do dân, vì dân”. Việc tráo đổi ngôn từ (từ “xin phép” và “cho phép” sang “đăng ký, thông báo, đề nghị”) rốt cục vẫn không che giấu được ý đồ làm cho cơ chế xin-cho càng thêm vững mạnh, thậm chí hơn cả Pháp lệnh tín ngưỡng tôn giáo 2004. Các vị Giám mục đã nói thẳng: “Cơ chế này cho thấy tự do tín ngưỡng tôn giáo không thật sự được coi là quyền của con người nhưng chỉ là ân huệ cần phải xin và được ban phát. Chính cơ chế đó hợp pháp hóa sự can thiệp của chính quyền vào sinh hoạt nội bộ và kiểm soát chặt chẽ mọi hoạt động tôn giáo” (Nhận định, số 3). Mục đích là làm cho mọi Giáo hội không ngừng lệ thuộc nhà cầm quyền, ngoan ngoãn để được ban ơn và cuối cùng trở nên công cụ của chế độ hay chí ít cũng quên đi bản chất và sứ mạng của mình.

Không dừng lại đó, Hội đồng Giám mục còn cho rằng Luật Tín ngưỡng Tôn giáo là biểu hiện của não trạng thâm căn cố đế, thái độ trước sau như một của CS là luôn xem mọi tôn giáo và tổ chức tôn giáo như những lực lượng đối kháng, nghĩa là như những kẻ thù không đội trời chung, vừa từ quan điểm chính trị độc tài toàn trị vừa từ quan điểm triết lý duy vật vô thần.

Chính vì thế, nhà cầm quyền “*đã tiêu tốn biết bao nhiêu tiền của và nhân lực để theo dõi, dò xét, kiểm soát mọi hoạt động tôn giáo, đồng thời sử dụng các tổ chức tôn giáo như công cụ của chế độ*”; trình bày các Tôn giáo tại nhiều cơ sở đào tạo cán bộ và sinh viên “*với những thành kiến thù nghịch, tạo nên nhận định sai lầm và hình ảnh biến dạng về Giáo hội Công giáo [lẫn các Giáo hội khác] nơi thế hệ trẻ*”; đã không đánh giá đúng mức, thậm chí ngăn cản “*những hoạt động của các tôn giáo trong lĩnh vực từ thiện, y tế và giáo dục*”; và nay, với những điệp khúc đậm màu chính trị và những từ ngữ mơ hồ cố ý của Luật Tín ngưỡng tôn giáo, nhà cầm quyền sẵn sàng quy kết trách nhiệm và lên án bắt công các tổ chức lẫn nhân sự tôn giáo như họ đã và đang làm. “*Cách nhìn và cách hành xử như vậy có nguy cơ làm mất bản sắc đích thực của các tôn giáo, gây chia rẽ trong nội bộ các tôn giáo cũng như giữa các tín đồ và người ngoài tôn giáo*” (Nhận định, số 4).

Thời gian gần đây, tại Quốc hội, nhân cuộc thảo luận về việc sửa đổi Bộ luật Hình sự 2015, hai đại biểu có nguồn gốc công an là Nguyễn Thị Xuân, Đại tá, Phó Giám đốc công an tỉnh Dak Lắc, và Nguyễn Thị Thủy, công tác tại Viện Kiểm sát Tối cao, đại biểu tỉnh Bắc Kạn, đã gây sóng gió khi ủng hộ dự thảo tại Điều 19 Bộ luật Hình sự là “Luật sư (LS) phải tố giác thân chủ khi họ biết thân chủ phạm tội xâm phạm an ninh quốc gia...”, lấy lý do: xâm phạm an ninh quốc gia là tội bất trung, đại nghịch mà từ xưa cũng đã trừng phạt nặng nề. Nhưng ai cũng biết khái niệm “xâm phạm an ninh quốc gia” bị người cộng sản - do não trạng bảo vệ quyền lực độc tài của mình - hiểu rất rộng, không những là chuyện phản bội đất nước, làm hại Tổ quốc, giết hại Đồng bào mà còn là chuyện động tới đảng và chế độ dưới mọi hình thức, dù chỉ là thành lập một chính đảng hay một tổ chức xã hội dân sự đấu tranh bất bạo động, dù chỉ là phê bình chính sách sai lầm của đảng, phản đối chủ trương tai hại của nhà nước trên ngôn từ mà thôi. Đàn áp dân biểu tỉnh khiếu kiện chính đáng, chặn đường các nhà dân chủ tranh đấu ôn hòa, bắt trước công dân yêu nước để phòng hậu họa, nhà cầm quyền đều lấy lý do “an ninh quốc gia”....

Nếu đọc qua BLHS 2015, người ta thấy đã có quy định về đồng phạm ở điều 17 và về che giấu tội phạm ở điều 18. Nhưng nay, với điều 19 (Tội không tố giác tội phạm), CS làm cho luật thêm khắt khe và ngang ngược. Khắt khe và ngang ngược ở chỗ Điều 19 Khoản 1 quy định bất kỳ ai nếu biết rõ tội phạm đang được chuẩn bị thực hiện mà không tố giác, thì phải chịu trách nhiệm hình sự về tội không tố giác tội phạm. Khoản 2 quy định ông bà, cha mẹ, con, cháu, anh chị em ruột, vợ hoặc chồng của người phạm tội phải tố giác các tội đặc biệt nghiêm trọng và các tội xâm phạm an ninh quốc gia. Và quan trọng nhất, đang gây tranh cãi nhất, là Khoản 3 quy định LS phải tố giác các tội đặc biệt nghiêm trọng và các tội xâm phạm an ninh quốc gia của thân chủ mà họ biết được khi thực hiện nghĩa vụ bào chữa. Cả 3 khoản này tàn tạt công an hóa toàn thể xã hội!

Ai cũng biết việc không tố cáo tội phạm hoàn toàn khác với việc giúp đỡ, che giấu người phạm tội. Vì người biết về hành vi phạm tội của một kẻ khác chẳng đồng nghĩa với việc đương sự tham gia và giúp đỡ tội ác được thực hiện hay cố ý che giấu nó. Mọi pháp chế văn minh trên thế giới đều công nhận điều này, nên chẳng có việc quy lỗi kẻ khg tố giác tội phạm!

Do đó, nhiều đại biểu hiểu biết pháp luật và thành tâm thiện chí như Đỗ Ngọc Thịnh, Nguyễn Văn Chiến, Chủ tịch và Phó Chủ tịch Liên đoàn Luật sư VN, Trương Trọng Nghĩa của Sài Gòn đều đã nhấn mạnh: Khoản 3 Điều 19 sẽ gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc của các Luật sư, có thể khiến họ không thể bảo vệ quyền lợi hợp pháp của người dân

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ➤ *Củng cố bạo lực hành chánh!*
Trg 03 ➤ *Nhận định về Luật Tín ngưỡng Tôn giáo 2016.*
-Hội đồng Giám mục Việt Nam.
Trg 04 ➤ *Thư ngỏ gửi những người CS v/v khởi tố Đồng Tâm.*
-Hội Cựu Tù nhân Lương tâm.
Trg 05 ➤ *Bản tường trình về Mục sư Nguyễn Công Chính trong tù.*
-Trần Thị Hồng.
Trg 06 ➤ *Chính quyền An Giang dựng chốt chặn khách đến Quang...*
-VOA Việt ngữ.
Trg 07 ➤ *Hội đồng Giám mục: Luật Tín ngưỡng Tôn giáo “bước thụt...”*
-Khánh An, VOA.
Trg 08 ➤ *Lương dân „bao vây“ Linh mục Nguyễn Đình Thục...*
-Anh Văn.
Trg 09 ➤ *Từ vụ tấn kích Văn Thai đêm 31-05-2017, nghĩ về thực trạng..*
-Đức Hà.
Trg 12 ➤ *Chính trị là như thế !*
-Đặng Chí Hùng.
Trg 13 ➤ *Mục đích của dự thảo sửa đổi Bộ luật Hình sự 2015.*
-Cát Linh RFA.
Trg 14 ➤ *Ép luật sư tố giác thân chủ: Hiếm có khó tìm trên thế giới.*
-Quỳnh Vi.
Trg 16 ➤ *Ý kiến cho rằng Luật sư phải tố giác là “tín hiệu đáng sợ”.*
-Ts Nguyễn Văn Nam.
Trg 18 ➤ *Luật sư và nền tư pháp cùng chung số phận hẩm hiu?*
-Ngô Ngọc Trai.
Trg 19 ➤ *Quốc hội đang ra luật để ngăn xã hội chỉ trích, phê bình lãnh...*
-Phùng Ngọc Hoài.
Trg 20 ➤ *“Nhọ” hóa Hiến pháp.*
-Trần Văn.
Trg 21 ➤ *Những “cháu ngoan bác Hồ” trong Quốc hội.*
-Nguyễn Tường Thụy.
Trg 23 ➤ *Phòng ngừa đại họa “Hồng Vệ binh Việt Nam”*
-Võ Thị Hào.
Trg 24 ➤ *Tàn mạn về Cờ Vàng.*
-Huỳnh Thục Vỹ.
Trg 25 ➤ *Các quan chức đã trở thành “siêu giàu” bằng cách nào?*
-Vũ Đông Hà.
Trg 27 ➤ *Vì sao QĐ không chịu trả 157Ha đất cho phi trường TSN.*
-Cali Today News.
và một số bài khác...

trong các vụ kiện. Quan điểm này dựa trên hai nguyên tắc: Một là nghĩa vụ im lặng của Luật sư xuất phát từ quyền im lặng của bị can, bị cáo. Bị can, bị cáo vốn dĩ không phải khai báo bất kỳ điều gì về bản thân, bởi lẽ trách nhiệm chứng minh tội phạm thuộc cơ quan điều tra, nên khi họ cần Luật sư, thuê mướn luật sư, là để bảo vệ quyền của mình, chứ không phải để Luật sư đem thông tin đi nói cho người khác biết. Hai là mối quan hệ giữa LS và thân chủ được bảo vệ bởi đặc quyền về bảo mật thông tin, bất kể là vụ án hình sự, dân sự hay chính trị. Đây cũng là vấn đề nguyên tắc đạo đức của nghề LS, được các Luật sư đoàn trên thế giới quy định. Luật sư và thân chủ cần có đặc quyền về bảo mật thông tin, vì đó chính là điều kiện tối cần thiết để thiết lập sự tin tưởng tuyệt đối giữa họ.

Ngoài ra, quy định như khoản 3 Điều 19 Dự thảo BLHS 2015 sẽ biến luật sư trở thành tội phạm nếu tham gia bào chữa cho các tội danh liên quan đến xâm phạm an ninh quốc gia (nay được khoác lên hầu hết cho các vụ án chính trị) và các tội đặc biệt nghiêm trọng khác. Luật sư sẽ trở thành nạn nhân của điều luật kinh hoàng man rợ, phản khoa học pháp lý, đi ngược lại văn minh nhân loại. Từ chỗ đang thực thi nhiệm vụ bào chữa cho thân chủ theo đúng quy định của pháp luật, bỗng dưng luật sư lại trở thành kẻ bị tình nghi phạm tội. Chỉ có CS mới nghĩ ra điều này!

Để củng cố thêm cho bạo lực hành chánh, “chuyên chính” pháp luật, sáng ngày 24/5, tại kỳ họp Quốc hội khóa 14, nữ đại tá công an Nguyễn Thị Xuân nói trên lại muốn việc bôi nhọ, nói xấu lãnh đạo đảng, quan chức nhà nước CS phải bị xử lý hình sự, nghĩa là phải ngồi tù. Tay nữ công an này cho rằng, trong điều 155 về tội làm nhục người khác và điều 156 về tội vu khống cần phải bổ sung thêm việc xuyên tạc, bịa đặt, lan truyền những nội dung sai sự thật nhằm bôi nhọ, gây mất uy tín lãnh đạo đảng, chính quyền. Theo bà ta, việc nói xấu, bôi nhọ gây mất uy tín thường diễn ra vào những kỳ đại hội đảng CS, bầu cử Quốc hội. Việc tung ra những tin tức như thế sẽ gây hoang mang, giảm sút “niềm tin của nhân dân” đối với các lãnh đạo mà đảng đã chọn. Quả là trong 2 kỳ đại hội đảng gần đây, một số tờ như: Quan làm báo, Chân dung quyền lực, Tư Sang nham hiểm... đã tung ra rất nhiều thông tin động trời mà ngay các tờ báo chính thống không thể có được. Công luận đều cho rằng đó là chuyện các phe cánh trong nội bộ đảng đánh phá nhau. Nhưng dẫu không có những tờ báo ấy, toàn dân cũng thấy giới lãnh đạo đảng, từ Hồ Chí Minh tới hôm nay, tất cả đều đã chung tay vào tội ác giết hại đồng bào, tàn phá đất nước, làm đạo đức văn hóa suy đồi, làm quốc gia lụn bại và bây giờ làm cho Tổ quốc ngày càng lâm nguy trước kẻ thù truyền kiếp phương Bắc. Nên trức Trường Sơn không ghi hết tội, nước Biển Đông chẳng rửa sạch mùi và bao nhiêu nhọ nôi cũng chẳng đủ! Nhưng vấn đề là ở chỗ, như TS Nguyễn Quang A nói, “*Luật pháp phải bình đẳng. Không có chuyện phân biệt lãnh đạo cấp cao của đảng, của nhà nước với một người dân bình thường. Trước pháp luật thì một người lao động bình thường, một bà buôn thúng bán mẹt, ới ông TBT đảng hay Chủ tịch nước đều ngang nhau*”.

Công luận đang phẫn nộ vì công an TP Hà Nội vào hôm 13/6 đã ra quyết định khởi tố điều tra hình sự vụ việc xảy ra tại thôn Hoàn, xã Đồng Tâm, huyện Mỹ Đức, Hà Nội ngày 15/4. Báo chí đã đồng loạt tường thuật việc khởi tố vụ án “nhằm làm rõ các hành vi bắt giữ người trái pháp luật theo Điều 123 và hành vi hủy hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản theo Điều 143 BLHS”, cho dù chủ tịch TP Nguyễn Đức Chung đã long trọng cam kết không truy tố dân bằng thủ bút. Lại một trò bạo hành luật pháp mới của Ba Đình, xuất phát từ thói lật lọng và lừa đảo là bản chất của mọi chế độ CS từ khi chúng đoạt được quyền trên toàn thế giới vào năm 1917 ở Nga và sau đó lan rộng khắp hoàn cầu. Với vụ việc mới này, CS thêm lộ nguyên hình là một băng đảng chủ trương lấy cướp bóc làm mục đích sinh tồn, lấy dối trá và bạo lực làm phương tiện hành xử. Nhưng nó có nhờ như thế mà tồn tại mãi được chăng? **BAN BT.**

Món nghề của Đảng (Babui, DCVonline)

HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC VIỆT NAM NHẬN ĐỊNH về Luật Tín ngưỡng Tôn giáo 2016

Việt Nam 01-06-2017

Kính gửi:

- Bà Nguyễn Thị Kim Ngân, Chủ tịch Quốc Hội Việt Nam, Khóa XIV.

- Quý Đại biểu Quốc Hội Việt Nam, Khóa XIV.

Kính thưa Quý Vị,

Ngày 18 tháng 11 năm 2016, Quốc Hội nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam khóa XIV, kỳ họp thứ 02, đã thông qua *Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo*. Điều 66 của Bộ Luật quy định: “Luật này có hiệu lực thi hành kể từ ngày 01 tháng 01 năm 2018”. Là những người chịu ảnh hưởng trực tiếp từ Bộ Luật này, chúng tôi, Hội đồng Giám mục, nhân danh cộng đồng tín hữu Công giáo Việt Nam, muốn nêu lên một số nhận định và suy nghĩ.

1. Bộ Luật này có một số điểm mới và tích cực, chẳng hạn quan tâm đến nhu cầu tôn giáo của những người bị tạm giam hoặc ở trường giáo dưỡng (Điều 6); nhu cầu tôn giáo của người nước ngoài (Điều 8, 47); người nước ngoài học tại cơ sở đào tạo tôn giáo tại Việt Nam (Điều 49). Bộ Luật này cũng nhìn nhận các tổ chức tôn giáo là pháp nhân phi thương mại kể từ ngày được cơ quan nhà nước có thẩm quyền công nhận (Điều 30).

2. Tuy nhiên, Bộ Luật này lại có nhiều điều khiến chúng tôi quan ngại. Cụ thể về việc các tổ chức tôn giáo tham gia hoạt động trong lĩnh vực giáo dục và y tế. Theo Dự thảo 5 ngày 17-08-2016, các tổ chức tôn giáo “được thành lập cơ sở giáo dục theo hệ thống giáo dục quốc dân” (Điều 53), và “được thành lập cơ sở khám bệnh, chữa bệnh, cơ sở bảo trợ xã hội, nhà xã hội” (Điều 54). Nhưng trong *Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo*, vấn đề này được gói gọn trong điều 55 với những từ ngữ tổng quát và mơ hồ: “Được tham gia các hoạt động giáo dục, đào tạo, y tế, bảo trợ xã hội và từ thiện, nhân đạo, theo quy định của pháp luật có liên

quan”. Tham gia thế nào? Tham gia tới mức nào? Tham gia có đồng nghĩa với việc thành lập cơ sở không? Như vậy, nếu so sánh với các bản Dự thảo 4 và Dự thảo 5, thì Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo có những bước lùi.

3. Ngoài ra, Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo tiếp tục củng cố cơ chế xin-cho. Bộ Luật này không dùng từ “xin phép” và “cho phép”, thay vào đó là các từ “đăng ký, thông báo, đề nghị”. Việc thay đổi từ ngữ như trên tạo cảm giác có sự cởi mở hơn, nhưng vì các tổ chức tôn giáo vẫn phải thông báo với chính quyền và chính quyền có thể chấp thuận hoặc không chấp thuận, nên rốt cuộc vẫn là cơ chế xin-cho. Cơ chế này cho thấy tự do tín ngưỡng tôn giáo không thật sự được coi là quyền của con người nhưng chỉ là ân huệ cần phải xin và được ban phát. Chính cơ chế đó hợp pháp hóa sự can thiệp của chính quyền vào sinh hoạt nội bộ và kiểm soát chặt chẽ mọi hoạt động tôn giáo.

4. Cùng với những nhận định trên, chúng tôi muốn nêu lên một vài suy nghĩ. Ấn sâu bên trong những bất cập đã trình bày là cách nhìn của chính quyền về tôn giáo và các tổ chức tôn giáo. Chính quyền nhìn các tổ chức tôn giáo thuần túy trên bình diện chính trị, xem các tổ chức tôn giáo như những lực lượng đối kháng.

Do cách nhìn như thế, trong *Luật Tín ngưỡng Tôn giáo* có những điệp khúc được lặp đi lặp lại nhiều lần, như “theo quy định của Pháp luật”, “chia rẽ dân tộc, chia rẽ tôn giáo”, hoặc những khái niệm mơ hồ trừu tượng như “xâm phạm quốc phòng, an ninh”, “xâm phạm chủ quyền quốc gia”, “xâm phạm trật tự an toàn xã hội, môi trường”. Những điệp khúc và những từ ngữ mơ hồ trên rất dễ bị lạm dụng để quy kết trách nhiệm và lên án các tổ chức TG khi chính quyền không hài lòng.

Cũng vậy, chính quyền đã tiêu tốn biết bao nhiêu tiền của và nhân lực để theo dõi, dò xét, kiểm soát mọi hoạt động tôn giáo, đồng thời sử dụng các tổ chức tôn giáo như công cụ của chế độ. Trong khi đó, những hoạt động của các tôn giáo trong lĩnh vực từ thiện, y tế và giáo dục không được đánh giá đúng mức, thậm chí bị ngăn cản.

Ngoài ra, tại một số cơ sở đào tạo cán bộ và sinh viên, Đạo Công giáo được trình bày với những thành kiến thù nghịch, tạo nên nhận định sai lầm và hình ảnh biến dạng về GH Công giáo nơi thế hệ trẻ.

Cách nhìn và cách hành xử như vậy có nguy cơ làm mất bản sắc đích thực của các tôn giáo, gây chia rẽ trong nội bộ các tôn giáo cũng như giữa các tín đồ và người ngoài tôn giáo, vốn là những hành vi bị Luật này nghiêm cấm (Điều 5). Thiết nghĩ Quốc Hội cần có một tầm nhìn tích cực hơn về các tôn giáo và các tổ chức tôn giáo.

5. Chính quyền kêu gọi các tôn giáo đồng hành với dân tộc, chúng tôi hoàn toàn đồng ý, nhưng thiết tưởng nên phân biệt rõ dân tộc và chế độ. Lịch sử dân tộc Việt Nam nói riêng và lịch sử thế giới nói chung cho thấy rằng các chế độ chính trị thay đổi theo thời gian, còn dân tộc thì trường tồn. Do đó, phải đặt lợi ích của dân tộc lên trên hết. Chúng tôi nghĩ rằng, đồng hành với dân tộc là đồng hành với những con người cụ thể đã và đang làm nên dân tộc này, nhất là những người cùng khổ và bị quên lãng. Đồng hành với dân tộc là đồng hành với những giá trị làm nên di sản tinh thần và văn hóa của dân tộc Việt Nam: chống ngoại xâm, gìn giữ bờ cõi, chống cường quyền, tương thân tương ái, lá lành đùm lá rách...

Theo nghĩa đó, chúng tôi cho rằng các tôn giáo nói chung, Công giáo nói riêng, luôn đồng hành với dân tộc, vì các tôn giáo khơi dậy những giá trị tinh thần cao quý trong lòng người, dạy các tín đồ của mình tôn trọng công bằng và lẽ phải, sống từ bi bác ái, tôn trọng mọi người vì chính phẩm giá của họ, và như thế, góp phần phát huy truyền thống văn hóa tốt đẹp của

dân tộc, cộng tác tích cực vào việc xây dựng một xã hội công bằng, dân chủ và văn minh.

Kính thưa Quý Vị,

Một tầm nhìn đúng đắn về tôn giáo sẽ là tiền đề cho sự tôn trọng quyền tự do tôn giáo đích thực của người dân. Hy vọng những góp ý chân thành và thẳng thắn của chúng tôi, xuất phát từ trách nhiệm với lịch sử và lòng yêu mến quê hương, sẽ được Quốc Hội lắng nghe. Đối với những văn bản hướng dẫn áp dụng thi hành Luật đang được soạn thảo, chúng tôi mong sẽ có những hướng đi mới, tạo điều kiện cho các tôn giáo cộng tác tích cực hơn trong sự nghiệp xây dựng và phát triển đất nước, vì một Việt Nam phồn vinh, dân chủ và hạnh phúc.

Trân trọng kính chào.

Làm tại Xuân Lộc, ngày 01 tháng 06 năm 2017.

Tổng thư ký HĐGMVN (ký tên)

+ Phê-rô Nguyễn Văn Khảm.

Giám mục GP. Mỹ Tho.

Chủ tịch HĐGMVN

(ký tên và đóng dấu)

+ Giu-se Nguyễn Chí Linh

Tổng giám mục TGP. Huế.

của giới lãnh đạo Hà Nội, và rằng người dân Đồng Tâm đã làm hết sức của mình, không nên đòi hỏi hơn nữa. Tất nhiên, chúng tôi hiểu cảm xúc trung thực đó.

Bây giờ mọi người đã thấy rõ, hệ thống tuyên truyền của nhà cầm quyền đang lập luận rằng ông Chung không có thẩm quyền cam kết như thế, và cùng lắm ông chỉ hứa không khởi tố "toàn thể người dân Đồng Tâm", chứ có cam kết không khởi tố một cá nhân nào đâu (!?).

Ông Chung thậm chí còn vu cáo người dân Đồng Tâm ép buộc ông ký cam kết, và vì tránh cảnh người dân phải đổ máu lúc đó, nên ông đành làm như thế. Cam kết trong khi bị ép buộc nên không có giá trị pháp lý (!).

Nói cách khác, họ chẻ chữ ra để lấp liếm. Tất nhiên, lấp liếm thì dễ thôi, nhưng hành động lật lọng và lừa đảo không thể che giấu ai. Lật lọng và lừa đảo là hai mặt của một đồng xu mang hình hài cộng sản.

Nếu ông Chung có thẩm quyền cam kết, thì rõ ràng bây giờ nhà cầm quyền đang lật lọng. Nếu ông Chung không có thẩm quyền mà

tổ tiên để lại, liệu đủ sức chống chịu sự lật lọng và lừa đảo tinh vi một cách có hệ thống như thế không?

Người dân Đồng Tâm mới chính là đồng bào yếu thế của quý vị trong cộng đồng dân tộc suốt hàng ngàn năm lịch sử, chứ không chỉ có những kẻ trong một tổ chức mới hình thành từ vài chục năm qua bởi sự vay mượn một tư tưởng ngoại lai xa lạ.

Chế độ mà quý vị tưởng còn chia sẻ chung lý tưởng ấy thật ra đã lộ nguyên hình thành một băng đảng chủ trương lấy cướp bóc làm mục đích sinh tồn, lấy dối trá và bạo lực làm phương tiện. Chế độ đó đang hoảng loạn đến mức phải bảo toàn quyền thống trị độc tôn của mình mà không ngần ngại bộc lộ rõ bản chất lật lọng và lừa đảo của nó.

Vậy, xin hãy bình tâm suy nghĩ và từ bỏ băng đảng cướp bóc đó. Thời gian vẫn còn kịp cho những ai thành tâm yêu nước, và dân tộc ta luôn bao dung đối với những ai thực tâm xem lợi ích tổ quốc vượt trên tất cả.

Việt Nam, ngày 14/6/2017,

Đồng Chủ tịch Hội CTNLT:

Bs. Nguyễn Đan Quế, Lm.

Phan Văn Lợi

HỘI CỰU TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM VIỆT NAM

Thư ngỏ gửi những người cộng sản v/v khởi tố Đồng Tâm Việt Nam 14-06-2017

Hỡi những người CS đã đi theo đảng một cách chân thành, vì coi đó là lý tưởng cao đẹp, xin quý vị nên nghĩ lại, xem tổ chức mà quý vị đang đứng trong hàng ngũ liệu có và còn xứng đáng là 1 chính đảng phục vụ đất nước dân tộc hay không

Ngay sau khi ông Nguyễn Đức Chung ký bản cam kết, nhiều luật sư đã phân tích sự lừa đảo đó, bởi lẽ đơn giản là ông ta không có thẩm quyền đại diện và thay mặt cơ quan tố tụng cam kết không khởi tố vụ án Đồng Tâm.

Nhiều người, và rất nhiều người, đã cả tin đến mức phê phán các luật sư, rằng kết quả đạt được là tốt rồi, không nên quá nghi ngờ "thiện chí"

vẫn cam kết, thậm chí khôn lỏi đến mức chơi chữ để lấp liếm, thì đó là gì nếu không phải lừa đảo?

Lật lọng và lừa đảo là bản chất của mọi chế độ cộng sản từ khi chúng đoạt được quyền bính trên toàn thế giới vào năm 1917 ở nước Nga và sau đó lan rộng trên phạm vi quốc tế. Dù cộng sản đã sụp đổ trên toàn cầu nhiều thập kỷ trước, căn bã của nó vẫn còn đọng lại ở Trung Quốc và Việt Nam.

Do đó, hỡi những người cộng sản Việt Nam thành tâm, quý vị nghĩ gì về tổ chức mà mình đang gửi gắm niềm tin và hy vọng? Người dân Đồng Tâm là những dân quê chân chất, lam lũ bên mảnh đất

KHỞI TỐ ĐIỀU TRA VỤ ÁN HÌNH SỰ BẮT GIỮ CÁN BỘ Ở ĐỒNG TÂM (RFA, 2017-06-13)

Cơ quan Cảnh sát Điều tra thuộc Công an Hà Nội ra quyết định khởi tố vụ án hình sự để điều tra hai tội danh trong vụ Đồng Tâm nổ ra vào trung tuần tháng tư vừa qua.

Báo An Ninh Thủ Đô loan tin như vừa nêu nói rõ vào ngày 13-6 Cơ quan Cảnh sát Điều tra ra quyết định số 129 để điều tra hai tội danh 'bắt, giữ hoặc giam người trái pháp luật' theo điều 123 và 'hủy hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản' theo điều 143 Bộ luật HS Việt Nam

Xin được nhắc lại, người dân xã Đồng Tâm bắt giữ hơn 30 cán bộ và cảnh sát cơ động vào ngày 15-04 để làm con tin sau khi lực lượng chức năng bắt 4 người dân trong vụ tranh chấp đất đai lâu nay giữa dân chúng địa phương và Quân chủng Phòng không qua Tập đoàn viễn thông Viettel. Đến ngày 22-4 ông chủ tịch thành phố Hà Nội, Nguyễn Đức Chung về Đồng Tâm gặp dân và hứa sẽ cho điều tra vụ việc trong vòng 45 ngày và giải quyết theo nguyện vọng của người dân.

BẢN TƯỜNG TRÌNH **về Mục sư Nguyễn Công Chính trong lao tù Cộng sản** **.....Trần Thị Hồng 10-06-2017.....**

Kính thưa quý Thân hữu, quý tổ chức, quý Tôn giáo bạn

Chúng tôi luôn ghi nhớ và trân trọng những tấm lòng hiệp thông quý báu của quý vị đã dành cho MS Chính cùng gia quyến trong thời gian qua. Nay sự đàn áp lại tái diễn đối với MS Chính trong lao tù. Chúng tôi tha thiết xin quý vị tiếp tục hiệp thông và lên tiếng cứu lấy mạng sống cho MS Nguyễn Công Chính. Chúng tôi xin chân thành tri ân sâu sắc.

TM. Giáo Hội

MS Nguyễn Hoàng Hoa, 10-06-2017

Vào 10-06-2017

Thân chào quý ông bà, anh chị em gần xa,

Xin gửi đến quý vị thông tin để có lời hiệp ý cầu nguyện cho trường hợp ông MS Chính hiện nay. Ngày 7-6-2017 vừa qua, tôi có chuyến thăm nuôi ông tại trại giam Xuân Lộc - Đồng Nai. Theo lời ông cho tôi biết là vào đầu giờ chiều ngày 25-5-2017 có quý quan chức Tổng Lãnh sự Quán Hoa Kỳ đã vào trại giam gặp ông. Trước 1 ngày khi buổi gặp diễn ra thì các quản giáo trại giam Xuân Lộc đã cho ông biết trước và bảo ông không được nói bất kì điều gì gây bất lợi cho họ. Tuy vậy nhưng ông không thể im lặng với sự hành hạ, tra tấn ông trong 6 năm qua ở trong lao tù. Khi ông gặp quan chức Tổng Lãnh sự, ông cũng trình bày các quản giáo không cho ông nói nhiều trong buổi gặp nhưng ông vẫn cố gắng chia sẻ những điều ông bị bức cung, tra tấn ông trong lao tù. Sau khi buổi gặp gỡ kết thúc, các viên chức Tổng Lãnh sự rời khỏi trại giam thì bản thân ông MS Chính đã bị đưa đến K1 và bị biệt giam, cách li cho đến bây giờ. Bệnh tình và huyết áp trong cơ thể ông lại dần xấu đi.

Bản thân tôi vẫn còn nhớ rất rõ là vào ngày 30-3-2016, tôi được tiếp xúc với phái đoàn Ủy hội Tự do Tôn giáo Hoa Kỳ đã đến tỉnh Gia

Lai gặp gỡ gia đình chúng tôi. Sau khi buổi gặp diễn ra thì bản thân tôi đã bị tra tấn, đánh đập, bắt lên đồn công an mỗi ngày kéo dài đến gần 2 tháng. Đó là bản thân tôi còn ở bên ngoài có thể chịu đựng được, còn như trường hợp ông MS Chính ở trong lao tù, khi mà mọi thứ sinh hoạt họ đều gây sự bất lợi cho bản thân ông với mọi hình thức. Tôi rất lo lắng, không yên tâm một chút nào khi mà nhà nước VN họ luôn xem ông giống như 1 vật thí nghiệm. Tra tấn đánh đập thì họ cũng đã làm với ông rồi. Họ kích động những người tù hình sự lăng nhục, chửi mắng họ cũng đã làm rồi. Họ trộn những mảnh chai vỡ vào trong cơm cho ông ăn thì họ cũng đã làm rồi. Biệt giam rồi hết biệt giam rồi lại biệt giam... không có một biện pháp nhục hình nào trong trại giam mà họ không áp dụng với ông hết. Cũng chỉ vì ông không làm theo những gì họ mong muốn nên họ lại ngược đãi ông một cách tàn nhẫn đến như vậy.

Tôi không dám nói trước điều gì nhưng tôi biết chắc 1 điều: bản thân ông MS Chính khi bước ra khỏi nhà tù CSVN thì sẽ mang nhiều bệnh tật, di chứng để lại trong lao tù do họ đã ngược đãi ông hơn 6 năm qua. Bản thân ông MS Chính và gia đình chúng tôi có ra sao thì tôi cũng chỉ biết dâng lời cầu nguyện đặt để niềm tin và tính mạng trong nơi Chúa nắm giữ và luôn ghi khắc trong lòng niềm biết ơn quý ông bà, anh chị và quý tổ chức hội đoàn trong và ngoài nước đã luôn hiệp thông cùng gia đình chúng tôi và không ngừng nỗ lực lên tiếng.

Rất quý trọng khắc ghi ân tình này. Xin Thiên Chúa gia ơn ở cùng quý vị.

Pleiku ngày 10 tháng 6 năm 2017

Trân trọng

Trần Thị Hồng

(Phu nhân Ms Nguyễn Công Chính)

AN NINH HÀ NỘI NÓI DỐI MỤC SƯ NGUYỄN CÔNG CHÍNH RẰNG VỢ ÔNG NGOẠI TÌNH

SBTN 06.06.2017

Giới chức an ninh CSVN đã vào tận nhà tù nơi giam giữ Mục sư Nguyễn Công Chính để tìm cách gạt ông rằng vợ ông ở ngoài đang ngoại tình.

Báo mạng The Christian Post hôm Thứ Hai 5 tháng 6 cho biết, đây là lời cáo buộc do bà Trần Thị Hồng, phu nhân Mục sư Chính, đưa ra trong một cuộc phỏng vấn mới đây với hãng tin Công giáo Á Châu UCA News. Mục sư Nguyễn Công Chính, một nhà truyền giáo bọc trực và cũng là nhà hoạt động dân chủ, đang thụ án tù 11 năm, sau khi bị bắt năm 2011 và bị vu cho tội hợp tác với nhóm kháng chiến FULRO đã hết hoạt động từ lâu.

Bà Hồng hôm 11 tháng 5 đi thăm chồng tại trại giam Xuân Lộc ở tỉnh Đồng Nai. Trong buổi thăm nuôi này, bà được chồng kể cho nghe là có giới chức an ninh từ Hà Nội vào trại giam, nói với ông rằng bà đang ngoại tình. Người bị chấn động chính là bà Hồng. Bà nhận định đây là phương cách nham hiểm mà nhà cầm quyền cộng sản đã thực hiện hòng chia rẽ gia đình, bà và buộc chồng bà phải nhận tội để được trả tự do. Bà kể với UCA News rằng bà đã trấn an chồng rằng họ đều là con của Chúa và phải tin cậy lẫn nhau. Bà cũng khuyên ông hãy can đảm lên, bởi vì mọi người bên ngoài đang nỗ lực làm việc để cho ông sớm được tự do.

Bà Hồng cho biết vụ nói dối chỉ là một trong nhiều cách mà Mục sư Nguyễn Công Chính bị ngược đãi trong tù suốt 6 năm qua.

Huy Lam / SBTN

Chính quyền An Giang dựng chốt chặn khách đến Quang Minh tự (PGHH) .....VOA Việt ngữ 12-06-2017.....

Công an tỉnh An Giang lập 4 chốt an ninh, chặn không cho các tín hữu vào Quang Minh Tự để làm lễ nhân kỷ niệm ngày khai sáng Phật giáo Hòa Hảo hôm 12/6, theo vị trụ trì chùa.

Từ huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang, ông Võ Văn Thanh Liêm, trụ trì Quang Minh Tự, cho VOA – Việt ngữ biết chính quyền địa phương đã cản trở, không cho nhiều khách vào chùa, một ngày trước khi diễn ra lễ chính.

Ông Thanh Liêm nói khách ở xa đến thì chính quyền tìm cách ngăn chặn, khách ở gần thì bị đe dọa, và ngay cả ông Nguyễn Văn Lía, một tu sĩ có tầm ảnh hưởng lớn của khối Phật giáo Hoà Hảo Truyền thống, cũng bị chặn: “Họ đóng 4 chốt, mỗi chốt có 5-10 người ở ngoài đường. Khi xe của khách đến đó không thể nào vô được. Có một khách ở Trà Vinh lên phải cởi quần áo, chỉ để quần cụt mới vào được chùa. Khi vào được thì khách này cho biết họ hăm he: “Sẽ cho cơ động bắt”. Khách ở gần thì không dám vô chùa. Họ hăm từng nhà. Ông Ba Lía cũng bị chặn, bị đuổi về. Tất cả những ai lên tiếng bảo vệ cho đạo mà khác với ý của họ, thì họ không cho đến Quang Minh Tự.”

Ông Thanh Liêm, một tu sĩ 77 tuổi, từng bị giam cầm 6,5 năm tù cộng với 3 năm quản chế về cáo trạng “chống người thi hành công vụ” vì đã lên tiếng bênh vực cho tự do tôn giáo, cho VOA biết thêm:

“Tín đồ các nơi họ muốn tới, nhưng còn sợ lắm. Nếu không sợ, họ đến đây khoảng vài chục xe. Cách nửa cây số họ đã chặn trước rồi. Những người nào thường ghé đây - họ đuổi trước, chứ không dễ dàng gì mà tới được.”

Theo ông Thanh Liêm, từ ngày hôm trước đã có khoảng 60 tín đồ Phật giáo Hòa Hảo tề tựu về Quang Minh Tự để dự buổi cầu nguyện cho Quốc thái Dân an.

Dù ít người tới được Quang Minh Tự, nhưng buổi lễ chính đã

được tổ chức trang nghiêm và kết thúc lúc 15 giờ ngày 18 tháng 5 âm lịch, đánh dấu 78 năm ngày Khai sáng Phật giáo Hòa Hảo, do Huỳnh Giáo chủ - tức ông Huỳnh Phú Sổ, sáng lập vào năm 1939.

Tu sĩ Thanh Liêm cho biết năm nay chính quyền dường như “lui lại một chút” vì năm ngoái ông quyết đòi tự thiêu để bảo vệ các tín đồ khi họ đến chùa làm lễ, hành đạo, trước sự ngăn cản của chính quyền:

“Năm ngoái, họ có trên 300 người, đánh đập, giứt giấy tờ xe, trong đó có gần 100 người cầm cây. Họ đánh nhiều người bị thương. Vào tháng năm, năm ngoái, họ chặn đường, đánh người, làm những người vô đây bị thương, bị bẻ đồ, lật gong. Tôi cầm bình xăng ra, ché lên đầu tôi. Khi đó, họ mới sợ và dừng. Họ không chặn nữa. Vì vậy, năm nay họ lui một chút vậy thôi.”

Ông Thanh Liêm còn tố cáo chính quyền tỉnh Vĩnh Long đã bắt giam và gây ra cái chết của tín đồ Hòa Hảo Nguyễn Hữu Tấn hồi đầu tháng 5/2017: “Tố cáo chính quyền trong trường hợp của tín đồ Nguyễn Hữu Tấn. Cộng sản thực hiện cuộc điều tra rất ác độc. Từ xưa tới giờ, chưa có ai bị cắt gân lia cổ như vậy. Cộng sản có lúc nào buông tha tôn giáo đâu.”

Cùng ngày 12/6, một nhóm tu sĩ Hòa Hảo không được công nhận ở tỉnh Đồng Tháp cũng bị chính quyền ngăn chặn khi làm lễ Khai sáng. Ông Nguyễn Văn Điền, Hội trưởng Trung ương GHPG Hòa Hảo Thuần túy viết trên Facebook như sau: “Cũng như những kỳ lễ trước, các cấp công an Đồng Tháp lập trạm ngăn cản trên các nẻo đường đi vào điểm Lễ nhằm hạn chế tối đa số đông đồng đạo đến đây tham dự. Với tinh thần ‘Ưu sư Trọng pháp’, quý đồng đạo hiếm hoi nơi đây, vẫn nhiệt tình tổ chức mùa Đại lễ, bất chấp mọi thử thách gian nguy đang chực chờ phía trước.”

Theo báo Lao Động, cũng trong ngày 12/6, tại An Hòa Tự, Ban Trị

sự Trung ương Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo, tổ chức tôn giáo được nhà nước công nhận và hỗ trợ, đã tổ chức buổi lễ tương tự, nhằm “xây dựng cuộc sống mới”, và “phát huy tốt sức mạnh của khối đại đoàn kết toàn dân tộc.”

Tại một buổi lễ tương tự do chính quyền huyện Chợ Mới tổ chức, ông Nguyễn Thanh Phong - Bí thư huyện ủy Chợ Mới nói ông rất “mong muốn trong thời gian tới, các tín đồ cần tiếp tục phát huy thành quả hoạt động đạo sự đã đạt được trong những năm qua, chấp hành nghiêm Luật Tín ngưỡng - Tôn giáo, Hiến chương của Giáo hội, đấu tranh phòng ngừa những biểu hiện sai lệch trong tổ chức, tiếp tục đường hướng đồng hành cùng dân tộc, sống tốt đời đẹp đạo, hết lòng ủng hộ Đảng và Nhà nước...”, theo trang mạng của tỉnh An Giang.

TÍN ĐỒ PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY BỊ CHẶN

RFA, 2017-06-12

Đây là tình trạng thường xảy ra lâu nay và những tín đồ không theo phái do Nhà nước kiểm soát cho biết họ bị những người mặc thường phục mà theo họ là người của chính quyền địa phương chặn không cho ra khỏi nhà trước khi dịp lễ. Một số khác nói rằng Facebook của họ cũng bị khóa.

Một tín đồ Phật giáo Hòa Hảo nói với đài RFA: “Từ ngày rằm đến nay, những trường hợp tín đồ phản đối các việc làm sai trái của tổ chức Ban trị sự Phật giáo Hòa Hảo quốc danh cũng như phía nhà cầm quyền Cộng sản, đều bị nhà cầm quyền bố trí một lực lượng đông người đến để canh giữ không cho bất cứ ra đường, hay ra khỏi nhà.”

Trong khi đó truyền thông trong nước loan tin sáng 12 tháng 6, tức 18 tháng 5 âm lịch, Ban trị sự Trung ương Hội Phật giáo Hòa Hảo đã tổ chức đại lễ kỷ niệm 78 năm ngày khai sáng đạo Phật giáo Hòa Hảo tại An Hòa Tự, Phú Tân, An Giang.

(.....)

Những tín đồ không theo phái do Nhà nước lập nên cho rằng những thành phần theo phái do nhà nước có những diễn giải sai giáo lý do chính Đức Huỳnh Giáo chủ truyền dạy. Ngoài ra những người theo phái do Nhà nước Hà Nội lập nên còn phá giới không tu tập theo đúng yêu cầu của đạo.

L HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC: Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo "bước thụt lùi"

—Khánh An, đài VOA, 06-06-2017—

Hội đồng Giám mục Việt Nam vừa công bố thư 'Nhận định về Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo 2016'. Trong thư, các lãnh đạo Công giáo cho rằng bộ luật mới "có những bước thụt lùi", "tiếp tục củng cố cơ chế xin-cho" và ẩn chứa cách nhìn các tôn giáo "như những lực lượng đối kháng".

Trong thư gửi cho Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân, Hội đồng Giám mục Việt Nam lấy ví dụ so sánh cụ thể về quy định tham gia hoạt động trong lĩnh vực giáo dục và y tế của các tổ chức tôn giáo để cho thấy "bước thụt lùi" của Luật mới.

Theo Hội đồng Giám mục, bản Dự thảo trước đó quy định các tổ chức tôn giáo "được thành lập cơ sở giáo dục theo hệ thống giáo dục quốc dân" (Điều 53) và "được thành lập cơ sở khám bệnh, chữa bệnh, cơ sở bảo trợ xã hội, nhà xã hội" (Điều 54). Nhưng Bộ Luật mới đưa ra quy định "tổng quát và mơ hồ" trong điều 55 rằng các tổ chức này "được tham gia các hoạt động giáo dục, đào tạo, y tế, bảo trợ xã hội và từ thiện, nhân đạo, theo quy định của pháp luật có liên quan".

Hội đồng Giám mục Việt Nam nói Bộ Luật mới "tiếp tục củng cố cơ chế xin-cho" mặc dù trên bề mặt từ ngữ đã thay những từ "xin phép", "cho phép" bằng các từ "đăng ký, thông báo, đề nghị", nhưng thực chất các tổ chức tôn giáo vẫn phải thông báo và cần phải có sự chấp thuận của chính quyền. Điều này, theo Hội đồng Giám mục, "cho thấy tự do tín ngưỡng tôn giáo không thật sự được coi là quyền của con người mà chỉ là ân huệ cần phải xin và được ban phát".

Đi kèm với các nhận định trên, tổ chức đại diện cho các giám mục Việt Nam còn đưa ra một số suy nghĩ, cho rằng ẩn dưới những bất cập là cách nhìn của chính quyền về tôn giáo và các tổ chức tôn giáo.

"Chính quyền nhìn các tôn giáo thuần túy trên bình diện chính trị,

xem các tổ chức tôn giáo như những thế lực đối kháng", trích thư của Hội đồng Giám mục Việt Nam.

Từ cách nhìn đó, chính quyền có khuynh hướng quy kết trách nhiệm và lên án các tổ chức tôn giáo khi không hài lòng, đồng thời tiêu tốn nhiều tiền của, nhân lực vào việc theo dõi, dò xét, kiểm soát mọi hoạt động tôn giáo. Trong khi đó, những hoạt động tôn giáo trong các lĩnh vực từ thiện, y tế và giáo dục lại không được đánh giá đúng mức, "thậm chí bị ngăn cản".

Ông Phil Robertson, Phó Giám đốc phụ trách khu vực châu Á của Human Rights Watch, cho rằng mấu chốt chính ở đây là do chính quyền muốn kiểm soát những điều mà lẽ ra phải được độc lập.

"Đây là điều mà chúng ta đã thấy lâu nay giữa chính quyền và các tổ chức tôn giáo. Chính quyền muốn kiểm soát mọi thứ, trong khi các tổ chức tôn giáo cố gắng kháng cự lại sự kiểm soát đó".

Hội đồng Giám mục Việt Nam cho rằng cần phân biệt khái niệm "dân tộc" và "chế độ", vì dân tộc thì trường tồn, còn chế độ thay đổi theo thời gian. Do đó, cần "đặt lợi ích của dân tộc lên trên hết".

Đại diện của HRW cho rằng những lời lẽ có phần "cứng rắn" trong nhận định mới nhất của Hội đồng Giám mục Việt Nam là kết quả của những căng thẳng trong suốt một thời gian dài giữa chính quyền Việt Nam và Giáo hội Công giáo vì nhiều vấn đề, trong đó có những vụ cưỡng chế đất đai của các tổ chức Công giáo và việc thắt chặt kiểm soát của chính quyền.

Những căng thẳng vì vụ ô nhiễm môi trường Formosa hồi gần đây cũng là một nguyên nhân, theo ông Robertson: "Tôi cho rằng nhận định của Hội đồng Giám mục còn xuất phát từ một số sự kiện lớn, chẳng hạn như ở khu vực bị ảnh hưởng bởi chất thải độc của Formosa, giáo dân và linh mục đã đóng vai trò dẫn đầu để giúp người dân đòi công lý".

Vụ ô nhiễm biển miền Trung được xem là thảm họa môi trường lớn nhất trong lịch sử Việt Nam. Trong khi đó, việc khắc phục hậu quả vẫn là một vấn đề gây bất bình cho nhiều người dân trong khu vực.

Các cuộc biểu tình liên tiếp diễn ra vì nhiều người dân bị thiệt hại không được xếp vào danh sách được đền bù.

Một số linh mục giúp đỡ các nạn nhân vụ ô nhiễm đã bị tấn công dưới nhiều hình thức, từ "đấu tố" trên báo chí đến bị côn đồ hành hung.

Tháng trước, Giám mục Giáo phận Vinh Nguyễn Thái Hợp đã đích thân đi vận động ở châu Âu và trao thỉnh nguyện thư của người dân về vụ ô nhiễm Formosa cho Liên Hiệp Quốc và các tổ chức quốc tế.

Vào thời điểm tân chính quyền Trump mới lên nắm quyền ở Mỹ và vấn đề nhân quyền chưa được chú trọng nhiều, ông Robertson khẳng định cộng đồng quốc tế "không chỉ có Mỹ", mà còn rất nhiều quốc gia và tổ chức quốc tế khác rất quan tâm đến nhân quyền.

Ông nói: "Hiện các nhóm Liên Hiệp Quốc ở các quốc gia và các tổ chức quốc tế đóng một vai trò lớn hơn trong việc nêu lên những quan ngại về cách chính quyền Việt Nam đối phó với các vấn đề về nhân quyền".

Quốc hội VN thông qua Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo vào tháng 11-2016. Luật mới sẽ được áp dụng từ ngày 1-1-2018. Nhưng trong thời gian qua, nhiều tôn giáo bày tỏ lập trường phản đối Bộ Luật mới vì cho rằng có nhiều quy định vi phạm quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo. Trong khi đó thì Báo Công An trong bài viết ngày 24-10-2016 nói: "Luật tín ngưỡng tôn giáo được nhiều đại biểu [Quốc hội] đánh giá là một 'tuyên ngôn về nhân quyền'".

.....**Anh Văn 11-06-2017**.....

Từ vụ tấn kích Văn Thai đêm 31-5-2017, nghĩ về thực trạng Tổ quốc

.....Đức Hà 01-06-2017.....

Đêm 31-5 trở thành một đêm đầy hãi hùng với nhiều người dân lương thiện ở Văn Thai, xóm nhỏ yên bình bên dòng sông Thơi. Đám đông “được tổ chức” hò la ầm ĩ: Hồ Chí Minh muôn năm... Giết chết phản động... Giết chết Thực – Nam... Giết chết bọn Công giáo...

Vở bi hài kịch nhân danh “lòng yêu nước” ấy kết thúc với cảnh đám đông say máu (đầy đủ hung khí, gạch đá) xông thẳng vào gia đình anh Thiên – một giáo dân Văn Thai hiền lành, chăm chỉ làm ăn – và bắt đầu đập phá không chừa thứ gì, kể cả tượng ảnh thánh, biểu tượng tình yêu và niềm hy vọng của 1,3 tỷ người Công giáo trên mặt địa cầu.

Đứng không xa nhìn vào với vẻ mặt hả hê là những bóng dáng áo xanh, áo vàng, áo xám đượm màu ác ôn. Màn kịch động côn đồ tấn công giáo dân lần thứ 2 đã thành công và như cách nói của một lãnh đạo huyện Quỳnh Lưu thì quần chúng nhân dân đã “dần mặt được bọn cha đạo”

Cuộc tấn kích không nằm ngoài chiêu trò khơi lại những vết thương xung đột lương giáo trong quá khứ: “Cái gian ác của kẻ tiểu nhân, đều cáng, vô thần là nó sử dụng tất cả, kể cả điều thiêng liêng nhất là tâm hồn con người, dồn nhiều thế hệ đi trên con đường thù hận, kể cả quốc gia, dân tộc... tất cả đều là phương tiện để làm sao đạt được mục đích của nó”. Một người bạn của tôi không ngần ngại được dòng xúc cảm vội vã thốt lên.

Ấy thế mà độ trước, cách đây vừa tròn tháng, nhân kỷ niệm cái gọi là ngày “giải phóng miền Nam 30/4”, cánh truyền thông nhà nước được dịp ra rả “lên đồng” ca ngợi: Nào chúng ta đang sống trong thời đại Hồ Chí Minh rực rỡ; nào Đảng ta đã giành được những thắng lợi vĩ đại, nào đất nước cất cánh lên tầm cao mới, nhân dân ấm no, hạnh phúc...

Thế nhưng, thật chạnh lòng làm sao khi nhìn sang những tiểu quốc bên cạnh như Lào và Campuchia, chứ chưa nói đến Mã Lai, Singapore, Thái Lan hay những đất nước Âu Mỹ xa xôi. Nhà cầm quyền Việt Nam dường như đã tự hào quá mức về những thành tựu nho nhỏ mà ít ngóng xem nhân loại đã tiến bộ vượt bậc thế nào.

Đã đến lúc chúng ta phải nói về người trong cuộc nhận ra chỗ đứng của dân tộc Việt sau hàng thập kỷ

đằng đẳng bị kìm kẹp trong gông cùm học thuyết Cộng sản. Chúng ta phải trình bày chính kiến khi những ung bấu trên cơ thể đất nước này ngày càng mưng mủ, bốc mùi và có nguy cơ thối rữa.

Thực trạng xã hội Việt Nam hôm nay

Nếu ai đó còn tâm huyết cho tiền đồ “con Lạc cháu Hồng” chắc hẳn không khỏi chạnh lòng. Chưa bao giờ hai chữ “sự thật” bị người ta ruồng bỏ như hôm nay. Cũng chưa bao giờ báo chí lại kêu gào thống thiết như lúc này. Dối trá trở thành bệnh kinh niên hết thuốc chữa. Theo một thống kê, tỷ lệ ở tiểu học là 22%, cấp 2: 50%, cấp 3: 64% và sinh viên: 80% (1). Trò dối, thầy dối, lãnh đạo dối. Cả xã hội nói dối.

Nhà văn Đào Hiếu đã nhận xét chí lý rằng: “Chúng ta đang sống trong một thời đại mà sự thật bị bao vây từ phía, bị cải trang bằng nhiều son phấn, nhiều mặt nạ. Đây cũng là thời đại mà những chính khách có thể nói dối, có thể lừa gạt mọi người bằng sự hùng biện đầy thuyết phục được hỗ trợ bằng những giọt nước mắt xúc động. Họ thường nói những câu đại loại: ‘Tôi đang móc ruột ra nói với các đồng chí’ mà quên rằng trong ruột chứa đầy những thứ chẳng thơm tho gì”(2).

Quả đúng như thế; đồ giả, hàng giả, bằng giả tràn ngập. Mua quan bán chức, buôn gian bán lận, gian dối thi cử, tham nhũng, hối lộ,... những “dịch bệnh” diễn ra như cơm bữa đến nỗi ai đó phải chua xót thốt lên:

“Nhân phẩm ngày nay giảm giá rồi. Chỉ còn thực phẩm tăng giá thôi. Lương tâm bán rẻ hơn lương thực. Chân lý, chân giò, một giá thôi”...

Đạo đức suy thoái, lương tâm tê liệt, nhân phẩm bị chà đạp. Bất công và những nhiễu trở thành gánh nặng với giới cần lao. Tất cả đang rên xiết dưới áp bức bóc lột của chế độ “tư bản đỏ”. Nhà cầm quyền nhân danh công trạng giải phóng dân tộc, áp đặt những hình thức cai trị chuyên chế: độc tài, đảng trị, phi dân chủ, phi tự do, tàn bạo, “chỉ biết còn Đảng, còn mình”.

Trong xã hội băng hoại về đạo đức, thang giá trị bị đảo lộn ở tầm mức tối đa. Điều đẹp, điều thiện trở nên hiếm hoi và bất bình thường. Cái ác và cái xấu lên ngôi. Những người có óc tếu mĩa mai kết luận: “Công lý ở

Việt Nam chỉ là một diễn viên hài không hơn không kém” (3).

Chẳng cần đi đâu xa, cứ bước ra khỏi nhà đã thấy bao điều “chương tai, gai mắt”: cán bộ lạm quyền; công an thẳng tay đàn áp các cuộc đấu tranh; tuyên giáo chụp mũ người dân xuống đường chống Trung Quốc, chống Formosa là phản động; truyền thông quy kết các linh mục và những nhà hoạt động nhân quyền là cực đoan, gây bạo loạn; giáo dân bị miệt thị và phân biệt đối xử; nhiều dân oan rơi vào tay an ninh nếu không chết vì lý do rất “đúng quy trình” là tự tử cũng để trở nên “thân tàn, ma dại”.

Chúng ta còn phải đối diện với nền văn hóa bị thống trị bởi chủ nghĩa hưởng thụ, ích kỷ với lối ứng xử “vô nhân tính”, đối lập hoàn toàn với nhân học Kitô giáo. Người ta đua nhau chạy theo lối sống cá nhân, biến người khác thành món hàng để chiếm đoạt và mua bán. Con người không được nhìn như là hình ảnh cao đẹp của Tạo Hóa mà để bị coi là phương tiện. “Xã hội này sinh ra những đứa con ‘quái thai’ trong cách sống: kiếm tiền bằng mọi cách và hi hục hưởng thụ” (4). Tương quan yêu thương và nhân bản bị xếp sau lợi ích kinh tế. Con người hôm nay vật vã trong “bể khổ” trầm luân bởi tính quy ngã, hời hợt, ít quan tâm đến tha nhân, “sống chết mặc bay”, thiếu khả năng liên vị.

Quan sát cách hành xử nơi công cộng, ta sẽ thấy tranh giành, chụp giật, manh mún, “cá lớn nuốt cá bé” và đối xử tàn tệ. Báo chí gần đây đưa tin chỉ vì “gato” nhau (5), hai người bán thịt ở Hải Phòng đã hè nhau đồ luyên lạp sạp hàng chị nhà quê. Chị này vì tiếc đàn heo mình nuôi bán giá quá rẻ nên tự làm thịt đi bán và gặp phải cơ sự trên. Cách sống nói lên não trạng và tâm tính con người. Đó là cả một tình trạng đáng thất vọng.

Chưa hết, sống trong một xã hội “đều cáng”, tốt-xấu lẫn lộn, con người đánh mất niềm tin và hoài nghi lẫn nhau. Mỗi ngày xảy ra bao chuyện đáng tiếc: lừa lọc, tai nạn, bác sỹ đối xử tàn tệ với bệnh nhân, thầy giáo xâm hại học trò... nhưng xem ra chỉ là “chuyện thường ngày ở huyện”. Thử mở một trang nhật báo lên, chúng ta sẽ thấy toàn là tin “tức” –đọc mà tức– đây giết người, kia cướp của, chỗ nọ hiếp dâm. Việt Nam cũng là quốc gia có tỷ lệ phá thai đứng hàng đầu trên thế giới. Những sinh linh chưa kịp chào đời đã bị từ chối.

Vô cảm cũng trở thành căn bệnh tệ hại. Số là cách đây chừng 3-4 năm ở Vinh, một người trộm chó bị bắt quả tang. Anh ta bị đánh chết và thiêu xác cháy đen trên đường làng thuộc

xã Hưng Đông. Không một lời thương cảm, không một ai đứng ra phản đối lúc đó. Giá trị của một con người xem ra không bằng một con chó. Ai đó nhận xét người Việt hôm nay chỉ lo “vinh thân phì gia” chứ thiếu hẳn trách nhiệm với công ích. Điều ấy hẳn là có lý.

Nhìn lại bộ mặt đất nước hôm nay: Đói nghèo, hẳn lên những nét tang thương; bất công, kỳ thị dày xéo lương tri, phẩm hạnh. Hiện thực trên quả là tấn thảm kịch đắng cay, bi đát đối với những người thiện chí, yêu hòa bình. Một xã hội dường như đang dần sâu vào ngõ cụt tăm tối. Sau những hào hoa bột bèo bề mặt, người ta bắt đầu cảm nhận nỗi buồn sâu thẳm nếu có dịp phản tỉnh như Thúy Kiều xưa: “Khi tỉnh rượu, lúc tàn canh. Nghĩ mình, mình lại giat mình xót xa”. Lời thánh Phaolô hình như vẫn vẹn nguyên giá trị: Cả vũ trụ rên xiết hướng về ngày giải phóng (x. Rm 8,22).

Nguyên nhân nào đã làm cho xã hội ra tồi tệ

Không phải người viết đeo kính râm rồi nhìn thấy tất cả màu đen. Không phải người viết là một tay ngôn sứ “chiến binh” chuyên loan tin thảm họa. Sự thực “chênh ềnh” ra đó, khai ra thì “thối” nhưng không khai thì khó chịu. Nhiều truy vấn được gợi lên. Không ít chuyên gia quy trách nhiệm cho lối sống vô kỷ luật, trọng tình hơn trọng lý, cách suy nghĩ kém tư duy logic và kỹ thuật, lối sống “sau lũy tre làng”, tiểu nông... là nguyên nhân những cách hành xử bất hợp lý.

Người ta còn viện dẫn bối cảnh chung của thế giới hiện đại, toàn cầu hóa: thiên về tiêu thụ, lợi nhuận, tiếp thụ, quảng cáo và cuối cùng là cuộc khủng hoảng về căn tính vì đánh mất mình: không biết mình là ai, đi về đâu và muốn cái gì. Đây là những kiến giải thiết thực, hữu ích.

Tuy nhiên, dường như đó chỉ là cái ngọn của vấn đề. Quả thật, xã hội Việt Nam mắc phải cái “lỗi hệ thống” rất sâu xa. Đó là một xã hội thượng tôn duy vật và vô thần; công khai hay ngầm ngầm phủ báng tín ngưỡng, tôn giáo, những nền tảng thiết lập đạo đức: “*Thượng đế chết rồi. Còn lại ta, cụm cây khô trên mảnh đất già*”. (Thơ Cù Huy Cận)

Chỉ có “giết chết Thượng đế” (6) thì họ mới có thể tự tung, tự tác. Đó là nguyên nhân cốt lõi, trầm trọng hóa mọi vấn đề, là “cha đẻ” mọi lỗi lầm. Một khi nhà cầm quyền tự coi mình như “cái rốn của vũ trụ”, cái bất ổn vẫn còn và “đường đến hòa bình” (7) phải chăng còn diệu vợi lắm! Nhắc đến chủ thuyết này, Công đồng

Vatican II đã từng nói: “Hệ thống vô thần quá nhấn mạnh đến khát vọng được tự lập của con người đến độ làm cho khó chấp nhận bất cứ sự lệ thuộc nào vào Thiên Chúa. Những người chủ trương thuyết vô thần như vậy cho rằng tự do hệ tại ở con người là chính cùng đích cho mình, là người tạo nên và điều khiển lịch sử riêng của mình...” (8). Thượng Đế hiện hữu thì con người là zêrô, “hiện hữu thực sự thì phải giết” (9). Không có Chúa, đương nhiên không có sự lệ thuộc, con người tự do hành động, bất chấp lương tâm và lẽ phải. Khi giết Cha thì cũng chính là lúc khởi đầu hành trình anh em giết nhau và dường như đây là thảm họa lớn nhất của chủ nghĩa vô thần độc tôn. Một cuộc tổng khủng hoảng nhân cách (9).

Con người hiện đại cũng xung khắc với thiên nhiên, khai thác cạn kiệt, gây ô nhiễm môi trường, phá hủy các nguồn tài nguyên và gây nên những thảm họa khủng khiếp. Formosa trở thành thảm nạn không chỉ với những giáo dân chuyên đi biển ở các tỉnh Miền Trung mà là thảm nạn của toàn thể dân tộc. Rừng chết, biển chết kéo theo nguy cơ phân liệt giống nòi, Tổ quốc. Đất nước đứng trước cửa ngõ của một cuộc xâm lăng mang tính hủy diệt từ anh bạn Trung Cộng vừa thâm độc, vừa bạo tàn, vừa ngang ngược. Nguy cơ mất chủ quyền không còn bao xa..

Một xã hội không tôn giáo, không Thiên Chúa, không Trời Phật, không thánh thần, lấy con người làm trung tâm, vật chất làm thước đo rất dễ lên cơn sốt và suy thoái. Chính người Cộng sản cũng chân thành thừa nhận: “Khủng hoảng đạo đức Việt Nam hiện nay do nhiều nguyên nhân, trong đó có việc truyền bá chủ nghĩa duy vật và vô thần, hạ thấp vai trò tôn giáo, nhất là thời kỳ trước đổi mới. Việc phủ nhận giá trị tôn giáo, đề cao duy vật và vô thần tới mức cực đoan, vô hình trung cổ vũ cho cái văn hóa “tiêu dùng phạm tục” (10).

Giải pháp khắc phục thảm trạng nói trên

Làm thế nào tẩy trừ cách hành xử đầy bất ổn đang thẩm nhập và ảnh hưởng sâu đậm trong thời đại hôm nay? Đây là bài toán khó nhưng không phải là đã hết hy vọng. Nếu được trao phó vai trò là nhà chức trách ngoài đời, người viết không có cao vọng đưa ra những biện pháp vĩ mô, sâu xa như nhà cải cách Nguyễn Trường Tộ xưa, chỉ dám nêu lên một số ưu tư hằng thao thức:

1/. “Đất nước Việt Nam không phải là mảnh đất thừa tự của gia đình hai họ Mác-Lê” (11). Hãy trả lại cho

tôn giáo chỗ đứng giữa lòng dân tộc, trả lại chân trời tâm linh cho tâm hồn con người. Hãy để nhân dân tự quyết quyền chọn lựa tâm linh của mình. Tôn giáo không ru ngủ quần chúng. Tôn giáo không là thuốc phiện nhân dân. Nhà cầm quyền phải thấy được vai trò tôn giáo và giá trị siêu nhiên giữa lòng xã hội; tôn trọng tự do tín ngưỡng, mở rộng cánh cửa cho các tôn giáo tham gia lãnh vực giáo dục học đường, y tế và công tác xã hội. Tin vào Thượng Đế, lắng nghe tiếng nói thiêng liêng là nguyên tắc căn bản để thực thi đạo đức xã hội. Thực tế cho thấy, không tin một Đấng Tối Cao nào, người ta có thể gây ra bao trọng tội mà không sợ bị luận phạt. Mặt khác, theo lý thuyết Nhân học Kitô giáo, con người là sự kết hợp chặt chẽ giữa hồn và xác. Một khi bị cắt đứt chiều kích siêu việt, con người sẽ trở nên bấp bênh, mất hết phẩm giá, làm mỗi ngon cho những cạm bẫy và hư hốt. Trách nhiệm của người lãnh đạo không chỉ là xây dựng đất nước phồn vinh mà còn phải gieo vào tâm hồn niềm tin và lòng nhân ái.

2/. Xây dựng nền giáo dục chân chính, hướng con người về chân-thiện-mỹ. Phải đảm bảo tiêu chí lấy lương tâm lẽ phải làm nền tảng để xây dựng đạo đức xã hội, nhìn nhận và tôn trọng những truyền thống đạo đức vốn có nơi loài người, những giá trị được Tạo Hóa khắc ghi nơi lòng mỗi người từ khi được sinh ra như lẽ phải, công lý, sự thật, tình yêu, tự do, bác ái... Các quyền con người là phổ quát cho hết mọi người trong tư cách là người, chúng là căn bản, do đó bất khả xâm phạm và bất khả nhượng (12). Nhà chức trách cần ý thức được vai trò của nhân phẩm là vô song vì con người được dựng nên theo hình ảnh Thiên Chúa. Hãy ngừng xem con người chỉ là một phương tiện, một công cụ lao động và hãy đối xử với con người như là một nhân vị, nghĩa là trả lại tầm mức ngôi vị cho cá nhân. Nhìn nhận nhân vị là nhìn nhận chiều kích con người đối với vũ trụ chứ không phải chỉ là sinh vật xã hội, cái nhìn này cho thấy sự năng động nơi con người với những đường nét hiện sinh, đối lập với sự đoàn lũ hóa bằng những phong trào, thi đua, khen thưởng, thành tích.

3/. Ban hành quy chế pháp lý tôn trọng dân chủ; xóa bỏ cơ chế bất công và tha hóa con người (vd: cơ chế xin cho), đưa ra khung luật bảo vệ và nâng cao nhân quyền; xây dựng thiết chế văn hóa, đạo đức trên nền tảng quê hương, gia đình, tình làng, nghĩa xóm, đối lập với tiền tài, danh vọng. Phát huy những giá trị

nhân bản để làm cho con người ngày càng sống đúng chữ nhân hơn. Thăng tiến họ bằng cách phát huy tự do và hiểu biết, chú trọng liên đới, đối thoại. Bản chất con người chỉ có thể đạt đến mức sung mãn khi tự khám phá và dám nhận lấy một sứ vụ. Đó là cái người trẻ thường trống vắng khiến họ như những con công, chỉ biết chăm chút cho sắc đẹp và vóc dáng mà quên đi đồng loại. Nhà cầm quyền không nên dành cho mình sự độc quyền hay một quyền hành quá lớn trong các lĩnh vực đời sống gia đình và xã hội. Đó là con đường dẫn đến chuyên chế và độc tài, quan liêu và bao cấp, áp bức và bất công.

Đặt mình là nhà chức trách trong đạo, theo tinh thần "Gaudium et Spes": "Vui mừng và hy vọng, ưu sầu và lo lắng của con người ngày nay, nhất là của người nghèo và những ai đau khổ, cũng là vui mừng và hy vọng, ưu sầu và lo lắng của các môn đệ Chúa Kitô" (13), chính tôi cũng cần bồi đắp cho nền "văn minh tình thương" và "sự sống" bằng lời nói, hành động cụ thể:

1/. Dẫn thân bảo vệ chân lý, khai triển hệ thống lý thuyết nhân học Kitô giáo. Giáo huấn Giáo hội phải là điểm tham chiếu quyết định bản tính, phương thức, sự nối kết và phát triển mục vụ xã hội; làm cho xã hội thấm nhuần lý tưởng nhân quyền. Không ngại dẫn thân quyết liệt vì quyền sống và phát triển. Làm chứng cho các giá trị của Tin mừng bằng hiện diện và chia sẻ. Xả thân vào các lĩnh vực mới mẻ nhưng đầy thách đố như bảo vệ môi sinh, hội nhập văn hóa... Chính Đức Kitô là "người đã thực hiện trọn vẹn nhiệm vụ người công dân đã không ngại lên tiếng khi cần thiết. Và Ngài đã trả bằng giá máu của mình cho tiến trình dân chủ, tôn trọng sự thật. Chủ nghĩa nhân bản đã sản sinh ra những người con vĩ đại trong quá trình đấu tranh dân chủ như Dietrich Bonhoeffer, Luther King, Đức Giáo hoàng Gioan-Phaolô II..." (14)

2/. Rao giảng niềm hy vọng và hăng hái áp dụng vào đời, không ngại va chạm. Tuy hiện tại chỉ là "đoàn chiên nhỏ bé" (Lc 12,32) nhưng Giáo hội Việt Nam có sứ mạng phổ quát và lớn lao. Đó là mầm mống mạnh mẽ phát sinh niềm hy vọng. Đức Kitô đang muốn chúng ta trở nên khí cụ biến đổi xã hội như ánh sáng chiếu soi, muối men men nồng. Tôn giáo của chúng ta là tôn giáo nhập thế, đem đạo vào đời. Vì thế, cần cố gắng tác động hiệu quả vào tâm thức, sửa đổi hành vi, hướng dẫn quần chúng sống ý thức, trách nhiệm với phẩm giá của mình (15).

3./ Tích cực đối thoại, ôn hòa nhưng quyết liệt trình bày các quan điểm của mình. Cần tích cực giải thích cho giáo dân hiểu đúng về sự xảo trá của truyền thông nhà nước. Nếu cần, không ngại đổ máu đào minh chứng niềm tin và chân lý của mình. Cần cởi mở và thông cảm, tin tưởng, lịch sự, thẳng thắn và thành thật. Trong mọi trường hợp, phải ưu tiên chọn lựa người nghèo, "tứ cố vô thân"; đồng hành với người bị bỏ rơi và thương tổn theo tinh thần Công đồng Vatican II, đặc biệt là các thông điệp xã hội như *Laborem Exercens*, *Sollicitudo Realis*, *Centesimus Annus*, *Evangelium Vitae*...

4. "Ut sint unum" = Xin cho chúng nên một. Đoàn kết là sức mạnh vượt qua mọi khó khăn thất bại. Lịch sử Giáo hội Công giáo Việt Nam đã minh chứng chân lý này. Hiệp thông – cầu nguyện – liên đới – yêu thương sẽ nối kết người Công giáo lại trong vòng tay Giáo hội Hoàn vũ và Đức Kitô. Không sức mạnh nào có thể trấn áp nổi nếu chúng ta luôn giữ vững sự kết đoàn. Sẵn sàng trợ giúp những cộng đoàn đang chịu đau khổ vì bất bớ, kìm kẹp. Nay anh mai tôi. Không gì là không thể dưới chế độ bạo tàn này.

Thay lời kết

Khi người viết đang soạn những câu cuối của bài cũng là lúc cơn bão với sự khuyến khích có chủ ý của nhà cầm quyền huyện Quỳnh Lưu tấn công vào gia đình anh Thiên và một số giáo dân ở giáo họ Văn Thai (Sơn Hải, Quỳnh Lưu). Chúng tấn công vào những người dân lành, đập phá hết tài sản đồ đạc, xúc phạm ảnh tượng thánh thiêng... và dọa giết cha Gioan Baotixita, quản xứ Song Ngọc.

Hành động bạo lực trên gây nên những ca thán. Vắng nghe đâu đây là những câu hát đầy tinh thần và nhiệt huyết đấu tranh: "Trả lại đây cho nhân dân tôi, quyền tự do, quyền con người. Quyền được nhìn, được nghe, được nói. Quyền được chọn chân lý tự do, quyền xóa bỏ độc tài độc tôn..." Điều ấy cũng gợi lên cho ta một sự thật là con đường phía trước vẫn còn chông chênh lắm.

Cả bài viết là chuỗi dài những tiếng lòng thổn thức cho thời cuộc và vận nước, với nhan nhản ngoặc kếp, footnote này nọ. Dĩ nhiên, ý của người viết không phải là lên mặt dạy đời, càng không có ý dùng ngôn từ "đao to búa lớn" để gây ấn tượng. Điều mong mỏi là qua đó trình bày một thực trạng đáng báo động. Là một thành viên trong "tiểu vũ trụ" ấy, dĩ nhiên người viết cũng chịu tác động bởi hành vi, lối sống tiêu cực. Cốt yếu là từ suy nghĩ mang đầy chủ

quan (thầy bói xem voi, ngón tay chỉ mặt trăng) ấy, bản thân sẽ tìm được lối đi và ứng xử phù hợp, ngõ hầu dẫn thân xây dựng một xã hội văn minh, lịch sự, thấm nhuần tinh thần Tin Mừng hơn.

Suy cho cùng, đó cũng là việc cần làm của mỗi người Việt có tri thức bởi thăng tiến xã hội, thăng tiến con người chỉ có thể khởi phát từ sự đổi thay trong cách nhìn của người trẻ hôm nay.

1.6.2017

Đức Hà – ĐCV Vinh Thanh
danlambaovn.blogspot.com
Chú thích:

- 1) Cf. *Tỉ lệ nói dối gia tăng theo cấp học*, www.tuoitre.vn, truy cập ngày 30.4.2017
- 2) Đào Hiếu, *Cuộc cách mạng bị thất lạc*, NXB Hoài Niệm, Hoa Kỳ, tr.7
- 3) *Hình diễn viên hài Công Lý trong vai một lực sỹ cỡi trần, hai tay nâng cân công lý, tượng trưng pháp luật được đưa lên trang bìa một ấn phẩm pháp luật trở thành sự kiện đầy tranh cãi.*
- 4) Lm. Nguyễn Văn Hương, *Đào tạo những mục tử như lòng Chúa mong ước*, ĐCV Vinh Thanh 2016, tr. 18
- 5) *Ngôn ngữ tuổi teen hiện nay, nghĩa là ghen ăn tức ở.*
- 6) *Tư tưởng của Friedrich Nietzsche.*
- 7) *Tên tác phẩm nổi tiếng, nguyên tác "The road to Peace" của linh mục Henri Nouwen.*
- 8) *Công đồng Vatican II, Hiến chế Gaudium et Spes, số 20.*
- 9) Henri Jérôme Gagey, Lm. Fx. Nguyễn Tiến Dung, AA. (dịch), *Nhân học Kitô giáo*, 47
- 10) *Ibidem*
- 11) Đỗ Quang Hưng, *Nguyệt san Công giáo và dân tộc*, số 211, tr. 29
- 12) Henri Jérôme Gagey, Lm. Fx. Nguyễn Tiến Dung, AA. (dịch), *op.cit*, 262.
- 13) *Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II, Thông điệp Pacem in teris, số 11*
- 14) *Công đồng Vatican II, Hiến chế Gaudium et Spes, số 1.*
- 15) Henri Jérôme Gagey, Lm. Fx. Nguyễn Tiến Dung, AA. (dịch), *op.cit*, 259
- 16) Cf. *HĐGM Việt Nam, Tóm lược Học thuyết Xã hội Công giáo*, NXB Tôn Giáo, Hà Nội, 2007, số 523

Lấy cướp bóc chiếm đoạt làm mục đích sinh tồn, lấy dối trá và bạo lực làm phương tiện hành xử. Ấy là Cộng sản !!!

CHÍNH TRỊ LÀ NHƯ THẾ !

+++++Đặng Chí Hùng 30-05-2017+++++

Nước Mỹ không “mù”, lãnh đạo Mỹ càng không “mù”. Nhưng tại sao nước Mỹ vẫn cứ để cộng sản Việt Nam sống ? Đó chính là chính trị. Mỹ đang làm ăn với Tàu cộng, mà Tàu cộng đang là ông chủ của Việt Cộng. Vì thế, Mỹ chỉ nói đến nhân quyền, Mỹ chỉ cần phản đối CSVN vì phạm mà thôi.

Obama không dứt khoát như Trump. Đó là điều hiển nhiên. Nhưng chờ mong Trump xua quân đập tan cộng sản VN cũng là điều không tưởng. Chờ mong Trump cầm vận kinh tế, cắt vôi bạch tuộc của CSVN cũng là điều khó xảy ra. Trump là một TT có tài. Nhưng cái tài của ông là để giúp nước Mỹ chứ không phải lo thay cho người dân Việt Nam. Nước Việt Nam là của người Việt. Chúng ta không tự lo cho chúng ta thì không có ai làm điều đó thay cho chúng ta. Chắc chắn, Trump không thích đu dây với cộng sản Việt Nam, Trump cũng không cho CSVN quá nhiều điều lợi bởi vì Trump không giống Obama hay Clinton. Tuy thế, Trump sẽ không xóa bỏ cộng sản giúp được cho người Việt. Bởi vì chính trị là như thế !

Ng. X. Phúc đến Mỹ chỉ để xin ăn. Đó là điều không cần bàn cãi mà bất cứ đứa trẻ mới lớn nào chịu khó đọc kỹ tin tức, suy xét một chút cũng hiểu. Chẳng có thằng CSVN nào theo Mỹ cả. Chúng chỉ làm tôi mọi cho Tàu và qua Mỹ xin tiền mà thôi. Nói cho đúng, CSVN chỉ thích những đồng USD xanh biếc của nước Mỹ. Vì thế Phúc đến Mỹ.

Hoàn toàn không có chuyện Trump mời Phúc. Phúc đã muốn đến Mỹ gặp Trump và nhờ Ted Osius bắc cầu nối. Báo chí CSVN nói rằng Trump mời Phúc qua là nói láo. Phúc chẳng là cái gì mà Trump phải mời, phải cầu cạnh qua gặp. Trong mắt Trump, Phúc hay cái đảng CSVN chỉ là bọn đu dây, tham tiền, độc tài và ngu dốt không hơn không kém. Nhưng Trump khinh trong bụng mà thôi, vì chính trị nên Trump vẫn phải tiếp Phúc dù phong

cách tiếp đón khinh miệt vô cùng. Phúc đến Mỹ chẳng có thằng Mỹ nào ra chào đón, chẳng thăm dò, chẳng đại bác. Phúc đến trong im lặng với một nhóm người của đại sứ quán CSVN ra đón Phúc bước xuống từ một chiếc máy bay chui vào trong một cái garage chật chội. Phúc biết Mỹ khinh Phúc ra mặt. Nhưng Phúc vẫn cười tươi, vì đó là chính trị và Phúc đến Mỹ chỉ vì tiền. Bao nhiêu đầu óc, Phúc và đám CSVN đã bị nhồi vào đầu rằng “Bác Hồ ta đó chính là Bác Mao”...

Trở lại chuyện của chúng ta, chúng ta đã thấy chính trị là như thế. Trump khinh Phúc nhưng vẫn tiếp Phúc. Phúc làm tôi mọi cho Tàu nhưng vẫn cố đu Mỹ để kiếm “xèng”. Chúng ta là người dân thì sao? Như đã từng nói, dân gian Việt Nam có câu “Con có khóc thì mẹ mới cho bú” hoặc “Chẳng ai phù suy, người đời chỉ phù thịnh”. Cũng bởi vì người dân vô cảm nên Mỹ coi việc người VN sống trong độc tài CSVN là do họ tự lựa chọn. Mỹ chẳng làm gì hơn cả. Cũng bởi phong trào đấu tranh chỉ dừng lại ở một nhóm người, không phát triển được lực lượng, chỉ chăm chú vào đánh bóng cá nhân hoặc làm từ thiện nuôi dân thay cho CSVN nên Mỹ thấy họ không thể “phù suy” được. Chưa có một lực lượng thật lớn, chưa có sức mạnh của toàn dân để Mỹ có thể hậu thuẫn chúng ta đứng lên xóa bỏ cộng sản.

Công việc đó là công việc của chính chúng ta. Chúng ta không thể dựa vào Mỹ hay bất cứ nước nào như là một kẻ bề trên giúp chúng ta thoát cộng, chúng ta phải coi Mỹ là một đồng minh đúng nghĩa. Nước nào cũng có sức mạnh dân tộc. Nước Việt cũng không thiếu điều đó khi đã trải qua hơn 4000 năm dựng nước, giữ nước, giữ tiếng nói Việt Nam. Nhưng nó chưa được kích thích đúng đắn nên nó chưa thể phát huy được hiệu quả. Chính vì thế, chẳng có ai chịu giúp chúng ta thật sự. Chúng ta có thể thấy Mỹ, Châu Âu lên tiếng về vài vụ vi

phạm nhân quyền của CSVN. Tuy thế, cũng chỉ dừng lại ở lên tiếng mà thôi. Cuối cùng thì đầu lại vào đó. Người khổ vẫn là người dân VN bởi vì chính trị là như thế !

Vai trò đầu tàu của cuộc đấu tranh này chính là sức mạnh toàn dân. Muốn làm điều đó thì lực lượng nòng cốt phải là những người đã sớm thay đổi nhận thức. Nhưng muốn có được sự hậu thuẫn của dân thì phải chịu khó đi vào lòng dân để vận động, truyền đạt ý thức lịch sử, xã hội cho người dân. Đa phần người dân ở VN không có điều kiện tiếp xúc Internet, vì thế các nhà đấu tranh cần phải lấy việc tiếp xúc người dân trực tiếp là điều quan trọng nhất thay vì lên mạng quá nhiều. Nhưng tiếp xúc với người dân không hẳn là làm từ thiện. Giúp người dân thay đổi nhận thức là giúp cái cần câu chứ không phải quăng tiền cho họ giống như giúp con cá. Ngoài ra, làm từ thiện chính là nuôi dân thay trách nhiệm của nhà cầm quyền CSVN. Dân được giúp đỡ sẽ chẳng cần phải đứng lên phản kháng nữa.

Một điều quan trọng cần làm, đó là thôi ngay những lá đơn xin xỏ cộng sản, kiến nghị với chúng, bởi vì CSVN không có chính danh, chúng ta không cần phải cầu xin cái quyền cơ bản của chúng ta với bọn cướp chính trị. Ngoài ra, chẳng bao giờ CSVN trả lời những gì một số người xin xỏ. Vậy thì chẳng có lý do gì phải năn nỉ chúng cả.

Muốn có một sự hậu thuẫn từ Mỹ hay những nước khác. Trước mắt chúng ta phải tự cứu chúng ta trước thì mới có người giúp. Nó cũng giống như anh phải có dự án thì mới có người cho vay tiền đầu tư. Không thể ngồi một chỗ mà chờ mong “sung rụng” xuống cho những ai lười biếng được. Trách nhiệm cứu dân tộc Việt Nam phải là của tất cả người Việt còn lương tri với dân tộc.

Phúc cứ đến Mỹ, Trump vẫn cứ tiếp. Chính trị là như thế. Người dân Việt thì vẫn ngày đêm sống trong tận cùng đau khổ. Vì vậy, hãy quên ngay những trò chơi chính trị mà người dân chúng ta luôn ở thế bị động đi. Chúng ta phải nắm lấy cơ

hội chính trị sống còn cho dân tộc chúng ta. Chúng ta phải chuyển từ bị động sang chủ động. Chúng ta cũng phải quên ngay những buổi hội luận vô bổ chỉ để show cái tôi của cá nhân, hội đoàn. Chúng ta cũng nên quên ngay những câu nói thao thao bất tuyệt chỉ để mà hô hào cho chính chúng ta nghe đi. Chúng ta cần nói và làm việc cụ thể chứ không phải sắm vai diễn phụ trong những ván cờ chính trị.

Đã đến lúc, tinh thần dân tộc của Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh và chính đề Ngô Đình Nhu, tinh thần ái quốc của Ngô Đình Diệm phải được chúng ta phát huy và chuyển nó thành những hành động thực sự. Chỉ có thể mới giúp dân tộc VN thật sự hồi sinh ! ■■■■■■■■■■■■

ra những phản đối mạnh mẽ về dự thảo luật sửa đổi này.

Luật sư Trần Quốc Thuận, nguyên Đại biểu Quốc hội, đưa ra quan điểm của mình dựa trên định nghĩa về vai trò và trách nhiệm của luật sư: *"Người luật sư là người căn cứ vào pháp luật, thực tế để bảo vệ thân chủ của mình trong bất cứ trường hợp nào, tìm ra những tình tiết có lợi nhất cho thân chủ của mình để bảo vệ họ."*

Từ định nghĩa này, Luật sư Trần Quốc Thuận đưa ra phản biện về ý kiến của hai vị đại biểu quốc hội có nguồn gốc là công an, đó là bà Nguyễn Thị Xuân, Đại tá công an, Phó Giám đốc công an tỉnh Dak Lắc, và bà Nguyễn Thị Thủy, công tác tại Viện Kiểm sát Tối cao, là đại

luật sư rất khắt khe, xuất phát từ nguyên tắc phổ quát: Ở đâu có buộc tội thì ở đó cần có gỡ tội. Một nền pháp lý dân chủ thì phải tạo niềm tin cho khách hàng đối với người bào chữa.

Ngay sau khi dự thảo Luật sửa đổi này được đưa ra, rất nhiều luật sư đăng đàn phản biện, đưa ra ý kiến cá nhân của mình nhằm phản đối quy định của dự thảo. Họ dẫn chứng rằng nếu luật sư có trách nhiệm tố giác tội phạm thì lại trái với quy định của công ước quốc tế, vì luật sư phải bảo vệ quyền riêng tư và những bí mật của các thân chủ của mình.

Báo Pháp Luật cũng có đăng tải bài bình luận về sự việc này qua nhận định của Thạc sĩ luật học - luật sư Đặng Văn Cường- Đoàn luật sư TP Hà Nội. Theo ông, "quy định tại khoản 3, Điều 19 BLHS năm 2015 là một quy định có mâu thuẫn về mặt lý luận luật hình sự; mâu thuẫn, xung đột với quy định của Hiến pháp, Luật luật sư, Quy tắc đạo đức ứng xử nghề nghiệp luật sư và các văn bản pháp luật khác."

Cản trở đấu tranh dân chủ?

Theo tin tức của các báo trong nước đưa ra, tuy hội nghị bàn về dự luật sửa đổi, bổ sung Bộ luật Hình sự 2015 nhưng điểm nóng nhất của hội nghị vẫn là Điều 19 của dự luật trong đó quy định luật sư cũng phải tố giác tội phạm nếu đó là những tội đặc biệt nghiêm trọng, tội xâm phạm an ninh quốc gia.

Nhận xét đặc biệt về việc vì sao dự thảo Luật sửa đổi lại nhấn mạnh vào "những tội đặc biệt nghiêm trọng, tội xâm phạm an ninh quốc gia", Luật sư Mạnh Đăng cho biết:

"Đối với cá nhân tôi, tôi nhìn nhận việc này là một quan điểm không nhất quán, nhất là rất nguy hiểm trong tình hình hiện nay. Vì hiện nay, những điều luật thuộc về xâm phạm an ninh quốc gia, thì ngoài một số điều luật tương đối rõ ràng, bên cạnh đó vẫn còn một số như Điều 88, Điều 258... nó khá mơ hồ và dễ trở thành 'hồ lô', nó có thể thu hút hết tất cả những đối tượng nào mà chính phủ cho là không thích hợp với chính quyền"

Mục đích của dự thảo sửa đổi Bộ luật Hình sự 2015

Cát Linh RFA 31-05-2017

Dự thảo luật sửa đổi, bổ sung một số điều trong Bộ luật Hình sự Việt Nam 2015, đặc biệt là khoản 3 điều 19 về không tố giác tội phạm đang là chủ đề gây tranh cãi trong dư luận.

Trái nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp

Theo quy định tại Dự thảo Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Bộ Luật hình sự 2015, "người bào chữa phải chịu trách nhiệm hình sự do không tố giác khách hàng về các tội phạm xâm phạm an ninh quốc gia, hoặc các tội phạm đặc biệt nghiêm trọng quy định tại điều 389 của bộ luật."

Từ Sài Gòn, Luật sư Đặng Mạnh, công tác tại Đoàn luật sư Thành phố Hồ Chí Minh chia sẻ quan điểm của ông về quy định tại khoản 3 điều 19 dự thảo Bộ Luật Hình sự: *"Cái điều luật như vậy nó hoàn toàn đi ngược với tập quán, thông lệ của luật sư tại hầu hết tất cả các quốc gia. Vì luật sư là người bảo vệ cho thân chủ của mình. Luật sư không có nghĩa vụ tố giác thân chủ mình. Cái điều đó không chỉ trái thông lệ, trái tập quán mà còn trái với luôn cả thiên chức của người luật sư."*

Theo ông, chính vì vậy mà hiện nay giới luật sư Việt Nam đang đưa

biểu của tỉnh Bắc Kạn. Cả hai người này đều ủng hộ dự thảo tại Điều 19 Bộ luật Hình sự là "Luật sư phải tố giác thân chủ khi họ biết thân chủ phạm tội xâm phạm an ninh quốc gia..."

Luật sư Trần Quốc Thuận nói rằng: *"Nếu luật sư có trách nhiệm tố giác tội phạm thì nó lại trái với quy định của công ước quốc tế, là luật sư phải bảo vệ quyền riêng tư và bí mật của thân chủ mình."*

Ông nói thêm rằng những quốc gia tiên tiến đều bảo vệ vai trò của luật sư, phải là người có trách nhiệm bảo vệ cuộc sống riêng tư và bí mật trong cả vụ thừa kiện và chính thân chủ. Từ đó mới tạo được niềm tin để thân chủ bộc bạch hết sự thật và người luật sư có cơ sở để bảo vệ; còn ngược lại thì theo lời của LS Trần Quốc Thuận: *"Nếu làm như vậy thì vai trò của người luật sư sẽ không còn là chỗ dựa tin cậy của các thân chủ, người bị hại, bị can, bị cáo."*

Ý kiến này trùng khớp với nhận định của luật sư Trương Xuân Tám - Ủy viên Hội đồng Luật sư toàn quốc, được đăng tải trên báo Pháp Lý, cho rằng đặc thù nghề nghiệp của luật sư là phải giữ bí mật cho khách hàng. Nguyên tắc pháp lý và quy phạm đạo đức nghề nghiệp của

ÉP LUẬT SƯ TỔ GIÁC THÂN CHỦ HIỂM CÓ/KHÓ TÌM TRÊN THẾ GIỚI

.....*Quỳnh Vi* 30-05-2017.....

Luật sư Đăng Mạnh nói rõ thêm: chính vì những điều luật mơ hồ đó mà những người có tiếng nói hoặc nhận xét về chính sách của nhà cầm quyền thì dễ dàng bị kết vào tội do chính quyền đặt sẵn trong Bộ luật Hình sự.

Thực tế trong những năm qua, rất nhiều nhà đấu tranh dân chủ, hoạt động xã hội trở thành bị can, bị cáo với cáo buộc phạm tội theo Điều 258 của Bộ luật Hình sự "Lợi dụng quyền tự do dân chủ xâm phạm quyền, lợi ích hợp pháp của tổ chức, công dân", hoặc Điều 88 "Tuyên truyền chống nhà nước Cộng hoà XHCN Việt Nam"...

Theo luật sư Đăng Mạnh, điều này sẽ là một cản trở lớn cho phong trào đấu tranh dân chủ trong nước: *"Những luật sư bào chữa cho thân chủ đó nếu "phải luôn canh cánh trong lòng nỗi lo bị truy cứu trách nhiệm hình sự cùng với thân chủ mình nếu như họ không tố giác thân chủ. Tôi nghĩ điều này sẽ vô hình trung giới hạn đi tiến trình dân chủ đang rất cần có ở Việt Nam."*

Nhấn mạnh thêm, ông cho biết có vẻ như mục đích của dự thảo luật sửa đổi lần này chỉ với một lý do như thế: *"Nếu như không truy cứu trách nhiệm luật sư trong những tội danh khác, mà chỉ riêng trong nhóm tội xâm phạm an ninh quốc gia, thì hình như mục đích của điều luật này chỉ làm điều đó mà thôi, hạn chế luật sư tham gia bảo vệ cho những người đấu tranh dân chủ, những người mà chủ trương của họ trái với chính quyền sở tại."*

Theo ông, đối với tiến trình dân chủ hiện nay, việc đưa ra những quy định hạn chế hành nghề luật sư, thì vô hình trung nó góp phần làm "thui chột" đi nghề luật sư. Đây cũng chính là điểm mà Chủ tịch Liên đoàn Luật sư VN, ông Đỗ Ngọc Thịnh, đại biểu tỉnh Khánh Hòa đặt ra trong buổi tranh luận với Chủ tịch QH Nguyễn Thị Kim Ngân.

Cuối buổi tranh luận ngày 27 tháng 5, Chủ tịch Quốc hội đề nghị cơ quan soạn thảo và thẩm tra ngồi lại thảo luận với các luật sư, thậm chí có thể mời các nhà làm luật tranh luận riêng về nội dung sửa đổi như thế. ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

Nếu chúng ta nhìn vào các hệ thống luật pháp trên thế giới hiện nay thì quan điểm ép Luật sư phải tố cáo hành vi phạm tội của thân chủ tỏ ra rất lạc lõng và phi lý, nhưng cũng có một số ngoại lệ rất hiếm hoi. Những người ủng hộ quan điểm này muốn luật hoá nó trong BLHS 2015, lồng nó vào tội không tố giác tội phạm.

Tội không tố giác tội phạm (misprision) đã từng nằm trong các bộ luật hình sự của hệ thống thông luật (common law) Anh-Mỹ, và là một tội tiểu hình (misdemeanor).

Hệ thống luật dân sự (civil law) của châu Âu cũng có điều luật tương tự. Và đúng như đại biểu Quốc hội Nguyễn Thị Thủy (Bắc Kạn) đã phát biểu, điều luật này vốn thường được áp dụng với các tội phản quốc (treason) vào thời Trung cổ và dưới các chế độ quân chủ. Nhưng đến thời điểm hiện tại, nó đã bị xóa bỏ hoặc được thay thế bằng các điều luật khác, ví dụ như tội đồng phạm (conspiracy) hoặc che giấu tội phạm một cách cố ý (active concealment).

Điều đó có nghĩa là, tại các nước pháp quyền (rule of law), không một ai, kể cả Luật sư, có nghĩa vụ phải tình nguyện tố giác tội phạm và phải chịu trách nhiệm hình sự khi không làm điều đó.

Trong khi đó tại Việt Nam, phạm vi áp dụng của Điều 19, BLHS 2015 – Tội không tố giác tội phạm – lại rất rộng. Và nó bao gồm tất cả chúng ta.

Khoản 1 của Điều 19 quy định bất kỳ ai nếu biết rõ tội phạm đang được chuẩn bị thực hiện mà không tố giác, thì phải chịu trách nhiệm hình sự về tội không tố giác tội phạm.

Khoản 2 của Điều 19 quy định, ông, bà, cha, mẹ, con, cháu, anh chị em ruột, vợ hoặc chồng của người phạm tội chỉ phải tố giác các tội đặc biệt nghiêm trọng và các tội xâm phạm an ninh quốc gia.

Tương tự như khoản 2, khoản 3 Điều 19 quy định (là điều khoản đang gây tranh cãi tại QH), Luật sư phải tố giác các tội đặc biệt nghiêm trọng và các tội xâm phạm an ninh quốc gia của thân chủ mà họ biết được khi thực hiện nghĩa vụ bào chữa.

Việc một người không tố cáo tội phạm hoàn toàn khác với hành vi giúp đỡ, che giấu người phạm tội. Vì người biết về hành vi phạm tội của một người khác không đồng nghĩa với việc họ cũng tham gia và giúp đỡ tội ác được thực hiện hay cố ý che giấu.

Do đó, đ. 19 áp đặt cách không thỏa đáng lên người dân 1 nghĩa vụ pháp lý thừa thãi và lỗi thời vì BLHS vốn đã có quy định về đồng phạm (đ. 17) và che giấu tội phạm (đ. 18).

Đặc quyền của mối quan hệ giữa Luật sư và thân chủ

Những ý kiến của các đại biểu phản đối quan điểm của bà Nguyễn Thị Thủy tập trung phần lớn vào vấn đề đạo đức nghề nghiệp của Luật sư, cũng như các định chế về nghề luật dựa theo Hiến pháp.

Theo đó, ngay khi Điều 19 vẫn được ban hành thì Luật sư vẫn không nên là đối tượng bị áp dụng.

Các đại biểu Đỗ Ngọc Thịnh, Ng.n Văn Chiến, Chủ tịch và Phó Chủ tịch Liên đoàn LS Việt Nam, cùng với đại biểu Trương Trọng Nghĩa của Tp HCM đã nhấn mạnh: khoản 3 của Điều 19 sẽ gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc của các Luật sư, và có thể khiến họ không thể bảo vệ quyền lợi hợp pháp của người dân trong các vụ kiện. Quan điểm này dựa trên hai nguyên tắc:

Một, nghĩa vụ im lặng của Luật sư xuất phát từ quyền im lặng của bị can, bị cáo. Vốn dĩ bị can, bị cáo không phải khai báo bất kỳ điều gì về bản thân, trách nhiệm chứng minh tội phạm thuộc về cơ quan điều tra. Bị can, bị cáo cần Luật sư, trong hầu hết các trường hợp là thuê luật sư, để bảo vệ quyền của mình, chứ không phải để Luật sư đem thông tin đi nói cho người khác biết.

Hai, mối quan hệ giữa Luật sư và thân chủ được bảo vệ bởi đặc quyền về bảo mật thông tin (confidentiality), bất kể là vụ án hình sự hay dân sự. Đây cũng là vấn đề nguyên tắc đạo đức của nghề Luật sư, được các Luật sư đoàn quy định.

Luật sư và thân chủ cần có đặc quyền về bảo mật thông tin, vì đó chính là điều kiện tối cần thiết để thiết lập sự tin tưởng tuyệt đối giữa họ.

Trước hết, một Luật sư muốn làm tròn trách nhiệm biện hộ thì cần có đầy đủ tất cả thông tin liên quan đến hồ sơ vụ án, đặc biệt là những thông tin từ chính người mà mình bào chữa.

Đặc biệt, trong các vụ án hình sự, nghi phạm sẽ không thể nào tin tưởng nhân viên điều tra để chia sẻ tất cả thông tin, vì họ sợ sẽ có thông tin gây bất lợi cho họ. Vì thế, Luật sư biện hộ chính là người mà nghi phạm phải tin tưởng nhất.

Vậy thì làm thế nào để khiến một người tin tưởng và chia sẻ tất cả với

Luật sư, kể cả các thông tin mang tính bất lợi hay có thể gây ra tranh cãi

Trong các hệ thống tư pháp trên thế giới, đặc biệt ở châu Âu và Mỹ, thông tin trao đổi giữa Luật sư và khách hàng được bảo vệ bởi “đặc quyền của mối quan hệ giữa Luật sư và thân chủ” (attorney-client relationship). Đặc quyền này bắt buộc Luật sư phải bảo vệ thông tin của người khách một cách tuyệt đối.

Nguyên tắc bảo vệ tuyệt đối bí mật (confidentiality) về thông tin của khách hàng còn là một quy tắc đạo đức của nghề Luật sư.

Để đảm bảo được nguyên tắc này, khi được thân chủ chia sẻ những thông tin trong phạm vi mối quan hệ Luật sư-thân chủ (attorney-client relationship), thì Luật sư không bị bắt buộc phải tố cáo thân chủ và không phải chịu trách nhiệm hình sự về việc biết mà không tố giác tội phạm.

Mà ngược lại, Luật sư có nghĩa vụ phải giữ bí mật tuyệt đối về những thông tin đó. Nếu Luật sư phá vỡ nguyên tắc này thì có thể phải đối mặt với việc bị Luật sư đoàn kỷ luật hoặc bị thân chủ khởi kiện dân sự.

Luật sư có thể tự giác tố cáo, chứ không bị ép buộc

Ở Mỹ, đặc quyền giữa Luật sư và thân chủ chỉ có thể bị phá vỡ trong một số trường hợp rất hạn hữu mà không bị coi là vi phạm đạo đức nghề nghiệp và không bị Luật sư đoàn khai trừ hay phải chịu trách nhiệm dân sự.

Trường hợp thứ nhất, theo Điều 1.6 (b) (1) của Bộ quy tắc nghề nghiệp Luật sư do Luật sư đoàn Hoa Kỳ (American Bar Association) soạn thảo, thì Luật sư có thể *tự giác* thông báo đến cơ quan chức năng những thông tin về hành vi phạm pháp của thân chủ, khi Luật sư biết khả năng rất cao là nó sẽ chắc chắn xảy ra. Chúng ta có thể tham khảo một ví dụ được Luật sư đoàn Hoa Kỳ đưa ra.

Nếu một LS biết chắc thân chủ của mình –là 1 tập đoàn lớn– có hành vi xả thải trái phép vào một nguồn nước gây tác hại đến cho người dân và môi trường trên một diện rộng, thì có thể báo với chính quyền mà không bị quy là vi phạm đạo đức nghề nghiệp và phá vỡ nguyên tắc bảo đảm bí mật của thân chủ.

Tuy nhiên, nếu Luật sư đó không báo với chính quyền thì cũng *không thể* bị truy tố trách nhiệm hình sự về tội không tố giác hành vi phạm tội của thân chủ. Luật pháp chỉ truy cứu nếu luật sư là đồng phạm và thật sự tham dự vào hành vi phạm pháp.

Chẳng hạn như trong ví dụ vừa nêu, nếu Luật sư cùng bàn bạc và vạch ra kế hoạch xả thải trái phép

cùng với người khách của mình, thì lúc đó, Luật sư là đồng phạm và phải chịu chế tài của pháp luật.

Trường hợp thứ hai thường được gọi là “ngoại lệ nhằm ngăn ngừa tội phạm” (crime-fraud prevention exception) trong Điều 1.6 (b) (2) của Luật sư đoàn Hoa Kỳ. Khi Luật sư, thông qua mối quan hệ Luật sư và thân chủ mà biết được người thân chủ của mình đã lên kế hoạch chuẩn bị phạm tội hình sự hoặc một tội lừa đảo, thì có thể phá vỡ nguyên tắc bảo đảm bí mật thân chủ và khai báo hành vi này với chính quyền.

Nguyên tắc “ngoại lệ nhằm ngăn ngừa tội phạm” thông thường được áp dụng trong những trường hợp của các tội đại hình (felony) đặc biệt nguy hiểm đến tính mạng và tài sản của người khác. Và nó cũng chỉ là một ngoại lệ (exception to the rule) cho nguyên tắc bảo mật chung của mối quan hệ Luật sư-thân chủ.

Những ví dụ cho những thông tin mà Luật sư có thể áp dụng ngoại lệ này để thông báo với chính quyền có thể là tin tức về một nạn nhân đang bị mất tích trong một vụ án, hay khi thân chủ đưa ra lời lẽ đe dọa đến tính mạng của người khác, nhân viên điều tra, hay thẩm phán, nhân chứng của vụ án, v.v.

Trường hợp thứ 3 cũng dựa trên nguyên tắc “ngoại lệ nhằm ngăn ngừa tội phạm”. Luật sư trong quá trình đại diện, có thể tình cờ biết được thân chủ mình đã từng thực hiện một tội hình sự hoặc lừa đảo nào khác, không nằm trong khuôn khổ của mối quan hệ Luật sư-thân chủ.

Ví dụ như đang nhận bào chữa một vụ án kinh tế nhưng LS lại biết được thân chủ của mình đã mướn người mưu sát đối thủ thương trường của mình, và vụ án mưu sát đó đã không có manh mối trong vài năm.

Tương tự như trên, nếu việc báo với chính quyền sẽ giúp giảm thiểu thương vong hay thiệt hại cho nạn nhân hay thân nhân của họ, thì Luật sư có thể làm điều này mà không bị cáo buộc là đã phá vỡ nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp.

Trách nhiệm của Luật sư trong những trường hợp kể trên, theo kiến nghị của Luật sư đoàn Hoa Kỳ, là phải khuyến cáo thân chủ từ bỏ ý định phạm tội, kết thúc hợp đồng đại diện nếu thân chủ kiên quyết không từ bỏ, và tuyệt đối không được phép đưa ra lời khuyên hay giúp đỡ thân chủ thực hiện hành vi phạm pháp.

Trong cả ba trường hợp được nêu, việc tự giác thông báo đến chính quyền từ phía Luật sư đều không đồng nghĩa với việc Luật sư có nghĩa

vụ phải tố giác như Điều 19 BLHS 2015.

Ngoại lệ: Luật sư có thể bị ép buộc khai báo trong những tình huống rất ngặt nghèo

Tòa án cũng có thể sử dụng trát tòa (subpoena) để yêu cầu Luật sư đưa ra lời khai liên quan đến thông tin của thân chủ. Trong trường hợp đó, Luật sư có thể đưa ra thông báo với tòa (motion to the court) là thông tin mà mình cung khai có thể nằm trong phạm vi của đặc quyền Luật sư-thân chủ. Thẩm phán của phiên xử đó sẽ phải đưa ra một phán quyết (ruling) là luật có cho phép Luật sư đưa ra lời khai hay không.

Nếu là có cho phép, Luật sư phải tiếp tục thông báo đến người thân chủ của mình vì thân chủ có quyền kháng cáo lên tòa cấp cao hơn (seeking judicial review of an appeal court). Chỉ khi tất cả các thủ tục pháp lý đã được sử dụng và đều được tòa phán là Luật sư có thể phá vỡ nguyên tắc bảo mật trong trường hợp này, thì Luật sư có thể đưa ra lời khai. (Xin xem thêm tại Điều 1.6 (b) (6) về Quy tắc nghề nghiệp của Liên đoàn Luật sư Hoa Kỳ).

Nếu đã có lệnh (order) của tòa yêu cầu đưa ra lời khai, mà LS vẫn kiên quyết không cung cấp thông tin về thân chủ, thì Luật sư có thể phải đối mặt với việc bị tòa phạt vạ vì đã “miệt thị tòa án” (contempt of court).

Tuy nhiên, vì nguyên tắc của nghề luật là phải đảm bảo bí mật của khách hàng, trường hợp tòa án đưa ra phán quyết là Luật sư có thể phá vỡ nó để khai ra thông tin bất lợi với thân chủ cũng là việc rất hy hữu và phải có lý do hết sức nghiêm trọng, ví dụ như tính mạng của một hoặc nhiều người đang gặp nguy hiểm.

Thông thường, thẩm phán chỉ cho phép Luật sư đưa ra lời khai khi nội dung của nó nằm trong phạm vi của “ngoại lệ nhằm ngăn ngừa tội phạm”.

Ngoài ra, khi người thân chủ cũ và Luật sư có tranh chấp dân sự liên quan đến một vụ việc mà Luật sư đã đại diện trong quá khứ, thì Luật sư cũng có quyền được phá vỡ đặc quyền bảo mật (Điều 1.6 (b) (4), (5) về Quy tắc nghề nghiệp của Liên đoàn Luật sư Hoa Kỳ).

Nguyên tắc bảo mật thông tin của khách hàng cũng không phải chỉ được áp dụng riêng ở Mỹ. Dựa trên báo cáo cập nhật của ngài D.A.O. Edward, QC gửi đến Ủy ban Luật gia của Liên minh châu Âu năm 2003, các nước châu Âu (và ngay cả các nước không nằm trong Liên minh Châu Âu –EU) đều có những điều luật bảo vệ bí mật của thân chủ

tương tự như Mỹ.

Bảo vệ bí mật của thân chủ được các hệ thống tư pháp trên xem là một yếu tố quyết định sự sống còn của mối quan hệ giữa Luật sư và thân chủ của mình.

Qua những phiên tranh luận giữa các đại biểu QH trong những ngày vừa qua, chúng ta có thể thấy tính cấp bách của việc cần phải xác định những tiêu chuẩn và quy tắc cho mối quan hệ giữa LS và thân chủ tại VN.

Đặc quyền bảo mật không chỉ là một khái niệm pháp lý của Tây phương, và cũng không phải là điều xa lạ ở châu Á. Trung Quốc đã tiến hành cải cách tư pháp trước VN, và mở lại trường luật từ năm 1978. Mô hình của hệ thống tư pháp TQ khá giống với VN. Thế nhưng, TQ đã có không ít nghiên cứu rất nghiêm túc về đặc quyền bảo mật của những thông tin được trao đổi giữa Luật sư và thân chủ. Hiện nay, theo nghiên cứu của Giáo sư Luật Leah Christensen của Đại học Luật Thomas Jefferson đưa ra vào năm 2011, Trung Quốc đã bắt đầu có những dự thảo luật được đề xuất nhằm bảo vệ quy tắc bảo mật các thông tin đó.

Không có đặc quyền bảo mật giữa LS và thân chủ thì họ không thể xây dựng được sự tin tưởng cần thiết để việc bào chữa có thể thực hiện một cách hữu hiệu nhất. Nếu người dân không được hưởng quyền được bào chữa một cách tốt nhất thì các bản án oan sai vẫn và sẽ tiếp tục xảy ra.

Đây chính là một sự bất cập khác mà khoản 3 của Điều 19, BLHS 2015 mang lại, và đó là lý do điều này phải được sửa đổi, hoặc tốt hơn hết, là xóa bỏ.

Tài liệu tham khảo:

- BLHS 2015
- *The Law-dictionary, Explaining the Rise, Progress, and Present, Volume 2 By Sir Thomas Edlyne Tomlins, Thomas Colpitts Granger, pp. 74-76.*
- *American Bar Association: Client-Lawyer Relationship, Rule 1.6 Confidentiality Of Information – Comment*
- *The Professional Secret, Confidentiality, and Legal Professional Privilege in Europe*
- *A Comparison of the Duty of Confidentiality and the Attorney-Client Privilege in the U.S. and China: Developing a Rule of Law*
- *Criminal Law – Misprision of Felony: Raymond Huevler. Marquette Law Review, Volume 25, Issue 2, February 1941, Article 8.*
- *Xâm phạm an ninh quốc gia là tội 'bất trung', 'đại nghịch'?*

*****

Ý KIẾN CHO RẰNG Luật sư phải tố giác là "tín hiệu đáng sợ"

.....TS Nguyễn Văn Nam 10-06-2017.....

Đã thành thông lệ, mỗi khi có luật mới, hay sửa đổi luật, công luận lại tranh luận, thảo luận sôi nổi. Hình thành văn hóa thảo luận, góp ý công khai như vậy là tốt.

Tuy nhiên, nó cũng cho thấy khiếm khuyết nghiêm trọng khiến cho bất cứ một sự sửa đổi, bổ sung bộ luật nào cũng sẽ dẫn đến nghịch lý, mâu thuẫn, thường là không thể dung hòa.

Nguyên nhân sâu xa là do Việt nam không có Triết lý pháp lý xây dựng luật, cho toàn bộ hệ thống pháp luật, cũng như cho từng bộ luật.

Làm sao có thể vừa có quyền im lặng, vừa có nghĩa vụ tố giác? Tạo sao, một người bị tình nghi, thậm chí là tội phạm -trong tư cách một công dân- có quyền im lặng; trong khi luật sư -cũng trong tư cách công dân- lại phải có nghĩa vụ tố giác hành vi phạm tội?

Không thể giải quyết nổi mâu thuẫn và nghịch lý này khi cứ đinh ninh rằng -bất chấp mâu thuẫn với các quyền công dân cơ bản- công dân có trách nhiệm tố giác hành vi phạm tội.

Quyền im lặng của công dân, tất nhiên kể cả nghi phạm, tội phạm, được thế giới công nhận là một quyền công dân căn bản; nó cũng được Việt nam công nhận. Quyền này được dẫn ra tự quyền tự do của con người.

Trong một Nhà nước pháp quyền, bất kỳ sự hạn chế quyền tự do cơ bản nào, trong đó có quyền im lặng, cũng đều phải là ngoại lệ với những điều kiện luật định nghiêm ngặt và rõ ràng.

Nghĩa vụ tố giác là một sự hạn chế nghiêm trọng quyền im lặng. Do đó, các Nhà nước pháp quyền dân chủ trên thế giới đều hết sức thận trọng khi qui định nghĩa vụ tố giác đối với công dân nói chung và đặc biệt thận trọng khi áp dụng chúng cho nghề luật sư.

Luật của Đức viết gì về nghĩa vụ công dân?

Đối với công dân, CHLB Đức không hề qui định công dân có nghĩa vụ tổng quát phải tố giác.

Xuất phát từ việc phải tôn trọng và bảo vệ các quyền cơ bản của con người, khác với Khoản 1, Điều 19 Bộ luật Hình sự 2015 của Việt nam, Luật hình sự và các bộ luật khác của CHLB Đức không công nhận, không qui định một nghĩa vụ tổng quát buộc

mỗi người phải có nghĩa vụ tố giác hành vi phạm tội.

Ngược lại, theo Điều 138, khoản 1, Luật Hình sự Đức, mỗi người chỉ có nghĩa vụ tố giác một số xác định những tội đặc biệt nghiêm trọng như chuẩn bị hoặc thực hiện chiến tranh, một số trường hợp đặc biệt của tội phản quốc, giết người, cướp của, tội ác chống lại quyền tự do cá nhân. Công dân không có nghĩa vụ tố giác, nhưng có quyền tố giác. Nghĩa là không tố giác cũng không phải chịu trách nhiệm hình sự.

Ngoài ra, nghĩa vụ tố giác là trường hợp ngoại lệ của quyền im lặng.

Đối với ngoại lệ là một số trường hợp mà công dân có nghĩa vụ tố giác, Luật Hình sự Đức qui định các điều kiện để hình thành nghĩa vụ tố giác là hết sức nghiêm ngặt. Trước hết, nghĩa vụ tố giác chỉ được áp dụng cho các tội phạm đặc biệt nghiêm trọng.

Do là trường hợp ngoại lệ cho việc hạn chế quyền cơ bản của công dân, luật hình sự phải qui định rõ ràng và cụ thể điều kiện áp dụng và các yếu tố cấu thành những tội phạm này. Như vậy vẫn chưa đủ, công dân chỉ có nghĩa vụ tố giác, khi hội đủ các điều kiện tiếp theo dưới đây.

Nguồn tin

Người có nghĩa vụ tố giác phải biết một cách có thể tin chắc được (chứ không phải biết rõ như qui định tại Khoản 1, Điều 19 Bộ luật Hình sự 2015 của Việt Nam) về kế hoạch hoặc việc thực hiện hành vi phạm tội. Khả năng có thể biết được về kế hoạch hoặc về việc thực hiện hành vi là không đủ để buộc tội không tố giác.

Khi những thông tin này có được sau khi hành vi phạm tội đã được thực hiện, thì người nắm được thông tin chỉ có nghĩa vụ tố giác, nếu điều đó giúp ngăn chặn các hậu quả tiếp theo của hành vi phạm tội, hoặc ngăn chặn thiệt hại lớn hơn.

Về thời điểm có thông tin:

Người có nghĩa vụ tố giác phải biết được các thông tin nói trên vào thời gian hành vi đó đang diễn ra hoặc còn có khả năng ngăn chặn được, mà không tố giác một cách kịp thời cho cơ quan có trách nhiệm hoặc người là mục tiêu của hành vi phạm tội, mới bị trừng phạt. Các qui định về nghĩa vụ tố giác là rất phức tạp và phải được áp dụng phối hợp nhiều qui định.

Đối tượng: Dù đã là ngoại lệ, nghĩa vụ tố giác còn có ngoại lệ (ngoại lệ của ngoại lệ) dành cho chủ thể phải tố giác. Bản thân tội phạm, đồng phạm, người xúi giục hoặc giúp đỡ tội phạm; Linh mục nghe xưng tội; Luật sư; Người bảo vệ; Bác sĩ và tư vấn tâm lý nếu họ đã thật sự cố gắng ngăn chặn hậu quả hoặc thuyết phục tội phạm không thực hiện hành vi phạm tội, không có nghĩa vụ tố giác tội phạm.

Nghĩa vụ của luật sư

Trong các nước có thể chế nhà nước pháp quyền dân chủ, luật sư là một bộ phận độc lập, tự chủ và không thể tách rời trong một hệ thống bảo đảm thực thi pháp luật gồm Luật sư, Viện công tố và Tòa án. Trong đó, Luật sư, Viện công tố, Tòa án là ba bộ phận độc lập, có vị trí ngang nhau và quyền bình đẳng như nhau.

Luật sư không có nghĩa vụ bảo vệ công lý, cũng không được trao quyền bảo vệ công lý. Nhưng thông qua việc áp dụng pháp luật để bảo vệ Thân chủ một cách chính đáng, Luật sư góp phần quan trọng vào việc giữ gìn và bảo vệ công lý.

Quyết định tiết lộ thông tin của thân chủ hay tố giác tội phạm, là quyết định tự nguyện của luật sư, không phải nghĩa vụ luật định

Luật sư là một nghề đặc biệt, mà một trong những nền tảng quan trọng nhất hình thành nghề này là quan hệ hoàn toàn tin cậy giữa Luật sư và Thân chủ. Không có mối quan hệ này, cũng không có nghề luật sư.

Vì vậy, tại các Nhà nước pháp quyền dân chủ, nghĩa vụ im lặng được công nhận và bảo vệ như một trong các cột trụ của nghề luật sư. Nghĩa vụ im lặng phải được tuân thủ tuyệt đối, vì nó là điều kiện và cơ sở không thể thiếu để xây dựng quan hệ tin tưởng giữa luật sư và thân chủ.

Thân chủ có quyền và lợi ích chính đáng để đòi hỏi Luật sư của mình chỉ được công bố những thông tin ảnh hưởng đến cuộc sống của mình khi được sự đồng ý của họ. Nghĩa vụ im lặng là một nghĩa vụ cơ bản quan trọng nhất của Luật sư và là nền tảng quan trọng nhất làm nên hay hủy diệt nghề luật sư.

Quyền im lặng của luật sư

Việc hạn chế quyền im lặng của luật sư cũng bị thu hẹp hơn rất nhiều so với công dân.

Tại Đức, chẳng hạn, Luật Luật sư Liên bang Điều 43 a, khoản 2 BRAO và Điều 2 Quy tắc nghề Luật sư (BORA), qui định luật sư không chỉ có nghĩa vụ, mà còn có quyền im lặng.

Quyền im lặng của luật sư, bên cạnh các cơ sở pháp lý khác, dựa

trên quyền im lặng của nhân chứng. Quyền này có hiệu lực đối với toàn bộ những gì liên quan đến hoạt động của nghề luật sư. Luật sư không có nghĩa vụ tố giác.

Để khẳng định điều đó, Luật Luật sư Liên bang và Quy tắc nghề Luật sư của Đức chỉ nêu các trường hợp ngoại lệ luật định mà qui định về nghĩa vụ im lặng không còn hiệu lực đối với Luật sư nữa.

Nói một cách khác, khi ở vào trường hợp ngoại lệ luật định, Luật sư chỉ không còn nghĩa vụ im lặng nữa, nên có thể tự quyết định có tố giác hay không. Tuy vậy, trong thực tế, luật sư sẽ phải cân nhắc hết sức cẩn trọng, vì họ vẫn có nghĩa vụ không được tiết lộ bí mật đời tư của thân chủ theo qui định tại Điều 203 Bộ Luật hình sự Đức.

Tự nguyện

Quyết định tiết lộ thông tin của Thân chủ hay tố giác tội phạm, vì vậy, là quyết định tự nguyện của luật sư, không phải nghĩa vụ luật định. Với quyết định của mình, luật sư có thể bị Thân chủ khởi kiện tại Tòa. Khi đó, Tòa án sẽ cân nhắc quyền và lợi ích của tất cả các bên, đặc biệt là của xã hội, để quyết định luật sư có vi phạm các nghĩa vụ của mình hay không?

Qui định luật sư có nghĩa vụ (trách nhiệm) tố giác tội phạm, dù chỉ đối với các tội phạm xâm phạm an ninh quốc gia và tội phạm đặc biệt nghiêm trọng khác, là đi ngược các nguyên tắc phổ quát của một Nhà nước pháp quyền nhằm xây dựng một nghề luật sư thật sự có tác dụng giữ gìn và bảo vệ công lý.

Không chỉ mâu thuẫn với các qui định của Hiến pháp, của Luật Luật sư, qui định luật sư có nghĩa vụ tố giác cũng sẽ gây nhiều khó khăn, thậm chí tạo điều kiện dễ dàng hình thành những kiểu đe dọa mới, khiến luật sư không thể hành nghề một cách độc lập và tự chủ được.

Do không có một Triết lý pháp lý rõ ràng, xuyên suốt; không có các chuẩn mực, tiêu chí lý giải áp dụng Điều luật một cách cụ thể để không thể hiểu sai (mà đặc biệt là cho các trường hợp ngoại lệ), việc Viện kiểm sát, Cơ quan điều tra định danh tội phạm không chính xác, không đúng, chẳng phải là chuyện hiếm thấy trong thực tiễn.

Với Điều 19 Bộ luật Hình sự 2015, chỉ cần cán bộ của một cơ quan có thẩm quyền cho rằng luật sư có biểu hiện của tội không tố giác tội phạm, cũng đủ khiến Luật sư không còn tập trung bảo vệ Thân chủ được nữa.

Với thông báo miệng là đang xem xét khởi tố Luật sư về tội không tố

giác, Viện kiểm sát cũng đã có thể buộc luật sư của nghi phạm phải đồng ý với nhận định của họ.

Qui định tổng quát buộc công dân phải tố giác tội phạm, buộc cả luật sư tố giác các tội xâm phạm an ninh quốc gia, là một tín hiệu thực sự đáng sợ gửi đến cộng đồng quốc tế.

Qui định tổng quát buộc công dân phải tố giác tội phạm, buộc cả luật sư tố giác các tội xâm phạm an ninh quốc gia, là một tín hiệu thực sự đáng sợ gửi đến cộng đồng quốc tế.

Bởi nó khiến họ phải liên tưởng đến chế độ mật vụ hóa toàn dân của nước Cộng hòa Dân chủ Đức (Đông Đức) trước đây, buộc mỗi công dân phải có nghĩa vụ tố giác người khác khi thấy có dấu hiệu xâm phạm an ninh quốc gia.

Nó khiến công dân phải lo sợ mà "quan tâm" theo dõi lẫn nhau để có thể đi tố giác, nếu không muốn bị người khác tố giác tội không tố giác; nó khiến toàn xã hội phải sống trong bầu không khí mất lòng tin vào con người và nghi ngại lẫn nhau.

Đây là điều Việt Nam nhất định phải tránh, nếu muốn giữ được lòng tin của cộng đồng quốc tế, của các nhà đầu tư nước ngoài và hội nhập quốc tế thành công.

Bài viết thể hiện văn phong và quan điểm riêng của tác giả, Tiến sỹ Nguyễn Văn Nam, gửi cho BBC Tiếng Việt từ Tp. HCM

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san

có từ 15-04-2006

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://khoi8406vn.blogspot.com>

<https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl>

Lu%E1%BA%ADn-

238293869580176/?ref=hl

Đừng nghe những gì Cộng sản nói! Hãy nhìn những gì Cộng sản làm !!!

LUẬT SƯ

và nền tư pháp cùng chung số phận hẩm hiu

.....*Ngô Ngọc Trai 05-06-2017*.....

Luật sư Việt Nam đang đứng trước mối nguy xâm phạm nghề nghiệp khi dự thảo Bộ luật Hình sự sửa đổi quy định, luật sư bào chữa phải có trách nhiệm tố giác thân chủ khi biết thân chủ phạm vào một trong các tội xâm phạm an ninh quốc gia hoặc tội phạm đặc biệt nghiêm trọng khác.

Nhiều người cho rằng quy định này là một bước thụt lùi của cải cách tư pháp, cho thấy đâu đó có những nhận thức ác cảm thiếu thiện với giới luật sư khi xâm phạm vào nguyên tắc nghề nghiệp căn bản nhất của nghề này.

Việc làm này vô tình hay cố ý đều làm suy yếu danh diện, sự tin nhiệm của giới luật sư trong con mắt cộng đồng xã hội, qua đó gián tiếp làm xói mòn những giá trị căn bản của tư pháp độc lập.

Vậy hành vi xâm hại tới giới luật sư qua đó gián tiếp làm kém thêm vị thế quyền hạn của nền tư pháp trong hệ thống nhà nước và xã hội, thì đó liệu có phải là một việc làm cố ý có mục đích? Không loại trừ khả năng này và để thấy rõ hơn thì có thể nhìn từ trường hợp các nước.

Kìm hãm tư pháp

Hai năm trước tôi tình cờ đọc hai cuốn sách liền nhau và có cùng một nội dung đáng chú ý về tư pháp, của hai nước láng giềng gần gũi với Việt Nam là Nhật Bản và Hàn Quốc. Đó là cuốn sách 'Kỷ nguyên Park Chung Hee và quá trình phát triển thần kỳ của Hàn Quốc' và cuốn 'Nhật hoàng Hirohito và công cuộc kiến thiết nước Nhật hiện đại'.

Hai cuốn sách này đều có chung một nội dung đáng chú ý là khi đất nước ở vào những giai đoạn độc tài quân phiệt thì họ đều làm suy yếu đi thiết chế tư pháp. Bởi lẽ bản chất của độc tài là hành xử tùy tiện không theo pháp luật và kẻ độc tài muốn làm sai mà không bị xử lý. Muốn thế thì phải thao túng hoặc làm suy yếu đi thiết chế tư pháp vốn có chức năng xử lý sai phạm của giới lãnh đạo.

Các cuốn sách cũng cho thấy

một trong những công việc được thực hiện sớm nhất khi đất nước thoát khỏi ách độc tài và chuyển sang dân chủ là người ta cho khôi phục lại quyền lực tư pháp.

Trường hợp Hàn Quốc, trong giai đoạn độc tài của nhà lãnh đạo Park Chung Hee thì ông này đã bị nhiều phản đối của các phe phái đối lập và thành phần xã hội dân sự, trong đó đặc biệt là các cuộc biểu tình phản đối các chính sách của Tổng thống của giới học sinh sinh viên.

Khi chính quyền của Tổng thống Park đàn áp, họ muốn bắt giữ các thủ lĩnh sinh viên nhưng cần phải có lệnh bắt giữ của các thẩm phán tòa án. Khi các thẩm phán từ chối ra lệnh bắt thì lực lượng vũ trang với súng cầm tay đã xông vào tòa án buộc thẩm phán phải đưa ra lệnh bắt.

Đây là đoạn mô tả nói lên sự xâm phạm thô bạo của quyền lực độc tài đối với nguyên tắc độc lập của tòa án. Đọc đến đây tôi lại hình dung liên hệ đến Việt Nam, vì tôi đặt câu hỏi rằng việc bắt giữ sao phải cần lệnh của tòa án, tại sao cảnh sát không bắt luôn cần gì phải lệnh?

Bởi vì ở Việt Nam lâu nay pháp luật cho phép cơ quan điều tra và viện kiểm sát được tự ra lệnh bắt mà không cần xin phép tòa án.

Như thế tôi thấy rằng mặc dù chính quyền độc tài của Tổng thống Park Chung Hee bị lên án vì xâm phạm thô bạo nền tư pháp, nhưng dù sao nền tư pháp Hàn Quốc cũng đã được lập trình xây dựng theo các nguyên tắc của tòa án dân chủ.

Nhờ điều này cho nên mặc dù đôi lúc đã bị tấn công bởi bạo quyền nhưng các nguyên tắc căn bản của nền tư pháp dân chủ vẫn được duy trì, nhờ đó nền tư pháp Hàn Quốc đã không bị tha hóa, sau này lại trở thành trụ cột vững trãi giúp cho quá trình chuyển hóa sang dân chủ của Hàn Quốc được yên bình.

Trường hợp Nhật Bản thì cuốn sách cho thấy: trong suốt quãng thời

gian trước và trong giai đoạn Thế chiến Thứ hai, chế độ quân phiệt đã tự tung tự tác đưa ra các quyết định chiến tranh vượt thẩm quyền của quốc hội và làm suy yếu đi vai trò của tòa án để tránh bị xử lý vi phạm luật.

Cho đến khi Tướng Mỹ là Douglas MacArthur tiếp quản nước Nhật lên kế hoạch xây dựng lại hiến pháp cho Nhật Bản thì ông đã khôi phục lại quyền lực cho Tòa án vốn đã bị làm cho suy yếu dưới chế độ quân phiệt.

Các chế độ độc tài đều có điểm chung là can thiệp vào tư pháp theo đủ các kiểu, ví như bổ nhiệm những thẩm phán cao cấp có quan điểm khuynh hướng chính trị ủng hộ nhà độc tài. Khi đó tòa án trở thành công cụ để nhà độc tài trấn áp các phe phái và thành phần đối lập cũng như bảo vệ mình khỏi bị xét xử về các sai phạm.

Nhìn lại Việt Nam

Không còn gì nghi ngờ nữa, quyền tư pháp ở Việt Nam bị thiết kế sắp đặt vào vị thế rất kém và Tòa án phụ thuộc trực diện rõ ràng vào đảng chính trị lãnh đạo toàn diện đất nước.

Chế độ chính trị ở Việt Nam bị nhiều nước cho là độc tài toàn trị, cho nên hệ thống tư pháp được tổ chức phân bổ quyền hạn không giống như các nước, không theo các nguyên tắc của một tư pháp dân chủ.

Điều này dẫn đến nhiều quy định pháp lý khác với các nước, ví như quyền bắt giữ thay vì thuộc về tòa án thì cả cơ quan điều tra và viện kiểm sát đều được tự bắt giữ. Nếu có khiếu nại thì thay vì được xét xử bởi một tòa án độc lập thì lại được giải quyết bởi chính cơ quan đã bắt giữ.

Hoặc như việc Tòa án khi xét xử không đủ cơ sở để kết tội thì thay vì tuyên bị cáo vô tội thì tòa lại giao trả hồ sơ cho cơ quan công tố để củng cố cơ sở kết tội. Dẫn đến trong việc xét xử ở Việt Nam hầu như không có bản án được tuyên vô tội tại phiên tòa.

Quyền bào chữa của bị can cũng được thiết lập rất kém, gián tiếp thông qua việc ấn định những việc

có thể làm hạn chế quyền của luật sư bào chữa. Quá trình điều tra, luật sư không được gặp riêng thân chủ để trao đổi tư vấn, mà chỉ được gặp khi điều tra viên lấy cung và cũng chỉ được ngồi nghe, muốn hỏi phải được điều tra viên đồng ý cho phép.

Quyền im lặng của bị can cũng không được thực hiện, luật không quy định nên khi luật sư tư vấn cho thân chủ, anh có quyền từ chối trả lời câu hỏi thì rất có thể bị lập biên bản và xử lý luật sư vì đã có hành vi gây khó khăn cho hoạt động điều tra.

Thực tế nhiều trường hợp phản ánh đã bị đánh đập bức cung nhưng luật sư cũng khó thể làm gì, vì những hành vi xâm phạm nhân phẩm con người đó lại xảy ra trong tình trạng cách ly khép kín và không bị giám sát.

Nhận thấy nhiều vấn đề tư pháp bất cập, Đảng cộng sản và Nhà nước lâu nay cũng đang có những nỗ lực thúc đẩy cải cách tư pháp, nhằm giải quyết những bất cập tác hại và tối đa hóa việc bảo vệ các chuẩn mực tư pháp, nhưng hiệu quả còn rất ít ỏi, tiến bộ mới chỉ trên giấy song luật lại cũng bị hoãn thi hành.

Nay nhiều người lại muốn ràng buộc trách nhiệm luật sư phải tỏ giác thân chủ trong một số trường hợp nếu không sẽ bị xử lý hình sự. Đây thực sự là một bước thụt lùi của cải cách tư pháp khi xâm hại vào nguyên tắc căn bản của nghề luật sư là bảo vệ thân chủ và giữ bí mật khách hàng.

Làm suy yếu giới luật sư cũng là làm suy yếu đi nền tư pháp, đi ngược với chính sách cải cách tư pháp. Đây có lẽ là một nỗ lực ngược dòng của một bộ phận giới chức trong hệ thống, nhằm duy trì những lợi quyền bất chính mà sự lạm quyền vốn đã đem lại cho họ.

Bài thể hiện quan điểm và cách hành văn của tác giả, một luật sư đang hành nghề tại Hà Nội.

QUỐC HỘI

đang ra luật để ngăn xã hội chỉ trích, phê bình lãnh đạo

.....Phùng Hoài Ngọc & Chu Mộng Long 30-05-2017.....

Đại biểu Quốc hội chưa nắm luật mà đi xây dựng luật thì gay go lắm. Đã có điều luật về tội danh “vu khống” rồi. Công dân bình đẳng trước pháp luật, nghĩa là công dân thường bị vu khống cũng bị tổn hại ngang bằng lãnh đạo Đảng nhà nước bị vu khống.

Mấy hôm nay nghị trường QH xuất hiện mấy vị đại biểu hăng hái đề nghị bổ sung tội “bôi nhọ lãnh đạo Đảng nhà nước” vào Luật hình sự. Trước hết mấy vị này quên rằng cử tri bầu họ đứng ra đại diện cho quyền lợi dân chúng, cụ thể là quyền tự do ngôn luận. Họ lại nhằm lẫn đi tìm cách trừng phạt dân chúng nhằm bảo vệ lãnh đạo!

Sao lại bày ra tội riêng để ưu tiên bảo vệ Lãnh đạo?

Làm chính trị thực chất là làm ngôn ngữ. QH lập pháp bằng ngôn ngữ tiếng Việt. QH cần có chuyên gia Việt ngữ học làm đại biểu.

Các vị cần phải xác định “bôi xấu” hoặc “bôi nhọ” nghĩa là gì. Các từ ngữ “chỉ trích, phê phán, phê bình” đều có ý nghĩa rõ ràng, xác định.

Từ ngữ “bôi nhọ, nói xấu” là cách nói dân gian, có nghĩa rằng: một khuôn mặt sạch sẽ bị kẻ xấu bôi nhọ lên, đối tượng không xấu mà bị “nói cho ra xấu”. Vậy, thực chất đó là tội vu khống đã có trong luật. Đối tượng bị “bôi nhọ, bôi xấu, nói xấu” cứ việc đi khiếu kiện. QH còn bàn bạc chi nữa cho tốn thì giờ!

Ông Võ Văn Thưởng thông báo rằng Đảng đang chuẩn bị tổ chức “đối thoại”, chắc chắn đảng phải đối diện với sự chỉ trích, chắc hẳn ông Thưởng cũng mong có người nhận lời đối thoại. Vậy mà QH lại đang tìm cách ngăn chặn dư luận trái chiều trong đó có chỉ trích.

Nhân việc phê bình chỉ trích được gọi chuyển nghĩa mập mờ thành “bôi nhọ” trên nghị trường QH, chúng tôi xin giới thiệu ý kiến của TS Chu Mộng Long để rộng đường bàn bạc.

Chỉ trích và tiến bộ xã hội

Khái niệm “chỉ trích”, tiếng Anh criticize, censure, tiếng Việt còn gọi là phê bình, phê phán. Cố TBT Ng. Văn Cừ là người đặt ra vấn đề chỉ trích trong nội bộ Đảng như 1 học thuyết về sự tồn tại và phát triển của 1 tổ chức chính trị. Nhưng rất tiếc, cương lĩnh ấy chỉ dừng lại ở “tự chỉ trích” và duy trì cho đến bây giờ bằng sự giảm thiểu ở mức độ “tự phê bình”, theo phép nói giảm của tiếng Việt.

“Tự chỉ trích” phù hợp với thời

Đảng hoạt động bí mật và có ý nghĩa lịch sử của nó. Với hoạt động bí mật, Đảng phải tự biết nhược điểm của mình mà tự chỉ trích để tồn tại và phát triển, nếu không sẽ bị tiêu diệt trong trứng nước. Đảng đã từng làm được cái việc vĩ đại ấy để có Cách mạng tháng 8 và kháng chiến thành công.

Nhưng khi hoạt động công khai và tự đặt vào lòng dân, “tự chỉ trích” trở thành mất hiệu lực, đặc biệt khi đã giảm thiểu mức độ thành “tự phê bình”. Bởi vì về mặt tâm lý, một là, khi có quyền lực trong tay, kẻ sở hữu quyền lực rơi vào sự tự kiêu với “đỉnh cao trí tuệ”, khả năng “tự chỉ trích” không còn; hai là, do tự cho mình là “đỉnh cao trí tuệ”, kẻ sở hữu quyền lực thích trấn áp người khác hơn là “tự chỉ trích”, “tự phê bình”.

Ba là, quan trọng hơn, thời cổ Tổng bí thư Nguyễn Văn Cừ, đảng viên có mục tiêu lý tưởng rõ ràng để làm thang bậc giá trị mà “tự chỉ trích”. Bây giờ, “một bộ phận không nhỏ” vào Đảng không có mục tiêu lý tưởng rõ ràng (mà có thì chỉ là đầu môi chót lưỡi) nếu không nói là cơ hội, trục lợi, họ không biết đâu là thang bậc giá trị để “tự chỉ trích”.

Khi mất khả năng “tự chỉ trích” họ rất sợ bị chỉ trích. Nuôi tất cả mầm bệnh của thói cơ hội, trục lợi, cho nên họ rất sợ bị người khác chỉ trích, và như một quy luật tất yếu của tâm lý, họ biến những kẻ chỉ trích thành thù địch. Chính đốn Đảng theo phương pháp “tự phê bình” hiện nay là bất khả, nếu không nói càng ngày càng sa lầy vào đạo đức phê bình giả.

Theo tôi, đến lúc Đảng và chính quyền phải có bản lĩnh cho phép, thậm chí khuyến khích dân tự do chỉ trích, phê bình Đảng và chính quyền. Đó không là mối nguy hiểm mà là lối thoát. Chỉ trích hay phê bình từ phía người dân là một sự tương tác từ bên ngoài để chuyển hóa vào bên trong nội bộ của Đảng, làm cho cán bộ Đảng và chính quyền thức tỉnh giác ngộ đỉnh cao trí tuệ, đỉnh cao quyền lực, giải quyết được các tệ nạn mà Đảng và chính quyền không thể tự giải quyết. Đó mới là cách trao quyền tự do dân chủ cho dân đúng nghĩa, như Lenine trong chống chủ nghĩa cơ hội và thói kiêu ngạo cộng sản, Hồ Chí Minh trong chống bệnh quan liêu, cửa quyền. Các lãnh tụ đã nói, đã hứa nhưng chưa làm được.

Chỉ trích, phê bình không đồng nghĩa với thù địch, chống phá mà là

"NHỌ" HÓA HIẾN PHÁP

Trần Văn - Thiên Hạ Luận 03-06-2017

xây dựng. Bởi vì nếu chỉ thù địch, người ta chỉ biết bạo loạn, lật đổ chứ không chỉ trích, phê bình làm gì nữa.

Mà cũng phải nói rõ điều này: ngay cả khi bạo loạn, lật đổ xảy ra cũng là chỉ vì do sự chỉ trích, phê bình không có hiệu quả. Cho nên, để không xảy ra bạo loạn, lật đổ, tốt nhất Đảng và chính quyền nên biết phát huy hiệu quả của sự chỉ trích hơn là trấn áp bằng bạo lực. Bạo lực chỉ nuôi mầm mống và gia tăng bạo lực.

Bạo lực phản ánh tình trạng quan trí lẫn dân trí, nhưng trước hết, phản ánh trình độ và bản lĩnh quan chức.

Không thể phủ nhận những năm gần đây, nhờ tương tác của mạng xã hội, của báo chí và dư luận với Đảng và chính quyền, xã hội đã có những tiến bộ rõ rệt. Chính quyền không muốn nghe cũng phải nghe, không muốn tự điều chỉnh cũng phải điều chỉnh. Nhiều sự vụ đã được giải quyết nhanh và xã hội ngày một minh bạch hơn, kể cả duy trì sự ổn định.

Chắc chắn Đảng và chính quyền hiểu điều đó. Hiểu nhưng thực hiện thiếu tự giác. Vì thiếu tự giác, cho nên hiện nay vẫn còn nhiều vướng mắc giữa Đảng, chính quyền với người dân, trong đó "mặc cảm thù địch" là bức tường rõ nét nhất. Mặc cảm này nằm ở cả hai phía. Người dân mất niềm tin nên một bộ phận không nhỏ bộc lộ hằn thù bằng chữ bới, kích động, trong khi một bộ phận không nhỏ trong Đảng và chính quyền thì nhìn đâu cũng thấy thù địch.

Hố sâu thù địch đạt tới ngưỡng nào đó sẽ bùng nổ thành bạo loạn và hậu quả là sự tàn phá thay vì xây dựng. Thời đại hiện nay, mâu thuẫn giữa nhà nước và nhân dân mới là mâu thuẫn căn bản chứ không phải giai cấp hay cái gì khác. Các cuộc biểu tình lớn trên thế giới đều là biểu tình chống nhà nước. Nhà nước không khôn ngoan giải quyết quan hệ này, chính nhà nước đã đào hố sâu thù địch và tự chôn mình. Tôi đã nói to điều này khi đi học lớp chính trị cho các quan chức nhưng nhiều người cố tình không hiểu.

Phải giải mặc cảm thù địch mới có thể làm quen được với sự chỉ trích. Điều này tùy thuộc vào dân trí lẫn quan trí. Ở các nước văn minh, cách giải mặc cảm thù địch rất đơn giản: tạo hành lang pháp lý cho sự chỉ trích. Pháp luật chế định người dân có quyền tự do chỉ trích cán bộ lãnh đạo; ngược lại, cán bộ lãnh đạo bất luận trường hợp nào cũng không có quyền trấn áp, đe dọa và sử dụng bạo lực, thậm chí chỉ trích dân. Lãnh đạo chỉ có quyền lắng nghe dân, đối thoại, xin lỗi và... từ chức. ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

Hiến pháp Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam khẳng định: "Mọi người bình đẳng trước pháp luật, không phân biệt đối xử trong đời sống chính trị, dân sự, kinh tế, văn hóa, xã hội" nhưng đó là... hiến định (Điều 16, Hiến pháp 2013). Thực tế thì còn... lâu!

Vừa có hai chuyện mà người trong cuộc công khai nhổ toẹt vào Điều 16 Hiến pháp 2013.

Chuyện thứ nhất, sáng 24 tháng 5, khi thảo luận về việc sửa Luật Hình sự 2015, Đại tá Nguyễn Thị Xuân, Phó Giám đốc Công an tỉnh Đắk Lắk, đại diện cho dân chúng tỉnh này ở QH Việt Nam, đề nghị đưa thêm yếu tố "phạm tội đối với lãnh đạo Đảng, Nhà nước" vào các điều 155 (làm nhục người khác), 156 (vu khống), xem yếu tố đó là tình tiết tăng nặng, nhằm răn đe hành vi bôi nhọ làm mất uy tín, xúc phạm danh dự "lãnh đạo Đảng, Nhà nước", mà theo bà Xuân đang càng ngày càng gia tăng.

Nếu Điều 16, Hiến pháp 2013 thật sự có giá trị, mọi người bình đẳng trước pháp luật, không phân biệt đối xử trong đời sống chính trị, dân sự, kinh tế, văn hóa, xã hội thì tại sao lại muốn xếp các cá nhân "lãnh đạo Đảng, Nhà nước" vào một nhóm riêng để trừng phạt nghiêm khắc hơn những ai dám "vu khống", "làm nhục" họ? Một thành viên cơ quan lập pháp mà tư duy như vậy, hơn 400 thành viên khác im lặng không phản bác thì đối tượng nào thực thi "sống và làm việc theo Hiến pháp, pháp luật"?

Còn một điểm đáng chú ý khác là để tăng thêm sức nặng cho đề nghị của mình, bà Xuân nhấn mạnh, bà đã "tham khảo kinh nghiệm quốc tế" và thấy "nhiều nước trên thế giới quy định như vậy trong Luật Hình sự". Hi vọng sẽ có ai đó hỏi bà Xuân xem qui định như vậy có trong Luật Hình sự của những nước nào trên thế giới? Nếu chỉ có Bắc Triều Tiên thì dùng từ "nhiều" có phải là ngoa ngôn không? Tại sao lại lấy Bắc Triều Tiên làm mẫu mực

lập pháp?

Sau khi xem tường thuật của VietNamNet về việc sửa Luật Hình sự 2015 tại Quốc hội, facebooker Thuy Le nhận định như thế này về đề nghị của Đại tá Nguyễn Thị Xuân: Tại sao đại tá công an mà lại chẳng hiểu biết gì về luật pháp? Thực thi luật pháp thì lẽ ra phải hiểu luật hơn dân, ăn nói phải chuẩn xác, không dè lại phát ngôn vớ vẩn như thế, bảo sao xã hội đầy đầy bất công, hỗn loạn, mãi không phát triển được.

Facebooker Cuộc Đời Phiêu Du thì bảo rằng, đề nghị của Đại tá Nguyễn Thị Xuân là dấu hiệu bọn "đầy tớ" định... nổi loạn! Facebooker La Quang Thái chửi thề: Chẳng lẽ tiền thuế dân mình đóng lại dùng để nuôi "đám cô hồn" này hay sao? Facebooker Hoang Manh thắc mắc: Lãnh đạo sợ mất uy tín, ảnh hưởng đến danh dự, không cho dân nói thì làm sao mà phát triển được? Facebooker Hương Nguyễn nêu thêm một thắc mắc khác: Lãnh đạo không nhọ mà bôi thì xử lý nhưng nếu không bôi cũng đã nhọ rồi thì xử lý ra sao?

Thắc mắc ấy cũng là lỗi của chuyện thứ hai – sử dụng hệ thống công quyền để bảo vệ những cá nhân... không bôi cũng đã nhọ.

Báo điện tử Tâm Nhìn, vừa có một loạt bài về "khu đất kim cương" tại thành phố Lào Cai. Những phóng viên thực hiện loạt bài này giải thích: lý do khu đất ấy được xem là kim cương vì giá mỗi mét vuông được ước đoán phải từ 100 triệu đến 200 triệu. Tuy diện tích "khu đất kim cương" khoảng 3000 mét vuông nhưng chỉ có sáu biệt thự và 5/6 có hai mặt tiền. Cả sáu biệt thự đều liên quan đến các viên chức lãnh đạo tỉnh Lào Cai (ông Nguyễn Văn Vịnh, Bí thư tỉnh; ông Đinh Tiến Quân, Giám đốc Công an tỉnh; ông Nguyễn Trường Thanh, sĩ quan Bộ Chỉ huy Biên phòng tỉnh; ông Dương Hùng Yên, Viện trưởng Viện Kiểm sát tỉnh; ông Ngô Đức Ảnh, Giám đốc Sở

Tài chính tỉnh; ông Nguyễn Trọng Hải, cựu Giám đốc Sở Giao thông Vận tải, hiện là Bí thư huyện Sa Pa).

“Khu đất kim cương” nằm trong khu vực vốn đã được qui hoạch làm công viên của thành phố Lào Cai. Năm 2010, chính quyền tỉnh Lào Cai quyết định lấy 17.000 mét vuông đã được chừa ra để làm công viên đó phân thành 114 lô dạng nhà phố và 6 lô dạng biệt thự rồi giao cho Quỹ Đầu tư–Phát triển tỉnh Lào Cai xây dựng. Ông Hoàng Văn Khoa, Phó Giám đốc Quỹ Đầu tư–Phát triển tỉnh Lào Cai chỉ có thể trả lời phóng viên báo điện tử Tầm Nhìn rằng, sáu biệt thự khởi công hồi tháng 5 năm 2014 còn chủ, còn sáu biệt thự này mua bán ra sao (tham gia đấu giá rồi thắng hay mua lại) thì ông Khoa... không rõ. Sau khi liên tục bị cật vấn, ông Khoa thừa nhận: Ủy ban nhân dân tỉnh Lào Cai chỉ tính giá đất của sáu biệt thự ở mức 10,5 triệu/m², rẻ hơn giá đất của các lô dạng nhà phố từ 500.000 đến 1,5 triệu/mét vuông (!!).

Sáu biệt thự trên “khu đất kim cương” ở thành phố Lào Cai vốn đã đáng chú ý nhưng đáng chú ý hơn là phóng viên báo điện tử Tầm Nhìn liên tục bị công an Lào Cai hăm dọa.

Một sĩ quan là Phó phòng Cảnh sát hình sự của Công an Lào Cai đã tìm gặp, cảnh cáo các phóng viên báo điện tử Tầm Nhìn rằng họ đang chạm đến “vấn đề nhạy cảm của địa phương”, do “thông tin ảnh hưởng xấu đến tình hình an ninh nên một số tờ báo đã phải gỡ tin, bài rồi”. Thượng tá Nguyễn Văn Thịnh, Trưởng Công an thành phố Lào Cai thì nói thẳng: “khu đất kim cương” là “vấn đề đặc biệt vì liên quan đến các lãnh đạo”. Lãnh đạo tỉnh đã giao cho công an nắm bắt “đối tượng” nào đến, làm những gì, như thế nào. Thậm chí ông Thịnh nhấn mạnh là đã yêu cầu Giám đốc Sở Tài nguyên–Môi trường tỉnh Lào Cai phải thông báo cho công an khi báo giới đến “làm việc về các vấn đề nhạy cảm”. Theo ông Thịnh, ông phải “nắm bắt” còn vì có cả “giám đốc của tôi” trong đó.

Theo cách nói của bà Xuân, ông Thịnh thì rõ ràng xã hội Việt Nam hiện có hai giai tầng. Uy tín, danh dự của lãnh đạo -giai tầng trên- cần phải được bảo vệ bằng mọi giá, bất kể Hiến pháp hay pháp luật qui định ra sao. Hoạt động của lực lượng thực thi luật pháp không hướng vào chỗ mà nhiều người ở giai tầng dưới như facebooker Thai Le (Chúng làm gì mà giàu thế nhỉ?) hay facebooker Thu Huyền (Bọn này ăn lương nhà nước, thế tiền lấy từ đâu nhỉ) nêu ra, mà chỉ muốn che cho kín chỗ “nhạy cảm”. Khi Bí thư cả tỉnh lẫn huyện, Giám đốc Công an tỉnh, sĩ quan Bộ Chỉ huy Biên phòng tỉnh, Viện trưởng Viện Kiểm sát tỉnh, Giám đốc Sở Tài chính tỉnh mà giàu bất thường như thế thì giữ như thế nào để “tình hình an ninh” không xấu?

Tuy facebooker Nguyễn Tư Dân đề nghị: “Còn 62 tỉnh, thành nữa kia, làm luôn cho nó nóng”, Facebooker Sách Cho Trẻ khẳng định: “Vụ này, quê tui... đây”, tuy Thủ tướng và các Phó Thủ tướng Việt Nam thường ra lệnh điều tra ngay lập tức các vụ tai nạn gây hậu quả nghiêm trọng nhưng những vụ không bồi cũng đã nhọ như sáu biệt thự ở Lào Cai thì cứ đợi đấy. Hiến pháp, luật pháp được soạn, ban hành, áp dụng với toàn dân, lãnh đạo là ngoại lệ.

<https://www.voatiengviet.com>

NHỮNG "CHÁU NGOAN BÁC HỒ" TRONG QUỐC HỘI

—Nguyễn Tường Thụy 10-06-2017—

Ngày 5/6/2017, tranh luận tại Quốc hội về thực phẩm bẩn, ông Ngô Duy Hiếu, đại biểu Hà Nội đề nghị phải lấy tinh thần chống Mỹ để “chiến đấu” với thực phẩm bẩn: “*Cả dân tộc quyết tâm như một thời chúng ta đánh Mỹ để cứu dân tộc chúng ta tránh khỏi thực phẩm bẩn*”

Lời phát biểu của ông gây nên rất nhiều lời đàm tiếu trong cư dân mạng. Có lẽ ông Hiếu muốn nói đến tinh thần quyết tâm, hăng hái, đoàn kết, hy sinh của thời kỳ chống Mỹ. Nhưng tinh thần chống Mỹ cũng có nhiều vấn đề phải bàn. Tinh thần ấy

đã đem lại cái được duy nhất là đất nước không còn chia cắt, còn bản chất cuộc chiến tranh và hệ lụy của nó, 42 năm qua đã tốn khá nhiều bút mực của các học giả. Có thể tóm gọn rằng, tinh thần chống Mỹ đã làm hao người tốn của một cách khủng khiếp; một nửa nước giàu có thành nghèo đói, lạc hậu như nhau, xã hội hỗn loạn, lòng người ly tán và giờ đây tụt hậu so với thế giới hàng năm chục đến một vài trăm năm. Tinh thần ấy đã đuổi đi thêm một nền văn minh nhân loại.

Không thể không đặt câu hỏi tại sao, trong 4 quốc gia bị chia cắt có cộng sản cùng thống trị thì chỉ có Việt Nam dùng bạo lực để thống nhất đất nước còn 3 nước kia thì không. Trung Quốc chỉ hô hào trên miệng chứ không tấn công Đài Loan mặc dù họ cô động hàng xóm làm chuyện đó. Trong thời kỳ quan hệ giữa hai đảng rạn nứt, mặc những bức điện mừng kỷ niệm thành lập đảng hay mừng quốc khánh TQ của VN kích đều rằng chúng tôi luôn ủng hộ các đồng chí giải phóng Đài Loan, thu hồi lãnh thổ về một mối nhưng TQ vẫn đề nguyên trạng cho đến tận bây giờ. Sau chiến tranh Triều Tiên 1950-1953, Bắc Triều Tiên cũng chỉ hung hăng đe dọa chứ không phát động chiến tranh thôn tính Hàn Quốc. Đông Đức cũng không phát động tinh thần chống Phương Tây đánh Tây Đức để đến năm 1989 nước

Đức thống nhất một cách ngoạn mục. Không nước nào dám bắt chước Việt Nam, mặc dù họ vẫn cõ vũ, tuôn vũ khí, phương tiện chiến tranh cho VN như kiểu suýt chớ vào bụi rậm. Cho đến bây giờ, nhìn vào Việt Nam, họ thấy cái sự không dám của mình là đúng đắn.

Trở lại chuyện ông Ngô Duy Hiếu đề nghị phải lấy tinh thần chống Mỹ để “chiến đấu” với thực phẩm bẩn. Không hiểu tinh thần chống Mỹ có liên quan gì đến việc chống thực phẩm bẩn? Hẳn là ý ông Hiếu coi tấn công vào bọn làm hàng giả, hàng độc hại như đánh giặc.

Thời buổi này mà ông còn cho rằng, chỉ cần hăng hái thì việc gì cũng làm được. Hẳn nhiều người đã biết đến câu “ngu dốt cộng nhiệt tình bằng phá hoại”. Chiến tranh khác hẳn với xây dựng đất nước, với việc tổ chức quản lý xã hội. Còn cái tinh thần chống Mỹ đem lại hệ lụy như thế nào thì như người viết vừa sơ giải.

Không riêng gì ông Ngô Duy Hiểu, trước đó nhiều đại biểu quốc hội khác có những phát ngôn rất ngô nghê, nhằm nhĩ, nghe nó cứ ngô ngô, hay hay thế nào. Tuy thế, có thể thấy họ có sự toan tính riêng. Những phát ngôn đó đều không đứng về phía nhân dân mặc dù họ được coi là đại biểu của dân.

Năm 2011 ông nghị Hoàng Hữu Phước bỗng dung nổi tiếng về những lời phát biểu có vẻ văn hoa uồn éo nhưng khuynh tả của mình. Ông căm thù biểu tình, cho rằng biểu tình là chống lại chính phủ, là làm ô danh đất nước. Từ sự đột ngột nổi tiếng ấy, người ta tìm hiểu về ông, biết thêm nhiều chuyện trong đó có chuyện ông bắt chước Tô Tần hiển kế liên hoành cho Saddam Hussein, xin làm đại sứ đặc mệnh toàn quyền cho hắn để công du thuyết phục các nước. Vì thế người ta nghi ngờ ông bị tâm thần.

Cũng năm 2011, cố vẽ một điểm sáng le lói cho bức tranh kinh tế ảm đạm, ông nghị Đỗ Văn Đương bày tỏ: *"Tôi không nghĩ lạm phát ở nước ta cao nhất khu vực! Theo tôi phải xem lại chỗ này. Tôi đi các nước thấy giá tiêu dùng đắt đỏ, một đĩa rau muống xào ở Thượng Hải tới 200 nghìn đồng, nhưng ở Việt Nam chỉ mấy chục nghìn. Trong nước tôi đi chợ rau muống ở đô thị có thể 5.000 đồng/mớ, đi xuống vùng nông thôn chỉ 2.000, xuống nữa có khi rẻ hơn"*.

Câu nói của ông được đề cử giải hoa Titan Arum (một loại hoa thối nhất thế giới, còn gọi là hoa xác chết) của một diễn đàn. Giải này dành cho các phát biểu "củ chuối nhất và vớ vẩn nhất năm 2011".

Từ đó người ta gọi ông bằng cái tên thân thuộc và dân dã là “Nghị rau muống”.

Nguyễn Thị Quyết Tâm, Phó Bí

thư Thành ủy; Chủ tịch Hội đồng Nhân dân Thành phố Hồ Chí Minh thì thể hiện chất nghị nô của mình bằng câu nói con lãnh đạo làm lãnh đạo là hạnh phúc của dân tộc: *"Nếu con em cán bộ lãnh đạo mà có sự trưởng thành và được các Đại hội Đảng tín nhiệm hoặc được tổ chức tín nhiệm giao những trọng trách quan trọng thì đó là điều hạnh phúc của dân tộc ta, của Đảng ta. Tôi nghĩ là vậy. Đó là sự kế thừa, giữ gìn và biết phát huy truyền thống đó để kế tục sự nghiệp của cha ông. Đó phải là điều hạnh phúc đối với dân tộc mình chứ?"*

Mới đây, Nguyễn Thị Xuân, Phó Giám đốc công an tỉnh, đại biểu tỉnh Đắk Lắk đề nghị xử lý hình sự hành vi bôi nhọ lãnh đạo, mặc dù hành vi đó đã được điều chỉnh bởi điều 122 (tội vu khống) hoặc điều 258 (Tội lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm phạm lợi ích của Nhà nước, quyền, lợi ích hợp pháp của tổ chức, công dân). Có lẽ ý thị Xuân là động đến lãnh đạo cần phải qui định tội danh riêng, nặng hơn.

Khi làn sóng phản đối Nguyễn Thị Xuân chưa lên tới đỉnh thì tiếp theo đại biểu Nguyễn Thị Thủy (Bắc Kạn) cho rằng luật sư phải tố giác thân chủ: *"nếu không tố cáo thân chủ thì luật sư sẽ bị khởi tố về tội "che giấu tội phạm" làm xôn xao công luận, vấp phải sự phản đối mạnh mẽ của báo chí và đặc biệt là giới luật sư. Điều mai mỉa là Nguyễn Thị Xuân có học vị đến tiến sĩ về ngành luật."*

Mới ngày hôm qua, 9/6 thôi, Ông Trịnh Ngọc Phương, ủy viên Ủy ban Khoa học, Công nghệ và Môi trường Quốc hội, đại biểu Tây Ninh lại hăng hái không kém khi cho rằng người dân Đồng Tâm... đàn áp công an, chồng thêm độ cao của làn sóng phản đối những phát ngôn quái đản của đại biểu quốc hội: *"Ý kiến của đại biểu Nhưỡng về việc cảnh sát áp đảo người dân trong vụ Đồng Tâm là sai sự thật, mà chính người dân Đồng Tâm mới là đàn áp lại nhóm người thực thi nhiệm vụ"*.

Bệnh phát ngôn bừa bãi không loại trừ cả Chủ tịch Quốc hội. Ngay sau khi nhậm chức Chủ tịch Quốc

hội 1 ngày, bà Nguyễn Thị Kim Ngân cho rằng biểu tình bảo vệ biên đảo của Tổ quốc gây ồn ào, kích động. Bà ta đặt câu hỏi họ đã làm gì cho đất nước rồi khẳng định *"chưa làm gì cả"*. Tuy nhiên, bà Ngân cũng chỉ là học trò người tiền nhiệm của bà - ông Nguyễn Sinh Hùng khi ông này chầy cối cho rằng dân bầu ra Quốc hội nên Quốc hội sai thì dân phải chịu: *"Quốc hội là dân, dân quyết sai dân chịu chứ kỳ luật ai?"*

Những phát biểu ngô nghê, ấu trĩ, khuynh tả của các đại biểu quốc hội không chỉ có bấy nhiêu. Điều cần đặc biệt lưu ý là, về danh nghĩa, họ là đại biểu cho lợi ích của nhân dân. Tuy nhiên, những phát biểu ấy đã đi ngược lại lợi ích của nhân dân, tấn công vào nhân dân. Việc làm của họ không xuất phát từ lợi ích của nhân dân mà chỉ muốn nắm chặt bàn tay sắt, nhằm nhe bảo vệ đảng của họ (tỉ lệ đảng viên chiếm 95-96% Quốc hội).

Sự hăng hái thái quá của những đại biểu này có thể ví như những cháu ngoan Bác Hồ lớn tuổi. Nó khác một điều là những cháu ngoan Bác Hồ chưa hiểu biết gì về chính trị xã hội, người lớn bảo sao nghe vậy còn họ đã từng trải, có bằng cấp, bằng cao là đảng khác. Phát ngôn của họ có nguyên nhân từ sự ấu trĩ về chính trị về pháp luật hay vì tham vọng thăng tiến, muốn ghi điểm, muốn làm hài lòng lãnh đạo? Sự hăng hái ấy là sự hăng hái của kiểu “Hàng đầu rồi tiến đi đâu/ Đi đâu không biết hàng đầu cứ đi”. Nhưng rồi mà xem, ở xã hội này, những người như thế, ghé sẽ vững hơn, dễ thăng tiến hơn. Chả trách đất nước cứ lẹt đẹt mãi.

**BIẢ MIỆNG NGÀN NĂM:
"Ý kiến của đại biểu Nhưỡng về việc cảnh sát áp đảo người dân trong vụ Đồng Tâm là sai sự thật, mà chính người dân Đồng Tâm mới là đàn áp lại nhóm người thực thi nhiệm vụ" (Trịnh Ngọc Phương, Đảng biểu Đảng hội, 09-06-2017)**

Phòng ngừa đại họa "Hong vệ binh VN"

.....**Võ Thị Hảo 27-05-2017**.....

Bằng sự tăng cường mức độ, thủ đoạn đàn áp người bất đồng chính kiến và người dân khiếu kiện vụ Formosa, nhóm quyền lực đang nắm thế thượng phong trong hệ thống cầm quyền VN đã tự cáo giác về họ. Rằng quyền lợi của họ và thủ phạm hại nước hại dân là một. Chỉ có như thế thì họ mới có thể giày xéo lên quyền lợi của đất nước và nhân dân để bảo vệ tuyệt đối cho những kẻ ngoại bang đã hủy diệt môi trường biển VN và dồn hàng triệu ngư dân cũng như những người làm các ngành kinh tế liên quan đến thủy hải sản vào con đường khốn quẫn.

Các nạn nhân mòn mỏi chết trong vô vọng không lối thoát khi những người nắm quyền lực và thủ phạm cùng chung quyền lợi, cố kết bảo vệ nhau. Điều mà phe đàn áp dân làm lâu nay là mô phỏng một số cách quản trị độc tài và nhiều thủ đoạn khủng bố, hãm hại các nạn nhân không chịu cúi đầu im lặng.

Chuyện lạ: trẻ em ô ạt xuống đường đòi "giết người":

Chúng ta vừa chứng kiến một trong những thủ đoạn khủng bố gây nguy hiểm đối với xã hội vừa được đem ra áp dụng vào ngày 6-5-2017, tại huyện Quỳnh Lưu, Nghệ An. Qua hình ảnh được người dân ghi lại và đưa lên mạng xã hội cũng như tường thuật của những nhân chứng, thì đó dường như sự "sống lại" của những "Hong Vệ binh" Trung Quốc từ thế kỷ trước. Nạn Hong Vệ binh ấy đã gieo rắc không biết bao nhiêu kinh hoàng trên khắp đất nước Trung Quốc và để lại di chứng lâu dài không thể xóa bỏ về việc hủy hoại tâm hồn và nhân cách của những trẻ em ngay từ khi chúng mới bước vào đời.

Mục tiêu hãm hại của các Hong Vệ binh Trung Quốc đã được cán bộ cách mạng chỉ ra và thường là để mặc chúng tự tung tự tác. Chúng hành động dựa trên lòng hận thù với trí thức và những thành phần ưu tú hơn, khá giả hơn trong xã hội những bản cổ nông. Mục tiêu của chúng

cũng là những người dám nói sự thật, không cúi đầu làm theo những mệnh lệnh bất lương của cán bộ thời Mao.

"Cỗ máy cái sản xuất" hàng triệu Hong Vệ binh đường sá ấy là nhà cầm quyền Trung Quốc dưới sự dẫn dắt của Mao Chủ tịch. Bằng việc "nhồi sọ", huấn luyện và kích động, ép buộc hàng triệu trẻ em đang ở tuổi thiếu niên và sau đó là thanh niên chưa hiểu biết gì về pháp luật cũng như đạo lý làm người xuống đường, họ đã biến chúng trở thành những kẻ tàn nhẫn, manh động, sẵn sàng dùng sức mạnh hung tợn của đám đông, sự liều chết mù quáng cho cái gọi là "lý tưởng cộng sản" để làm vũ khí thực hiện bất kể ý muốn nào của nhà cầm quyền.

Hiện trạng Hong Vệ binh Trung Quốc bị phê phán là một trong những tội ác lớn nhất của mọi thời đại. Đây là một trong những hành vi đại ác khiến cho Mao bị đời đời nguyên rủa và bị thế giới xếp hạng đầu tiên trong số những trùm tội ác của nhân loại. Không ai có thể tưởng tượng được nỗi kinh hoàng mà đám Hong Vệ binh Trung Quốc gây ra. Chúng tràn khắp đường sá, rầm rộ như cả một rừng mãnh thú nhe những "răng nanh" nhỏ nhưng đã được mài rất sắc nhọn, với gương mặt non trẻ ngây thơ khiến người ta xao lòng và chủ quan. Bên trong là chúng lại được đào tạo già dặn về kinh nghiệm áp đảo và vu oan giá họa. Chúng đã là những cơn lũ quét, góp phần quan trọng trong giàn vũ khí triệt hạ hữu hiệu cho nhà cầm quyền của Đại Cách mạng Văn hóa, Đại nhảy vọt... Khoảng 67 triệu người Trung Quốc vô tội đã bị chết đói hoặc bị đầu tẩu, giết chết trong thời kỳ này, mà đáng tiếc thay, hầu hết là tầng lớp tinh hoa (theo "Mao Trạch Đông ngàn năm công tội", tác giả: Tân Tử Lăng).

Nạn Hong vệ binh Trung Quốc, sau khi chính quyền Trung Quốc có những cải cách, đã chìm xuống và không dám hoạt động một cách trắng trợn nữa. Gần đây mới xuất

hiện hiện tượng Hong vệ binh trên mạng Internet. ("Hong Vệ binh kiểu mới: sinh viên yêu nước Trung Quốc". BBC.com 25-5-2017). Dù vẫn áp dụng nhiều biện pháp đàn áp nhân quyền nhưng nhà cầm quyền Trung Quốc cũng không đủ can đảm làm việc ô nhục và nguy hiểm là thổi hồn cho những "thây ma" Hong Vệ Binh đường sá sống lại.

Ngày 6-5-2017, người VN không khỏi sùng sốt khi thấy bóng dáng của nạn "Hong Vệ binh đường sá" trong những cuộc biểu tình phản đối linh mục Đặng Hữu Nam và các giáo dân đi kiện Formosa của Hội phụ nữ, Đoàn thanh niên và các thiếu nhi tại huyện Quỳnh Lưu. Cuộc biểu tình này, được nhiều nhân chứng chứng minh là do chính quyền đứng đằng sau tổ chức, đã làm sống lại không khí đầu tẩu, thù hận, bất chấp công lý khi họ vu cáo và kết tội linh mục Đặng Hữu Nam và các giáo dân. Lần đầu tiên người ta thấy đông đảo "Hong Vệ binh VN" lao ra đường, tay cầm gậy gộc, khí thế hung hăng và hò hét "Bác Hồ muôn năm" (Hong Vệ binh Trung Quốc cũng hô "Mao Chủ tịch muôn năm" trước khi đầu tẩu hoặc giết ai đó). Đám trẻ em này đòi "tử hình cha Nam" và bắt sát những người đi kiện Formosa đòi công lý!

Đặc biệt là chúng đòi tử hình một linh mục hoàn toàn tuân thủ pháp luật VN, đang phải chịu bao nguy hiểm, bị vây hãm, bị xua đuổi, từng bị công an đội lốt côn đồ đánh đập đổ máu trong khi đang cùng người dân Nghệ An đi bảo vệ quyền lợi cho cả chính gia đình chúng.

Hiện tượng này khiến nhiều người không thể không lo ngại, cảm thấy trước thảm họa đối với người VN nếu không ngăn chặn việc một số người trong chính quyền tiếp tục dùng công cụ "Hong Vệ binh VN" để đàn áp. Phải chăng họ nghĩ rằng dùng lực lượng công an đội lốt côn đồ để đàn áp dân, giết dân trong đồn công an là chưa đủ tàn bạo và bây giờ họ quyết định lợi dụng sự ngây thơ của trẻ em để tạo sức ép đầu tẩu, đàn áp mù quáng?

Ai đã tàn nhẫn biến những thiên thần trong trắng đầu đời ấy thành

những "Hồng Vệ binh" một mục đòi giết người để bảo vệ sự tồn tại của Formosa? Trong vụ đầu tố vừa rồi, rõ ràng là hành động chia rẽ lương giáo có chủ đích và gây thù hận. Nhưng linh mục Nam và các bà con giáo dân đã điềm tĩnh nêu gương không oán giận, ủng hộ quyền tự do biểu đạt ý kiến và quyền biểu tình của người dân, lại còn tiếp tế bánh và nước cho những người đang muốn giết mình. Cách ứng xử khiêm nhường, hành động bao dung độ lượng đó có thể hóa giải sự thù hận và cảnh "nồi da nấu thịt" mà những kẻ bán nước đạo diễn tội ác mong muốn.

Mặc dù vậy, không thể không cảnh giác với thủ đoạn "đóng đinh câu rút" mới, dùng bốn cũ soạn lại của quan thầy Trung Quốc, là dùng "Hồng Vệ binh VN". Quốc hội và các nhà trí thức, nhà giáo dục, đặc biệt là các bậc cha mẹ cần lên tiếng trước vấn đề này để bảo vệ trẻ em và xã hội.

vothihaio's blog

CÔNG ĐỒ NÉM ĐÁ NHÀ THỜ GIÁO HỌ VĂN THAI RFA 07.06.2017

Nhà thờ giáo họ Văn Thai, giáo xứ Song Ngọc trên địa bàn xã Sơn Hải, huyện Quỳnh Lưu, tỉnh Nghệ An vào rạng sáng ngày 7 tháng 6 bị những thành phần lạ mặt ném đá và có hành động phỉ báng.

Tình trạng vừa nêu được người dân địa phương ghi hình lại rồi đưa lên mạng xã hội facebook. Một người dân địa phương cho Đài Á Châu Tự do biết vào tối ngày 7 tháng 6 như sau: Giờ đó ai cũng ngủ rồi, khu vực đó có rạp camera nên sáng mở ra xem có quay được hình ảnh, có giới trẻ gọi nói sáng có mở camera ra xem thì thấy hình ảnh đó quay lại và tung lên mạng, cũng có một số nhà có đến nói lúc tối bị ném đá nhưng sợ, không dám ra ngoài vì sợ đá ném trúng đầu.

Vào tối ngày 6 tháng 6, một nhóm những thanh niên mặc áo thun đỏ sao vàng, mang theo cờ đỏ nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam chạy xe máy vào địa bàn giáo họ Văn Thai, hò hét gây náo động tại đó.

Và như tin đã loan vào những ngày cuối tháng 5 vừa qua, một số nhà của giáo dân Công giáo tại giáo họ Văn Thai cũng bị những thành phần mặc thường phục ném đá, phá hoại tài sản. Linh mục quản xứ Song Ngọc, Gioan Baotixita Nguyễn Đình Thục, bị cầm chân tại giáo họ Văn Thai khi đến dâng thánh lễ.(.....)

Tản Mạn Về Cờ Vàng

.....Huỳnh Thục Vỹ 08-06-2017.....

Tôi may áo dài, áo khoác, cà vạt với hình ảnh cờ vàng ba sọc đỏ để làm gì? May để bán. Mục tiêu của buôn bán là lợi nhuận, tất nhiên, đó là điều không thể chối cãi. Nhưng, là một người bảo vệ Nhân quyền và hoạt động xã hội dân sự, lợi nhuận không phải mục tiêu duy nhất của tôi. Thông thường, mỗi công việc của chúng ta thường nhắm đến không chỉ một, mà hai, ba mục tiêu.

Trước nay, lá cờ vàng ba sọc đỏ cũng như mọi biểu tượng khác liên quan đến Việt Nam Cộng Hoà đều là những thứ nhạy cảm, bị đưa ra ngoài vòng pháp luật một cách bất thành văn. Nói đến nó là nói đến công an và nhà tù. Chúng ta, những người con Việt Nam còn giữ lòng xót xa cho mệnh người và vận nước chưa thể nào quên được một triệu quân cán chính Việt Nam cộng hoà đã phải trình diện chính quyền cộng sản và bị đẩy đi lao động khổ sai dưới cách gọi trịch thượng của chính quyền cộng sản là "lao động cải tạo" và đã có hàng trăm ngàn người lính VNCH không chết vì bom đạn chiến tranh mà chết vì bị tra tấn, đói khát, bệnh tật trong nhà tù cộng sản. Chúng ta chưa thể quên một miền Nam tan hoang sau 1975 và lòng người dân miền Nam còn rỉ máu cho đến hôm nay. Chúng ta chưa thể quên những vết cắt sâu hoắm trong lòng dù vẫn dùng thời gian để bôi xóa nó.

Chúng ta chưa quên, vì sao? Vì chính những người cộng sản cho đến hôm nay vẫn cai trị toàn bộ Việt Nam với bộ máy chính quyền công an trị chà đạp Nhân quyền. Họ một mặt ca ngợi "Thống nhất" nhưng mặt khác vẫn ăn mừng Ba mươi tháng Tư. Họ rao giảng "hoà hợp" nhưng vẫn bắn đại bác vào quá khứ (cái quá khứ từng là tuổi trẻ, từng là sức sống, từng là niềm tự hào của hàng triệu con người). Họ thêm khát ngoại tệ của "khúc ruột ngàn dặm" nhưng lại luôn miệng nói về lịch sử với những từ như: ngục quân, ngục quyền. Họ nói về hoà bình nhưng vẫn giữ cách hành xử với người dân bằng bạo lực tàn ác. Họ tra tấn, bắt giam, khủng bố tinh thần những ai nhắc đến Việt Nam Cộng hoà, trưng cờ vàng ba sọc đỏ...

Ở Việt Nam, không ai dám giữ bất cứ cái gì có màu vàng ba sọc đỏ một cách có chủ ý mà không chuẩn bị tinh thần để bị công an sách nhiễu. Sau ngày VNCH sụp đổ, dưới thời bao cấp, trưng cờ vàng thì hình phạt có thể là cái chết. Một Nguyễn Viết Dũng

cầm cờ vàng, mang quân phục VNCH đi biểu tình đã bị bỏ tù. Tôi bán cà vạt, may áo dài cờ vàng bị dư luận viên nhấn tin thoá mạ và đe dọa giết. Một cô MC may áo dài cờ vàng dẫn chương trình đám cưới bị công an mời đi làm việc... Vì thế, lá cờ vàng không chỉ là biểu tượng của một quốc gia dân chủ non trẻ có tên Việt Nam Cộng Hoà, hay có thể là biểu tượng của đất nước và vương quyền của vài vị vua nào đó dưới triều Nguyễn; mà vô hình trung, nó trở nên thứ song hành với chính sách khủng bố của chính quyền CSVN; trở nên thứ gắn liền với sự chà đạp quyền tự do lương tâm (hay còn gọi là quyền tự do tư tưởng) của chính quyền độc tài.

Tôi biết hết thấy những sự thù địch với cờ vàng như thế của chính quyền CSVN và sự e sợ của người dân với hình ảnh lá cờ này. Tôi cũng lường được những hậu quả không sớm thì muộn xảy ra cho chính mình khi may, in các sản phẩm thời trang dựa trên hình ảnh lá hoàng kỳ này. Nhưng tôi vẫn làm. Vì sao? Nếu chỉ vì mục tiêu lợi nhuận, không ai mang an toàn của mình và gia đình mình ra đánh đổi với vài triệu đồng. Trước giờ hầu như các sản phẩm cờ vàng, đặc biệt là áo khoác, đều được sản xuất ở bên ngoài Việt Nam, đưa vào trong nước với số lượng nhỏ. Bây giờ, tôi may các sản phẩm cờ vàng hàng loạt. Không phải chỉ để bán cho những người ở hải ngoại yêu thích màu cờ họ ấp ủ trong tim bao chục năm nay; mà còn để tặng, để bán cho người Việt quốc nội. Điều quan trọng là các sản phẩm được sản xuất ở chính Việt Nam, được vận chuyển, quảng bá ở Việt Nam, được trưng trong kho hàng của một người đang ở Việt Nam, và được bán, tặng cho anh chị em ở tại Việt Nam và được nổi bật trên khắp thôn làng, đường phố VN.

Tôi muốn "bình thường hoá" hình ảnh đi liền với sự sợ hãi đó. Tôi muốn góp chút sức giải toả "lời nguyền" nhắm vào màu cờ này. Tôi muốn màu vài nền vàng với ba sọc đỏ nổi bật sẽ là đi vào tâm thức người dân, đặc biệt là giới trẻ, không chỉ như là một thứ gì đó bình thường, không mang tính đe dọa mà còn đẹp để dưới bình diện thẩm mỹ. Một tà áo dài vàng thướt tha, một chiếc cà vạt lụa vàng để mặc với áo sơ mi trắng, một áo khoác vàng có ba sọc thể thao trên cánh tay để mặc ra ngoài khi trời trở gió... Vậy đó, cái gì hiếm hoi thì bất thường, nhưng những gì quen mắt thì dần dần

trở nên bình thường. Khi cờ vàng được thiết kế thành áo thể thao, mũ nón, áo dài, áo đầm, logo công ty, biểu tượng của hội đoàn... một cách vô tình hoặc cố ý (nhưng công an làm sao biết chúng ta vô tình hay cố ý?) thì lâu dần tâm thức người dân không còn e dè với cờ vàng nữa, công an của nhà cầm quyền cũng không thể kiểm soát được việc sử dụng nó. Vậy đó, đừng quá nghiêm trọng hoá mọi thứ, hãy để nó diễn ra tự nhiên, nhẹ nhàng như nước chảy.

Bên cạnh mong muốn xoá bỏ "sự bất thường" của cờ vàng trên đất Việt Nam, tôi còn muốn thông qua việc mặc các sản phẩm thời trang cờ vàng để truyền đạt sự ủng hộ cho quyền tự do lương tâm của người VN đang bị dày xéo dưới gót giày độc tài.

Quyền tự do lương tâm là quyền tiên khởi của nhiều nhân quyền khác như quyền tự do biểu đạt, tự do ngôn luận, tự do tôn giáo... Bởi chúng ta được sinh ra với quyền tự do nuôi dưỡng điều ta tin tưởng, tự do trân trọng và ôm ấp trong tim một thời kỳ lịch sử, một biểu tượng dù thể chế đó không còn, tự do tin tưởng rằng một điều gì đó là tốt đẹp mà không phải điều gì khác, tự do phát ngôn cho điều ta tin là đúng (miễn là tất cả những điều đó không phải là bạo lực và chống lại nhân phẩm), nên nhân loại mới cùng ngồi lại với nhau để đồng ý ký kết tôn trọng tự do tôn giáo, tự do biểu đạt, tự do ngôn luận...

Nhà cầm quyền Việt Nam, về mặt nguyên tắc, không được phép cấm cờ vàng và đàn áp những ai yêu quý nó, cũng giống như họ không được phép bịt miệng những người bất đồng chính kiến và đàn áp quyền tự do tôn giáo vậy. Thế nhưng, hầu như người ta dành nhiều sự ủng hộ cho một tôn giáo bị đàn áp, một người bất đồng chính kiến bị bỏ tù hơn là một người ủng hộ cờ vàng bị tra tấn. Có gì khác biệt giữa quyền tự do được trân trọng điều gì đó (ở đây là tình cảm yêu quý trân trọng cờ vàng và Việt Nam Cộng Hoà) với quyền tự do thờ phượng hay quyền tự do phát biểu chỉ trích chính quyền? Không khác biệt.

Vậy tự do lương tâm và tự do biểu đạt có phải là chúng ta được quyền trưng bày các biểu tượng chống lại con người, các biểu tượng khủng bố hay các biểu tượng khác làm tổn thương lương tâm nhân loại không? Dứt khoát không! VNCH là một chính thể dân chủ non trẻ, còn nhiều khiếm khuyết, cố gắng trưởng thành trong một thời kỳ chiến tranh khốc liệt và trong một giai đoạn lịch sử quốc tế phức tạp. Vì thế, tưởng nhớ VNCH chỉ làm chính quyền cộng sản lo sợ

và thù ghét chứ không làm tổn thương lương tâm bất cứ ai, ngay cả những gia đình cựu bộ đội Bắc Việt, vì miền Bắc chủ động đánh chiếm miền Nam chứ không phải ngược lại. Bởi vậy, chúng ta có thể loại trừ khả năng đó.

Tự do lương tâm? Vậy vì sao cờ đỏ bị đàn áp ở hải ngoại? Vâng, cờ đỏ là biểu tượng của chế độ độc tài đàn áp nhân quyền, ngăn chặn dân chủ. Chống cờ đỏ nghĩa là biểu tỏ sự bất đồng của những người bình thường với một chính quyền tham tàn. Đó cũng là cách thực thi quyền tự do biểu đạt. Nhưng đứng trên vị trí một nhà nước, với độc quyền bạo lực, không một chính quyền nào được phép cấm đoán tự do lương tâm, tự do gìn giữ màu cờ của người dân. Và vì thế suy ra, chừng nào Việt Nam có dân chủ thì một Hiến pháp tự do cần toàn thể người dân, đặc biệt là giới trí thức, cần nhắc xem có nên đưa đảng cộng sản và các biểu tượng của nó ra ngoài vòng pháp luật dựa trên những tội ác và các hành động khủng bố họ đã gây ra hay không. Nếu không, thì trong một Việt Nam tự do dân chủ thực sự không cho phép đàn áp quyền tự do của những người vẫn yêu mến lá cờ nhuộm màu máu này.

Tóm lại, tôi vẫn tiếp tục dùng hình ảnh cờ vàng cho những sản phẩm thời trang của mình miễn là có người vẫn yêu mến nó; vì đó là quyền tự do lương tâm của những người yêu mến Việt Nam Cộng Hoà và của chính người viết bài này.

Buôn Hồ 8/6/2017

CÁC QUAN CHỨC đã trở thành "siêu giàu" bằng cách nào?

Vũ Đông Hà 12-06-2017

15 năm qua, từ ngày Phan Văn Khải ký nghị định làm giàu đảng viên đến nay, một giai cấp mới mang tên tư bản đỏ được hình thành. Con đường tự diễn biến, tự chuyển hóa từ vô sản đến tư bản được đảng cộng sản hoàn tất đại thành công theo tiến trình: *tài sản của nhân dân => tài sản của nhà nước => tài sản của đảng => tài sản của đảng viên*.

Con đường làm giàu được bảo kê bằng chính sách này có tên gọi là "cổ phần hóa doanh nghiệp nhà nước (DNNN)". Gồm những bước

như sau:

Bước 1: Trước hết, nhân danh nhà nước quản lý toàn bộ tài sản quốc gia, các quan chức cộng sản thành lập các DNNN và toàn quyền sử dụng công quỹ của quốc gia cho các doanh nghiệp này. Nhà nước vừa quản lý vừa làm chủ doanh nghiệp.

Bước 2: Để vừa là "nhà nước ta" vừa là "đảng ta" sở hữu chủ doanh nghiệp, Bộ Chính trị đảng CSVN đã ban hành Quyết định số 48-QĐ/TW, thành lập Đảng bộ Khối Doanh nghiệp Trung ương. Trục thuộc Đảng bộ Khối Doanh nghiệp Trung ương có 35 đảng bộ các tập đoàn, tổng công ty, ngân hàng, đơn vị với hơn 80000 đảng viên.

Bước 3: Các quan chức thương lượng, dàn xếp những vị trí to, vừa, nhỏ cho cán bộ, đảng viên từ trung ương đến địa phương ngồi vào. Như mọi cơ cấu khác trong xã hội cộng sản, DNNN lúc nào cũng có 2 loại ghế: ghế điều hành và ghế chính ủy, nhưng tất cả đều quy về một mối: Đảng.

Lấy nhân sự của Tập đoàn Điện lực Việt Nam (EVN) làm ví dụ: EVN có một Ban chấp hành (BCH) đảng bộ gồm 27 đảng viên. Đứng đầu là Dương Quang Thành, vừa là Bí thư Đảng ủy vừa là Chủ tịch EVN. Phó Bí thư đảng ủy* là Đặng Hoàng An, kiêm luôn Tổng giám đốc EVN. Bên cạnh BCH đảng bộ,

EVN còn có các bộ phận khác trong đó có cả Ban Tuyên giáo! Khi bước này hoàn tất thì trên thực tế toàn bộ tài sản của nhân dân đã lọt vào tay đảng.

Bước 4: Biến tài sản của đảng thành tài sản của cá nhân đảng viên. Trong suốt thời gian làm ăn của Doanh nghiệp nhà nước (DNNN), ở một số doanh nghiệp, các cán bộ tìm nhiều cách tạo ra những đề án mà mục đích chính là để tham ô. Kết quả là doanh nghiệp đi xuống nhưng sự nghiệp làm giàu của cán bộ đi lên. Một số khác nhìn xa hơn,

thấy được lợi điểm của độc quyền làm ăn nên phát triển doanh nghiệp và sau đó cấu kết với nhau rút rìa lợi nhuận của DNNN vào túi riêng.

Tuy nhiên, cách nào đi nữa thì tài sản, lợi nhuận trên nguyên tắc vẫn là của tập thể đảng, mỗi cán bộ chỉ có thể "ăn" được theo thời gian của nhiệm kỳ.

Làm thế nào để tài sản hay một phần tài sản của doanh nghiệp nhà nước chính thức trở thành tài sản của cán bộ một cách hợp pháp và vĩnh viễn?

Kế sách của đảng cộng sản là: Đề ra Nghị định 64/2002.

Nghị định này ra đời 15 năm về trước để "chính sách hóa" mưu đồ thực hiện giai đoạn cuối của tiến trình "tài sản của nhân dân => tài sản của nhà nước => tài sản của đảng => tài sản của đảng viên". Tài sản được chuyển giao cho đảng viên qua cái gọi là "chuyển DNNN thành công ty cổ phần, hay cổ phần hóa DNNN."

Nghị định này do Phan Văn Khải ký ngày 19-06-2002. Mục đích trên giấy tờ của nghị định này là: "Góp phần quan trọng nâng cao hiệu quả, sức cạnh tranh của doanh nghiệp; tạo ra loại hình doanh nghiệp có nhiều chủ sở hữu, trong đó có đông đảo người lao động; tạo động lực mạnh mẽ và cơ chế quản lý năng động cho doanh nghiệp để sử dụng có hiệu quả vốn, tài sản của Nhà nước và của doanh nghiệp."

Tuy nhiên, đó là trò mị dân. Trên thực tế chẳng có "đông đảo người lao động" nào có tiền để mua cổ phần sở hữu, hoặc có tiền cũng chẳng được sờ đến một cổ phần. Tất cả đều lọt vào tay của các cán bộ qua sự thống trị của Đảng bộ Khối Doanh nghiệp Trung ương cũng như đảng bộ tại mỗi DNNN.

Mị dân và lừa đảo tương tự như vậy với mục tiêu thứ 2: "Phát huy vai trò làm chủ thực sự của người lao động, của các cổ đông; tăng cường sự giám sát của nhà đầu tư đối với doanh nghiệp; bảo đảm hài hòa lợi ích của Nhà nước, doanh nghiệp, nhà đầu tư và người lao động." Một lần nữa, mục tiêu thật sự của điều trên là chuyển quyền làm chủ cho các cá nhân cán bộ

cộng sản.

Bước 5: Thực hiện quy trình làm giàu cá nhân bằng Nghị định 64/2002. Cách thức biến của công thành của tư được nghị định 64/2002 đưa ra như sau: 1. Giữ nguyên vốn nhà nước, phát hành thêm cổ phiếu; 2. Bán một phần vốn nhà nước; 3. Bán toàn bộ vốn nhà nước.

a- Bán bao nhiêu ?

Trước hết các quan chức tự cho mình quyền định giá: "Cơ quan có thẩm quyền quyết định cổ phần hóa doanh nghiệp quyết định thành lập Hội đồng xác định giá trị doanh nghiệp cổ phần hóa, hoặc lựa chọn Công ty kiểm toán, tổ chức kinh tế có chức năng định giá để doanh nghiệp cổ phần hóa ký hợp đồng xác định giá trị doanh nghiệp." Trên thực tế, việc định giá, quyết định bộ phận nào định giá hoàn toàn nằm trong tay của Đảng bộ Khối Doanh nghiệp Trung ương và BCH đảng bộ DNNN.

Giá trị của doanh nghiệp trị giá 10 triệu đô thì các quan chức thoải mái (vì có thẩm quyền) hạ giá còn 1 triệu đô, ai cấm!? Cần rõ thêm một điều là trước khi hạ giá, các quan chức còn cố tình tung tin, khai báo DNNN bị thua lỗ để phản ánh "đúng đắn" giá trị đung đầy của doanh nghiệp trước khi tiến hành cổ phần hóa. Sau khi cổ phần hóa và thu tóm tài sản về tay mình thì như phép lạ, doanh nghiệp nhà nước lại tăng trưởng, lời nhiều và giá trị cổ phần tăng vọt ở mức lũy thừa.

b- Ai mua ?

Sau khi định giá bèo xong thì những ai được xếp hàng trước để mua cổ phần? Theo Nghị định 64/2002, "Việc bán cổ phần và thực hiện chính sách ưu đãi về giá bán cổ phần cho người lao động trong doanh nghiệp, người sản xuất và cung cấp nguyên liệu do doanh nghiệp cổ phần hóa đảm nhận".

"Chính sách ưu đãi" này là gì và "người lao động trong doanh nghiệp" là ai? Theo Nguyễn Duy Long, Tổ trưởng Ban Soạn thảo Dự thảo Nghị định chuyển doanh nghiệp nhà nước thành công ty cổ phần (4):

Theo quy định về cổ phần hóa được thực hiện thí điểm từ năm

1992, lãnh đạo doanh nghiệp được mua cổ phần của doanh nghiệp theo 2 tiêu chuẩn:

- Được mua "cổ phần ưu đãi" dựa theo số năm công tác trong khu vực nhà nước.

- Được mua "ưu đãi thêm", theo mức tương đương giá đấu giá thành công dựa vào số năm công tác còn lại. "Mỗi năm làm việc trong khu vực Nhà nước được mua 100 cổ phần ưu đãi giá bán bằng 60% trên cơ sở giá bán thấp nhất của giá đấu thành công."

Để bảo đảm tài sản sẽ thuộc vào tay ta, theo Đặng Quyết Tiến, Phó cục trưởng Cục Tài chính doanh nghiệp thì:

- Những đảng viên, lãnh đạo doanh nghiệp phải "guarantee đi đầu" trong việc mua cổ phần.

- Con cháu cán bộ, đảng viên hoàn toàn có thể bỏ tiền túi để mua cổ phần và luật không cấm.

Gom những điều của 2 quan chức trên nói, chúng ta thấy 99% "cổ phần hóa" lọt vào tay các quan chức, cán bộ, đảng viên cộng sản. Những cửa ngõ được mở ra bởi "chính sách" này đã tạo nên những "gia tộc đảng viên" siêu giàu.

c. Ai giàu?

Một trong hàng ngàn gia tộc đảng viên siêu giàu này đang bị lộ hàng vì bị tố trong bối cảnh phe phái đảng đấu đá nhau. Đó là Thứ trưởng Hồ Thị Kim Thoa: Bà Hồ Thị Kim Thoa đang nắm giữ 1,6 triệu cổ phiếu công ty Điện Quang, tương ứng 89,4 tỷ đồng. Con gái lớn Nguyễn Thái Nga hiện là thành viên HĐQT, Phó giám đốc nắm số cổ phiếu trị giá 218,7 tỷ đồng. Con gái thứ hai Nguyễn Thái Quỳnh Lê nắm số cổ phiếu trị giá 118,2 tỷ đồng. Em trai Hồ Quỳnh Hưng là Chủ tịch HĐQT trị giá kiêm Tổng giám đốc Điện Quang, nắm số cổ phiếu trị giá 133,5 tỷ đồng. Mẹ của bà Thoa là Trần Thị Xuân Mỹ, nắm số cổ phiếu trị giá 64,8 tỷ đồng.

Kể từ khi Phan Văn Khải ký nghị định 64/2002 vào ngày 19-06-2002 cho đến năm 2015, toàn bộ tiến trình mua bán cổ phiếu sau cổ phần hóa đều được thực hiện theo thỏa thuận trong nội bộ của các lãnh đạo đảng trong DNNN. Sau khi các

quan chức hốt hết cổ phần thì mới đưa ra bán đấu giá công khai, chào cạnh tranh những cổ phần còn sót lại (nếu có).

Hiện nay, còn tồn tại 536 DNNN. Trong số này có 323 doanh nghiệp đã được cổ phần hoá. Bên cạnh đó còn nhiều doanh nghiệp khác đã bị phá sản vì các quan tham ăn sạch.

15 năm trôi qua, đảng cộng sản đã trở thành một tập đoàn tư bản đồ mà trong cuộc chiến đấu đá nội bộ các quan tham đã tổ nhau là "nhóm lợi ích". Con đường tự diễn biến, tự chuyển hóa từ vô sản sang tư bản được đảng cộng sản hoàn tất đại thành công theo đúng quy trình: "tài sản của nhân dân => tài sản của nhà nước => tài sản của đảng => tài sản của đảng viên". ●●●●●●●●●●

hái ra tiền, dự án xây dựng phi trường Long Thành đành bỏ ngỏ. Tổng kinh phí bỏ ra để xây dựng phi trường Long Thành là 18 tỷ Mỹ kim, được đánh giá là "đắt kinh ngạc". Trong bối cảnh hiện nay, việc bỏ ra một đồng tiền là điều không thể, trong khi phi trường Tân Sơn Nhất lại đáp ứng được tất cả những đòi hỏi trong việc chuyên chở khách, nâng cấp và mở rộng nếu Bộ Quốc phòng chịu trả lại 157ha đất để xây dựng.

Việc dùng báo chí, đánh động dư luận để gây áp lực lên Bộ Quốc phòng đã được những người chủ trương lấy lại đất phi trường áp dụng. Liên tiếp trong suốt thời gian qua, báo Tuổi Trẻ đi đầu trong việc cho đăng tải những bài báo kêu gọi Bộ QP phải trả lại đất phi trường cho thành phố Sài Gòn để mở rộng,

Biên quản lý 2 sân golf này.

Việc kêu gọi Bộ Quốc phòng trả lại đất để phi trường Tân Sơn Nhất mở rộng; tăng công suất khai thác; tránh tình trạng ngập; không có chỗ cho phi cơ đậu qua đêm đã được rất nhiều đại biểu Quốc hội nói trong suốt thời gian qua. Tuy nhiên, phía quân đội chưa một lần đáp ứng. Cùng với việc lãnh đạo thành phố Sài Gòn ngại đụng đến quyền lợi của quân đội nên trong suốt thời gian dài phi trường Tân Sơn Nhất luôn phải đối diện với cảnh kẹt xe, ngập úng và quá tải.

Việc quân đội kiên quyết giữ khư khư 157ha đất của phi trường Tân Sơn Nhất để làm sân golf cho thấy chính quyền CSVN miệng hô hào "của dân, do dân, vì dân" chỉ là môi miệng. Phi trường bị quân đội chiếm đất, phi trường Tân Sơn Nhất không phải phục vụ cho hơn 90 triệu dân Việt, mà là nhằm cho một số tướng lãnh quân đội kiếm tiền từ việc phục vụ những vị khách nước ngoài đến đánh golf trong phi trường. Đúng là chuyện nhân gian không thể hiểu...

Người Quan Sát

THƯ NGỎ GỬI THỦ TƯỚNG NGUYỄN XUÂN PHÚC

Kính thưa Thủ tướng,

Mấy hôm nay theo sát kỳ họp Quốc hội, báo chí và công luận, chúng tôi vui thấy có những đại biểu và bài báo nói thẳng nói thật về việc yêu cầu thu hồi sân golf cho sân bay Tân Sơn Nhất. Chúng tôi có chút hy vọng là chính phủ sẽ đáp ứng lòng dân, dẹp bỏ một thực trạng vô cùng phi lý và trơ trẽn, tệ hại đã quá lâu, bất chấp lợi ích của đất nước và nhân dân. Chúng tôi làm thư ngỏ này yêu cầu chính phủ sớm thu hồi đất sử dụng trái khoáy, khai thông lối vào và mở rộng sân bay, khắc phục tình trạng ùn tắc và quá tải từ bấy lâu nay.

Tuy nhiên mới đây tại diễn đàn Quốc hội, một thành viên chính phủ là Bộ trưởng Bộ Giao thông Vận tải Trương Quang Nghĩa lại đăng đàn phủ nhận yêu cầu hợp lý này. Ông Bộ trưởng còn ngụy biện về tính

VÌ SAO QUÂN ĐỘI không chịu trả 157ha đất cho phi trường Tân Sơn Nhất

Cal Today News 08-06-2017

Trong phi trường Tân Sơn Nhất không chỉ có phi cơ, các hạng mục phục vụ cho việc đi lại, mà còn có cả sân golf. Điều đáng nói, trong sân golf còn có cả những biệt thự, nhà hàng, nhà ở và khách sạn. Điều này vốn dĩ đã bất thường, nhưng nó còn bất thường hơn khi những công trình này mọc lên trong lúc phi trường Tân Sơn Nhất quá tải, chật chội. Mỗi trận mưa xuống nơi này lại "thất thủ" vì không có chỗ thoát nước khiến cho phi đạo ngập ngụa lênh láng, con đường đi vào phi trường liên tục bị bế tắc, kẹt xe. Vậy nhưng, Bộ Quốc phòng CSVN vẫn thách thức dư luận khi cưỡng chiếm 157ha đất của phi trường để xây dựng sân golf và những hạng mục nói trên.

Trong suốt nhiều tháng qua, vấn đề nói trên được lãnh đạo thành phố SG quan tâm nhất là làm sao lấy lại được đất phi trường Tân Sơn Nhất từ tay Bộ QP. Song, hầu như lãnh đạo nào lên hay xuống cũng đều tránh đụng đến ổ kiến lửa để khỏi bị ảnh hưởng tới chiếc ghế của mình.

Khi nền kinh tế đi xuống, phải đi vay mượn khắp nơi, bán tháo cổ phần ở những công ty quốc doanh

nâng cấp nhằm tránh tình trạng quá tải suốt trong thời gian qua.

Ngày 6/8, trên tờ báo Tuổi Trẻ đã cho đăng 3 bài về những công trình được xây dựng trong phi trường Tân Sơn Nhất. Theo những điều tra của báo Tuổi Trẻ, chỉ riêng sân golf cùng các công trình phụ trợ đã chiếm đến hết 132ha. Trong đó bao gồm 4 sân golf, mỗi sân 9 lỗ. Tổng cộng là 36 lỗ. Đây được coi là sân golf hiện đại bậc nhất với những cảnh cực kỳ đẹp.

Bên trong sân golf là những tòa nhà được trang hoàng như cung điện được xây dựng theo phong cách cổ điển. Đại đa phần khách vào trong này là người ngoại quốc. Người Việt muốn vào phải đặt vé trước và phải qua vòng kiểm soát gắt gao.

Chủ sở hữu sân golf và các công trình hạng mục khác ở Tân Sơn Nhất là Công ty Cổ phần Long Biên. Công ty này còn sở hữu cả sân golf 27 lỗ ở phi trường Gia Lâm (Hà Nội). Ông Võ Văn Tuấn, Trung tướng quân đội CSVN, phó Tổng tham mưu trưởng, Bộ Tổng tham mưu hiện là Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty Cổ phần Long

không khả thi, bất chấp ý kiến cụ thể và thông tuệ của các chuyên gia: (x. Tuổi Trẻ Online 20-06-2017)

Chúng tôi ký tên dưới đây là các hội đoàn dân sự và các nhân sĩ trí thức Việt Nam trong và ngoài nước đồng tình xin gửi đến Thủ tướng và Lãnh đạo nhà nước Thư Ngỏ với những nội dung sau đây:

1- Chúng tôi cực lực phản đối Bộ trưởng Bộ Giao thông Vận tải Trương Quang Nghĩa về nội dung nguy hiểm phản khoa học và vô trách nhiệm tại diễn đàn Quốc hội.

2- Chúng tôi vô cùng phẫn nộ trước thái độ tham lam bất chấp kỷ cương phép nước, quyền dân của nhóm lợi ích và một số thế lực trong quân đội. Họ đã ngang nhiên chiếm đoạt phần đất sân bay, vùng đất không gian quan yếu vào bậc nhất cho việc giao thông quốc nội và quốc tế, vô cùng cần thiết cho việc phát triển đất nước.

3- Nếu chính phủ còn do dự và thắc mắc về sự chọn lựa giữa giải pháp tốn kém xây dựng sân bay Long Thành và giải pháp thực tế thu hồi sân golf cho sân bay Tân Sơn Nhất thì chúng tôi yêu cầu nhanh chóng tổ chức một hay nhiều hội thảo có chuyên gia VN và quốc tế tham dự để thẩm định khách quan và khoa học những vấn đề được đặt ra. Trên quan điểm vì lợi ích đất nước và nhân dân, chúng tôi không thấy có lý do nào để sân golf tồn tại, chiếm đất sân bay đang quá tải.

4- Yêu cầu chính phủ khẩn trương thu hồi toàn bộ đất sử dụng không đúng mục đích hiện nay để phục vụ công ích, cải thiện tình trạng ùn tắc đường vào sân bay, nhất là tình trạng quá tải bãi đậu, đường băng đáp máy bay, uy hiếp nghiêm trọng tính mạng hành khách tại cửa khẩu đường không quan trọng nhất của Việt Nam.

Kính mong được sự ủng hộ của Nhân dân Việt Nam trong và ngoài nước. Ký tên xin gửi về email: thuhoisangolf@gmail.com.

Làm tại Sài Gòn 11-06-2017

Cập nhật 15-06: 4 hội đoàn và 134 cá nhân ký tên.

Sẽ còn vô hồi Đồng Tâm

.....**Phạm Chí Dũng 09-06-2017**.....

Hội chứng “hốt cú chót” buổi chợ chiều chính thể vẫn biến diễn vũ điệu tham tàn và sôi sục – từ chủ trương “Tập trung tích tụ đất đai” của “Đảng và Nhà nước ta” đến chiến dịch lợi dụng chủ trương đó để “tiến lên, tất cả ắt về ta!”.

Luận điệu mới nhất do nhóm “hốt cú chót” tung ra là “chấp nhận mất mát để tích tụ ruộng đất”.

“Chấp nhận mất mát để tích tụ ruộng đất” (!)

3 tháng sau khi chủ trương “Tập trung tích tụ đất đai” được Chính phủ chỉ đạo xây dựng đề án và giao Bộ Tài nguyên và Môi trường thực hiện, vài ba diễn đàn công khai đã được tổ chức để “lấy ý kiến chuyên gia”. Một vài diễn đàn đã bị biến thành động tác bắn tiếng để nông dân cần phải biết họ sẽ mất cái gì và mất bao nhiêu cho sự nghiệp “lấy của người nghèo chia cho người giàu”.

Buổi tọa đàm “Tích tụ ruộng đất, được và mất” diễn ra vào cuối tháng 5-2017, không biết vô tình hay hữu ý, đã khuếch trương cho chiến dịch khơi tạo nỗi mất mát ấy. *VnExpress* - một trang báo điện tử của Nhà nước, có bề dày thành tích PR đầy nghi vấn trong các chiến dịch “đánh lên” gấp đôi gấp ba giá bất động sản ở Hà Nội và Sài Gòn, đã dẫn lại ý kiến một vài chuyên gia và doanh nhân với “gợi ý” nông dân phải chịu mất ruộng đất của mình cho “hợp tác xã”, rồi lạnh lùng đặt tựa đề “Chấp nhận mất mát để tích tụ ruộng đất” – như một lời kêu gọi giới nông dân Việt Nam hãy bỏ cày cuốc, bán rẻ đất đai chôn rau cắt rốn cho các doanh nghiệp kinh doanh từ đất cùng giấc mơ “tỷ phú đôla Việt Nam”.

Với tựa đề trên, một lần nữa dư luận xã hội được chứng kiến thói vô cảm và vô lương tâm tận cùng của không ít tờ báo nhà nước đối với lớp nông dân chỉ còn thiếu bị đập xuống tận bùn đen.

Cái cách rút tit trên lại xuất hiện chỉ sau hơn một tháng nổ ra vụ khủng hoảng Đồng Tâm ở ngay

ngoại thành thủ đô ngự trị của Bộ Chính trị.

Hãy nhìn lại vùng đất Đồng Tâm. Thử hỏi nếu không có chuyện Đổ Mười – Phó Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng – ký một quyết định thu hồi hơn 47 ha đất nông nghiệp của nông dân Đồng Tâm từ năm 1980 để “phục vụ dự án an ninh quốc phòng và sân bay Miếu Môn”, làm sao có thể phát sinh hậu quả ghê gớm như ngày hôm nay? Thử hỏi, nếu không có chuyện chính quyền huyện Mỹ Đức, sau khi nhận lại số đất nông nghiệp trên từ Lữ đoàn 28 của Quân chủng Phòng không – Không quân do sân bay Miếu Môn không làm được, nhưng lại nhập nhèm suốt 10 năm từ 2007 đến nay mà không làm quyết định giao đất cho bà con nông dân, trong khi lại xảy ra hàng loạt vụ việc một số quan chức địa phương bảo kê cho người thân chiếm dụng đất và giờ đây còn định để cho Tập đoàn Viễn thông Quân đội (Viettel) “cướp” đất của dân, làm sao bà con nông dân lại phải rờn rợn kéo đoàn khiếu kiện đông người trong rờn rã nhiều năm trời? Và thử hỏi, nếu không có chuyện giới công an trị sử dụng “biện pháp nghiệp vụ” để bắt giữ trái phép một số đại diện của dân xã Đồng Tâm, làm sao người dân xã này lại phải nghĩ đến việc bắt giữ lại hàng trung đội cảnh sát cơ động và quan chức công an để “trao đổi tù binh”?

Vấn quyết liệt “sở hữu đất đai toàn dân”!

Hậu Đồng Tâm. Trong lúc dư âm cơn động đất này vẫn còn vấp vẫ và vẫn chưa một nhân viên công an nào bị xử lý vì đã vấp gãy xương sườn bô lão Lê Đình Kinh của thôn Hoàn, các nhóm lợi ích bất động sản đã phát ngọn cờ “tạo điều kiện cho hộ nông dân, hợp tác xã tăng quy mô, tăng năng suất lao động” để mưu toan tước sạch kế sinh nhai cuối cùng của hàng triệu nông dân.

Chiến dịch “tận diệt nông dân” trên lại hiện hình trong bối cảnh đảng vẫn chưa có bất kỳ động tác

nào xem xét lại Hiến pháp năm 2013, vẫn giữ nguyên chế độ “sở hữu đất đai toàn dân” mà chẳng thèm đếm xỉa gì đến quyền sở hữu đất đai tư nhân của hàng triệu nông dân sắp mất đất.

Việt Nam từ sau thời mở cửa kinh tế những năm 90 của thế kỷ 20 đã chứng kiến vô số cảnh lấy đất, cướp đất tàn bạo của nhiều doanh nghiệp và chính quyền địa phương.

Có hàng ngàn ví dụ trong một phần tư thế kỷ qua ở Việt Nam, kể từ thời điểm bắt đầu đường parabol hướng lên của thị trường bất động sản từ năm 1995 và kéo theo rất nhiều vụ thu hồi đất không thỏa đáng, trái pháp luật và sau này là bất chấp đạo lý đối với nông dân.

Cùng với cơ chế đền bù cho nông dân với giá chỉ bằng 1/10 đến 1/20, thậm chí chỉ bằng 1/100 hay 1/1000 giá thị trường, rất nhiều khuôn mặt đại gia đã phát lên qua những cơn sóng bất động sản từ năm 1995 đến năm 2011.

Rất tương đồng với xã hội Trung Quốc, có đến 70% triệu phú và tỷ phú đôla ở Việt Nam mang xuất thân đáng tự hào: “đi lên từ đất”.

Nhưng cũng từ năm 1995 đến nay, đã xuất hiện một giai tầng mới: hàng triệu nạn nhân liên quan đến chính sách thu hồi đất đai. Rất nhiều người trong số họ đã phải rùng rã khiếu kiện nhiều năm trời, tạo thành những đám đông biểu tình ghê gớm. Nhiều nạn nhân đã phải vào tù chế độ và trở thành tù nhân lương tâm.

Hậu Đồng Tâm. Vài ba lời lẽ của giới quan chức cao cấp về “sẽ điều chỉnh chính sách đất đai” rốt cuộc đã biến thành đầu môi chót lưỡi nhanh nhẩu và xảo trá chưa từng có.

Sẽ còn vô khối vụ Đồng Tâm!

Hãy nhìn lại trong khoảng 5 năm qua. Dù chưa chính thức, “tập trung tích tụ đất đai” đã bắt đầu bị soi mói lợi dụng. Về thực chất, đó là cơ hội để các tập đoàn nhà nước chiếm đất, hàng triệu ha đất nông nghiệp của nông dân đang là miếng mồi cực kỳ màu mỡ dành cho những kẻ sinh ra làm giàu từ đất và cuối cùng cũng bị chôn vùi trong lòng đất.

Hậu quả ghê gớm có thể nhìn thấy trước là chủ trương “Tập trung

tích tụ đất đai” nếu không được kiểm soát và chế tài trong quá trình triển khai, đặc biệt về việc doanh nghiệp phải triển khai đúng công năng đối với đất nông nghiệp, tất sẽ phát sinh tràn lan tình trạng nhiều doanh nghiệp lợi dụng chủ trương này để cưỡng bức nông dân phải vào cơ chế “tập đoàn hóa” của họ như thời “kinh tế mới” ngay sau năm 1975, hoặc tồi tệ hơn là doanh nghiệp “tay không bắt giặc” khi cấu kết với chính quyền địa phương để cưỡng bức thu hồi đất của nông dân, biến những người đang sở hữu mảnh đất chôn nhau cắt rốn và là kế sinh nhai duy nhất thành dân oan đất đai, sau đó chuyển công năng đất nông nghiệp thành đất đô thị để bán kiếm lời khủng.

“Triển vọng mất trắng” của nông dân là hoàn toàn xác thực. Một trong những phương án “hợp tác giữa doanh nghiệp và nông dân” mà chính quyền nêu ra là doanh nghiệp sẽ tổ chức canh tác trên đất của nông dân, còn nông dân sẽ biến thành “công nhân nông dân” làm thuê cho doanh nghiệp đó. Lẽ dĩ nhiên, mức thu nhập của nông dân được “vẽ” theo phương án này là không tẻ (4-5 triệu đồng/người/tháng). Nhưng trong thực tế, đã có quá đủ kinh nghiệm xương máu về việc nhiều doanh nghiệp đã “từ tâm” đến thế nào để từ lợi dụng nông dân đến cướp đất của họ. Một khi đã lấy được đất của nông dân, không có gì bảo đảm là doanh nghiệp sẽ thuê nông dân làm công cho họ, mà nếu có thuê thì cũng chẳng có gì chắc chắn là nông dân sẽ được hưởng một mức lương đủ

sống.

Trong bối cảnh hỗn mang của chính trị và xã hội Việt Nam hiện thời, chẳng có gì bảo đảm là chủ trương “Tập trung tích tụ đất đai” nếu đưa vào thực hiện sẽ bảo đảm được tính “lý tưởng” của nó. Thậm chí ngược lại, nhiều đại gia và quan chức sẽ xem đây là phi vụ kinh doanh bất động sản cực lớn để “lấy mỡ nó rán nó”, bỏ mặc một giai tầng hàng triệu dân đen ai oán và nổi lên chống đối chính quyền.

Với ông Phan Chánh Dưỡng, giảng viên Chương trình Giảng dạy Kinh tế Fulbright, sở dĩ các chính sách tích tụ, tập trung đất đai không được người dân ủng hộ là bởi nó xâm phạm đến không gian sinh tồn của họ. “*Chúng ta không thể lấy giá trị kinh tế để quét người nông dân ra khỏi miếng đất của mình. Vấn đề tích tụ, tập trung đất đai là một tờ giấy mà một mặt là kinh tế, một mặt là xã hội. Trong đó, cái lợi của không gian sinh tồn được tính theo chuẩn khác chứ không phải bằng tiền*” – ông Dưỡng bức bối.

Còn với ông Nguyễn Sỹ Dũng, nguyên Phó chủ nhiệm Văn phòng Quốc hội: “*Trong bối cảnh nợ công như hiện nay, nếu vỡ, mà người nông dân không còn ruộng đất để bám víu thì bất ổn kinh tế sẽ nhanh chóng trở thành bất ổn chính trị, khủng khiếp*”.

Cứ “tập trung tích tụ ruộng đất” và bắt nông dân phải chịu thảm cảnh mất mát đi, sẽ còn vô khối vụ Đồng Tâm nổ ra trên đất nước khốn khổ này!

VOA Tiếng Việt

HÀ NỘI NUỐT LỜI Quay ngược khởi tố hình sự vụ Đồng Tâm .....Cali Today News 13-06-2017.....

Gần 45 ngày trôi qua, kể từ ngày Chủ tịch Hà Nội Nguyễn Đức Chung khẳng định sẽ cho thanh tra đất đai và không khởi tố hình sự vụ bạo động, bắt giữ người tại thôn Hoàn, xã Đồng Tâm (huyện Mỹ Đức, Hà Nội). Thay vì công bố kết quả, Hà Nội quay ngược lại khởi tố hình sự, đi ngược lại với những gì mà ông Nguyễn Đức Chung đã cam kết với người dân Đồng Tâm trước đó.

Ngày 13-6, dư luận trong nước vô tình bất bình trước việc Cảnh sát điều tra Công an Hà Nội lại ra quyết định khởi tố hình sự đối với người dân Đồng Tâm với hai tội danh: “Bắt, giữ hoặc giam người trái pháp luật” và “Hủy

hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản” trong vụ bạo động giữa người dân xã Đồng Tâm với chính quyền.

Theo báo “An Ninh Thủ Đô” - một tờ báo của Công an CSVN cho biết, phía Cảnh sát điều tra Hà Nội đang khẩn trương, ráo riết để đem những người trong vụ bạo động nói trên ra tòa để trả thù cho những gì mà họ đã gây ra vào hồi tháng 4/2017.

Những tin tức về việc khởi tố người dân thôn Hoành tại xã Đồng Tâm đã được khẳng định bởi ông Nguyễn Văn Viện, Đại tá CSVN, Trưởng phòng Tham mưu công an Hà Nội.

Việc khởi tố hình sự trong vụ Đồng Tâm khiến dư luận trong nước hết sức khó hiểu. Vì trước đó, trong lần gặp gỡ với người dân Đồng Tâm, ông Nguyễn Đức Chung, Chủ tịch thành phố Hà Nội với giấy trắng mực đen đã khẳng định sẽ không khởi tố hình sự đối với những người tham gia vụ bạo động và sẽ cho thanh tra toàn bộ dự án xây dựng sân golf của Tập đoàn Viettel (Truyền thông quân đội Việt Nam) để tìm ra nguyên nhân cốt lõi của vấn đề.

Việc khởi tố hình sự của công an Hà Nội một lần nữa đã cho thấy rằng, những gì CSVN nói ra rất khó mà tin được. Phía chính quyền Hà Nội đã chọn cách đối đầu với người dân bằng việc khởi tố hình sự những người tham gia cuộc bạo động hòng lấy đó để răn đe, nhằm tránh làm bùng phát các cuộc nổi dậy của nông dân mất đất, hoặc bị chính quyền cướp đất khác.

Vụ bạo động tại thôn Hoành, xã Đồng Tâm vô cùng phức tạp, nó kéo dài từ hàng chục năm nay. Điều đáng nói, chỉ vì sự việc này mà người dân Đồng Tâm đã có những động thái khiến chính quyền Hà Nội vô cùng đau đầu.

Trước đây, chính quyền CSVN đã lập dự án xây dựng phi trường Miếu Môn nhằm bảo đảm an ninh quốc gia. Đất đai ở thôn Hoành được chính quyền trưng dụng, bàn giao cho phía quân đội để xây dựng phi trường.

Sau đó, thấy dự án này không khả thi, quân đội không cho xây

dựng phi trường và cũng chẳng chịu trao trả đất mà họ đã lấy của người dân. Chẳng những vậy, lô đất ấy lại được giao cho Tập đoàn Viettel (thuộc Bộ Quốc phòng Việt Nam) để xây dựng sân golf. Điều này đã khiến cho người dân xã Đồng Tâm vô cùng phẫn uất.

Từ đất của người dân, bằng những chiêu bài “an ninh quốc gia”, đất đai đã được phù phép để cho doanh nghiệp quân đội xây dựng sân golf. Cho dù hàng trăm người đang canh tác, trồng trọt trên mảnh đất mà cha ông họ đã gây dựng từ bao đời nay.

Từ sự phẫn uất đó, người dân xã Đồng Tâm đã liên tục đem sự việc phản ánh với chính quyền. Hàng trăm lá đơn của họ đã được gửi đi nhưng không hề được hồi đáp. Cuối cùng, người dân đã chọn cách đối đầu với chính quyền hòng giữ lại được mảnh đất của cha ông.

Người dân trong thôn Hoành đã sáng tác ra hàng trăm câu về đề bêu rêu cán bộ, cảnh tình người dân chới vơi tin vào những gì chính quyền Cộng sản nói. Họ còn lập ra cả đài phát thanh, để hàng ngày cung cấp tin tức cho người dân, nhằm tránh bị xao động trước những tin tức cho chính quyền Hà Nội đưa ra. Trong những lần tiếp xúc cử tri, người dân liên tục phản ánh, yêu cầu phải làm rõ vụ đất đai tại thôn Hoành. Cho dù họ không chịu đi và vận động người dân trong xã không đi bỏ phiếu trong những lần bầu cử.

Những phẫn uất của người dân đã được bùng phát sau khi chính quyền huyện Mỹ Đức đã cho những tên mật vụ bắt cóc người lãnh đạo của họ là cụ Lê Đình Kinh (83 tuổi, hơn 60 năm theo đảng CSVN). Chẳng những vậy, những tên mật vụ này còn đánh đập cụ ngay trước mắt như thách thức họ.

Ngay sau đó, người dân đã kéo đến trước trụ sở Ủy ban nhân dân để phản đối. Chính quyền huyện Mỹ Đức đã cử lực lượng cảnh sát cơ động đến để đàn áp. Tuy nhiên, dưới sự đồng lòng của toàn bộ người dân xã Đồng Tâm, 38 người bao gồm cả cảnh sát cơ động, lãnh đạo huyện Mỹ Đức đã bị người dân bắt giam trong vòng 8 ngày để áp

lực với chính quyền.

Ngày 22/4, để giải thoát những con tin do người dân bắt giữ, Chủ tịch thành phố Hà Nội, ông Nguyễn Đức Chung đã đích thân về tận Đồng Tâm để đàm phán với người dân. Ông được người dân hoan hỉ chào đón bằng tất cả sự chân tình. Toàn bộ những người bị bắt giữ sau đó đã được phóng thích.

Đáp trả lại, ông Chung đã có cam kết với người dân 3 điều, trong đó có việc không truy cứu hình sự trong vụ bạo động tại Đồng Tâm và thanh tra toàn bộ dự án xây dựng sân golf tại đây. Tuy nhiên, sau khi thời hạn thanh tra gần hết, công an đã ra quyết định khởi tố hình sự. Đúng là, “Đừng nghe những gì Cộng sản nói. Hãy nhìn những gì Cộng sản làm” (Lời cổ Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu)

Người Quan Sát

<http://www.baocalitoday.com>

KHƠI TỐ ĐIỀU TRA VỤ ÁN HÌNH SỰ BẮT GIỮ CÁN BỘ Ở ĐỒNG TÂM

RFA, 2017-06-13

Cơ quan Cảnh sát Điều tra thuộc Công an Hà Nội ra quyết định khởi tố vụ án hình sự để điều tra hai tội danh trong vụ Đồng Tâm nổ ra vào trung tuần tháng tư vừa qua.

Báo An Ninh Thủ Đô loan tin như vừa nêu nói rõ vào ngày 13 tháng 6 Cơ quan Cảnh sát Điều Tra ra quyết định số 129 để điều tra hai tội danh ‘bắt, giữ hoặc giam người trái pháp luật’ theo điều 123 và ‘hủy hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản’ theo điều 143 Bộ Luật Hình sự VN.

Xin được nhắc lại, người dân xã Đồng Tâm bắt giữ hơn 30 cán bộ và cảnh sát cơ động vào ngày 15 tháng tư để làm con tin sau khi lực lượng chức năng bắt 4 người dân trong vụ tranh chấp đất đai lâu nay giữa dân chúng địa phương và Quân chủng Phòng không qua Tập đoàn viễn thông quân đội Viettel.

Đến ngày 22 tháng tư ông chủ tịch thành phố Hà Nội, Nguyễn Đức Chung về Đồng Tâm để nói chuyện trực tiếp với dân làng và tất cả những người bị bắt giữ được thả ra. Ông này hứa sẽ cho điều tra vụ việc

trong vòng 45 ngày và giải quyết theo nguyện vọng của người dân.

HÀ NỘI KHỞI TỐ VỤ ÁN BẮT 38 CÁN BỘ Ở ĐỒNG TÂM

BBC 13-06-2017

Cảnh sát điều tra - Công an TP Hà Nội vào hôm 13/6 đã ra quyết định khởi tố điều tra vụ án hình sự vụ việc xảy ra tại thôn Hoàn, xã Đồng Tâm, huyện Mỹ Đức, Hà Nội ngày 15/4.

Các báo Việt Nam đồng loạt tường thuật việc khởi tố vụ án "nhằm điều tra làm rõ các hành vi bắt giữ người trái pháp luật theo Điều 123 và hành vi hủy hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản theo Điều 143 Bộ luật Hình sự".

Hôm 15/4, người dân Đồng Tâm đã bắt giữ hơn 30 người gồm cán bộ, cảnh sát cơ động để đòi giới chức thả chín người dân bị công an bắt, đồng thời xử lý các khiếu nại đất đai.

Hôm 22/4, khi đến Đồng Tâm để đối thoại, Chủ tịch UBND TP Hà Nội Nguyễn Đức Chung được truyền thông dẫn lời:

"Tôi từng làm điều tra, từng làm thủ trưởng cơ quan cảnh sát điều tra, giám đốc công an thành phố, hôm nay tôi về với tư cách chủ tịch TP. Tôi ghi nhận việc làm của bà con là từ bức xúc đất đai, từ việc bắt giữ người không công bố lệnh, không mặc trang phục, bắt đưa lên ô tô.

"Tôi tin đất nước ta có truyền thống đánh kẻ chạy đi không đánh kẻ chạy lại. Luật pháp có quy định thành khẩn, khắc phục hậu quả, tôi tin bà con sẽ được giảm nhẹ."

Ông Chung cũng đã viết bản cam kết gồm 3 điều với người dân xã Đồng Tâm.

Thứ nhất, ông cam kết trực tiếp kiểm tra đoàn thanh tra về đất đai.

Thứ hai, cam kết không truy cứu trách nhiệm hình sự đối với toàn thể nhân dân xã Đồng Tâm.

Thứ ba, ông cam kết chỉ đạo điều tra, xác minh việc bắt và gây thương tích cho cụ Lê Đình Kinh (83 tuổi, ở xã Đồng Tâm).

*****

Hàng ngàn nông dân và doanh nghiệp VN điều đứng vì thuế phí .....*Văn Quang* 30-05-2017.....

Trong tuần này hầu như tất cả các báo lẻ trong (báo nhà nước) báo ngoài lẻ (báo búa xua - không chính thức) tại VN đều rộ lên những tin tức và những bài "điều tra phóng sự" về đủ kiểu phải đóng thuế, đóng "phí" cho đủ thứ cơ quan nhà nước. Đóng thuế hay "thu phí" cũng chỉ là một kiểu móc tiền của bà con thôi.

Thật ra câu chuyện này không mới nếu không muốn nói là nó cũ mèm rồi. Nhưng qua nhiều năm người dân và các doanh nghiệp (DN) kêu than nhiều quá làm mất lòng dân nên chính phủ VN mở cuộc gặp mặt các doanh nghiệp và người dân để nghe tâm tư nguyện vọng của họ. Các quan chức tỏ vẻ muốn DN và người dân nói hết tâm trạng của mình. Đó là một thiện chí hay chỉ là cách trấn an lòng phần nộ của dân như kiểu mở cái nút nhỏ xì hơi cho quả bóng cao su có thể nổ bùng to bất cứ lúc nào.

Gặp dịp này các DN to mồm bèn nói phăng ra mọi thủ đoạn làm tiền của các quan thu thuế và mấy chú phóng viên cũng lợi dụng cơ hội này để làm "phóng sự điều tra tại chỗ" những kiểu làm tiền của mấy ông thuế vụ, nhất là các ông ở những chỗ béo bở nhất như các ông ở Hải quan.

Chưa nói đến chuyện những doanh nghiệp lớn nhỏ tại VN "tổ tơi bời hoa lá" những ông lâu nay vẫn ngang nhiên móc túi họ. Ngay cả người dân cũng tổ giác những nỗi khổ của họ ngập đầu vì thuế phí. Họ chỉ là những bác nông dân nghèo nên nhà chỉ có vài con gà, vài con heo nuôi mang bán kiếm tiền nuôi vợ con. Còn nhớ cách đây vài năm những con gà chịu 14 loại phí và đã từng được mấy ông "dân biểu" mang ra hội trường quốc hội bàn cãi xôn xao. Nghị quyết này đưa ra, văn bản kia nối tiếp yêu cầu địa phương ngăn chặn tệ nạn này cho dân nhờ.

Nhưng (lại nhưng) mấy năm qua rồi các quan phường quan xã dứt nghị quyết, chỉ thị vào học bản rồi "quên" chẳng làm gì hết. Vì thế đến nay người dân lại mang ta "tổ" tiếp bị thu đủ thứ thuế phí.

Đó là những loại phí gì?

Đó là phí kiểm dịch gà con lúc mới nở: - Phí tiêu độc - phí khử trùng - phí lấy mẫu nước xét nghiệm - phí kiểm dịch - phí môi trường - phí kiểm soát giết mổ - phí vận chuyển, ra đến chợ lại đóng tiếp phí môi trường tại chỗ.

Ông Dũng, chuyên buôn bán thịt tại chợ đầu mối Hóc Môn kể: "Tôi chưa thấy bỏ được khoản nào, vì phí môi trường, an toàn tại chợ chúng tôi vẫn đóng, trong khi trước đó người giết mổ gà cũng đã đóng phí môi trường, người nuôi gà tại nhà cũng đóng phí môi trường rồi...".

Cái kiểu thu kiểu này gọi là "phí chồng phí, thuế chồng thuế" thường xảy ra ở mọi nơi khi quan nào có tí thẩm quyền cũng nhào vô bắt dân đóng thuế. Không đóng phí thì bị tịch thu mang đi đâu không biết, dân đành trắng tay. Mấy năm nuôi gà quan xơi hết! Mấy doanh nghiệp nuôi gà cũng khôn đồn không kém.

Mất tiền ti cho một loại phí.

Theo Hiệp hội Chế biến và xuất khẩu thủy sản VN (gọi tắt là VASEP), từ đầu năm đến nay, có nhiều khoản phí và lệ phí mới phát sinh hoặc tăng cao, tạo tâm lý bất an trong giới đầu tư kinh doanh thủy hải sản. Các loại phí doanh nghiệp (DN) ngành này đang nộp phí gồm:

- Phí thẩm định cấp giấy chứng nhận thực phẩm xuất khẩu theo yêu cầu của nước nhập khẩu; -phí thẩm định xác nhận kiến thức an toàn thực phẩm (ATTP); -phí thẩm định hồ sơ công bố hợp quy và phù hợp quy định ATTP; -phí thẩm định xác nhận nguồn gốc nguyên liệu thủy sản đều quá cao

Hay phí kiểm tra, giám sát hàng động vật, sản phẩm động vật nay đã tăng lên 2 lần so với quy định trước đây; phí kiểm dịch lô hàng trước đây không thu, nay lại thu...

- Ông Nguyễn Hoài Nam, Phó tổng thư ký VASEP, cho biết: "Mức phí tăng theo quy định mới trước đây không lại phải trả chi phí này. Thí dụ như tại Công ty xuất khẩu cá tra Vĩnh Hoàn, chỉ riêng loại phí này đã phải đóng số tiền đến 1,26 tỉ đồng trong năm 2016. Còn một DN sản xuất hải sản khô, thuộc DN nhỏ tại nam Trung bộ cũng cho biết họ phải đóng khoảng 100 triệu đồng trong năm qua.

- Ông Ngô Hồng Phong, Phó cục trưởng Trung tâm Chất lượng Sản phẩm, trong một cuộc gặp gỡ DN mới đây thừa nhận nhiều Bộ thu mỗi nơi một kiểu: "phí xác nhận kiến thức ATTP của bộ Phát triển Nông thôn (NN-PTNT) hiện nay đang cao hơn 2 bộ còn lại, song lại "tổ" có những loại phí khác thì 2 bộ Y tế và Công thương đang thu cao hơn. Cụ thể, thu để cấp giấy chứng nhận ATTP hiện hai bộ YT và CT đang thu "cao hơn

rất nhiều" so với Bộ NN-PTNT.

Ông nói thêm: "Chi phí tăng thêm là phần **chi phí cho cán bộ nghỉ lại đêm** khi xuống thực hiện việc giám sát và cấp giấy chứng nhận. Đó là lý do tại sao phí này lên đến 50.000 đồng/người so với 30.000 đồng/người của 2 bộ Y tế & Công thương".

Lãnh đạo một DN (chắc sợ bị trù dập, không muốn nêu tên) phân tích: Đặc thù của các DN ngành nông, lâm, thủy sản là sử dụng nhiều nhân viên, từ vài trăm đến vài ba ngàn người trong mỗi DN. Mức chênh lệch để "nghỉ đêm" 20.000 đồng tính theo đầu người đối với các DN thủy sản ở Đồng Bằng Sông Cửu Long là một con số rất lớn.

Đây là ông này còn nhát đòn, khi có ông "cán to" về ngủ lại một đêm còn nhiều thứ phải "cung phụng" khác nữa, một con số "bí mật" không sổ sách, lại tính cách xoay xở kiếm tiền thuế phí của anh dân đen. Chính vì thế nên các quan thích về tỉnh thanh tra hơn.

Thanh tra, kiểm tra quá nhiều

Công ty TNHH Chế biến Dừa Lương Quới (Bến Tre) cho biết: việc kiểm tra chuyên ngành 1 lô hàng trung bình mất từ 7-10 ngày làm việc. Cùng chung một hợp đồng, một nhà cung cấp dù đã kiểm tra lô trước đạt yêu cầu, lô sau vẫn phải lập lại trình tự như trước. Thái độ làm việc của cơ quan kiểm tra chuyên ngành vẫn mang tính "xin- cho". Tức là "mày phải xin thì ông mới cho" chẳng có luật lệ nào cả, luật ông là "luật rừng" ông xài từ khi còn ở trong rừng quen rồi, biết chưa?

Về đến thành phố ông còn học được sách "bôi trơn" nữa. Không bôi trơn thì ngồi đây cũng như cái xe máy của mày không có xăng mày chạy làm sao được. Phải biết cách "chạy", đúng không? Chưa hết, nhiều doanh nghiệp phải nhả mặt tiếp các đoàn thanh tra.

Một tháng quá nhiều đoàn thanh tra

Tạm kể vài doanh nghiệp điển hình:

- Hiệp hội DN Dược phản nản: các DN dược bị quá nhiều đoàn thanh tra, kiểm tra đến làm việc trong một năm, gây phiền hà khó khăn, lãng phí thời gian, kinh phí cho cả DN và ngân sách nhà nước.

- Hiệp hội DN Hải Dương cũng cho biết: các DN hội viên luôn ngán ngẩm về việc có quá nhiều đoàn đến thanh tra, kiểm tra. Có DN một năm phải tiếp đón từ 12 đến 15 đoàn, còn thông thường cũng có đến 8 đoàn.

- Hiệp hội DN tỉnh Thái Bình cho rằng Bộ TN&MT triển khai quá nhiều

các đợt thanh tra, có DN vừa mới thanh tra cuối năm 2014, năm 2015 mới có kết luận, thì năm 2016 lại có quyết định thanh tra tiếp.

- Hiệp hội DN tỉnh Vĩnh Phúc phản ánh: mỗi năm DN tiếp hàng chục đoàn thanh tra, kiểm tra, thậm chí có tháng 1 DN tiếp tới 4-5 đoàn. Việc thanh, kiểm tra quá nhiều, cùng 1 nội dung gây khó khăn cho DN.

- Hiệp hội DN tỉnh An Giang cho biết: các cơ sở chế biến thực phẩm trong tỉnh phản ánh công tác thanh tra, kiểm tra, quản lý chất lượng giữa ngành Nông nghiệp và Y tế, dẫn đến tình trạng 1 cơ sở bị thanh, kiểm tra nhiều lần trong năm do nhiều ngành thực hiện với nội dung tương tự

- Công ty Công ty sản xuất thương mại Lạng Sơn cho biết: ở Lạng Sơn hiện nay việc cấp Giấy chứng nhận đăng ký đầu tư và đăng ký kinh doanh đều vượt quá thời gian theo quy định của luật pháp.

Khi ban hành các văn bản dưới luật, có tình trạng "Thông tư, văn bản hướng dẫn cao hơn Luật" sinh ra tiêu cực chưa kể tình trạng cán bộ thụ lý yếu kém, cố tình sách nhiễu để DN phải "bôi trơn". DN sản xuất kinh doanh nào cũng phải có các chi phí không chính thức, mới giải quyết được công việc.

- Hiệp hội DN Thanh Hóa cũng có ý kiến: tình trạng có Luật nhưng việc thực thi pháp luật lại chủ yếu dựa vào Nghị định, Thông tư hướng dẫn... Có tình trạng cơ quan quản lý ban hành văn bản hướng dẫn dùng từ ngữ "nửa nạc nửa mỡ" để bắt bẻ DN... dẫn đến hiện tượng DN phải có phí bôi trơn cho các quan mới xong việc.

- Bộ trưởng Kế hoạch Đầu tư cũng phải kêu lên giữa Báo cáo tại hội nghị Thủ tướng với DN năm 2017: chi phí vận chuyển 1 container từ cảng Hải Phòng về Hà Nội đắt gấp 3 lần so với từ Hàn Quốc, TQ về VN.

Để chứng minh các quan thu thuế làm tiền như thế nào, nhân dịp này mấy chú phóng viên có dịp nháy vào khám phá "quy trình chạy phí bôi trơn" ở Hải quan Hải Phòng.

Qua tìm hiểu cũng như phản ánh của nhiều doanh nghiệp, ngoài các loại thuế, phí chính thống, các doanh nghiệp còn phải đóng một lượng tiền không nhỏ "phí bôi trơn."

Đền đâu cũng thấy Hải quan "tham nhũng vật"

Theo phản ánh của doanh nghiệp, một mặt hàng như container, hàng rời, sắt, thép, gỗ... khi được nhập vào Hải Phòng hay xuất đi nước ngoài đều phải chịu nhiều loại phí "bôi trơn." Phí "bôi trơn" đầu tiên phải kể đến là tại các đơn vị Hải quan.

Ví dụ như tại Văn phòng Đội Giám sát hải quan (trên tầng 3), Chi cục Hải quan khu vực 3, cảnh đưa tiền "bôi trơn" diễn ra khá công khai. Nhân viên điền nhiên kẹp tiền vào một tờ giấy A4 và đưa cho cán bộ hải quan. Việc cầm và nhận tiền của cán bộ hải quan diễn ra cũng bình thản như công việc thường nhật.

Chỉ trong vài phút có mặt tại đây, chúng tôi chứng kiến cảnh người người rút tiền từ trong ví rồi đặt vào tờ giấy khổ A4 được để sẵn trên bàn và gấp lại đưa cho cán bộ hải quan tại cửa đăng ký thủ tục hàng hóa.

Tiền gói trong tờ giấy A4 có nhiều mệnh giá nhưng hầu hết là loại mệnh giá 500.000 đồng. Người ít thì 1 tờ mệnh giá 500.000 đồng, người nhiều thì cả xấp. Tình trạng này diễn ra khá tấp nập.

Số tiền lập tức được cán bộ hải quan lấy ra từ các tờ giấy A4 và cho vào ngăn kéo của chiếc hộc nằm dưới bàn làm việc. Chừng 30 phút tiếp theo, vị cán bộ lại chuyển những tờ giấy A4 lên khu vực bàn làm thủ tục. Số tờ giấy A4 tiếp tục được người đến làm thủ tục và dùng để gói tiền vào đưa cho cán bộ hải quan.

Trong khi đó, anh Nguyễn Văn T. giám đốc một doanh nghiệp ở TP Hải Phòng chia sẻ: "Làm doanh nghiệp không bôi trơn thì chỉ có thiệt. Với chiêu thức "bôi lông tìm vết", kiểu gì họ cũng tìm ra lỗi. Khi thì bị bắt lỗi hàng hoá trị trị, khi thì không giao đúng hợp đồng, không đúng tiến độ... nên nhiều doanh nghiệp phá sản".

Nhưng khi trả lời phóng viên, ông Nguyễn Tiến Lộc, Cục trưởng Cục Hải quan Hải Phòng tuyên bố: "Những vấn đề thắc mắc của doanh nghiệp phản ánh thì đã có quy chế để giải quyết. Khi giải quyết các thủ tục hải quan có quy định rất chặt chẽ và tại các địa điểm làm thủ tục đều có camera giám sát và như vậy nếu như giả sử có hiện tượng "bôi trơn" hoặc hiện tượng đó là đơn lẻ thì trực tiếp được phát hiện ngay. Trường hợp phát hiện "bôi trơn" sẽ xử lý nghiêm những người liên quan".

Cái chiêu bài "sẽ xử lý nghiêm" đã thành bài học thuộc lòng của các quan tham ở VN từ vài chục năm nay nên các quan đều... trong sạch hết. Chẳng tìm được anh nào cầm tiền bôi trơn. Chỉ cầm dưới gầm bàn rồi nhanh tay đút vào ngăn kéo mang về cho vợ xây nhà lầu cho thuê hay đứng tên người khác, "tôi vẫn đi ở nhà thuê"!

